

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

НЕЖНИ ВЕТРОВЕ

Превод от английски: Антоанета Баева, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Успокой се, каза си наум Лара Чандлър, Карсън никога не е идвал в чифлика и няма да го направи. Той мрази дори мисълта за това. Тук съм на сигурно място.

Тя мрачно се усмихна на собствените си мисли. Нямахше смисъл да се притеснява, че ще срещне Карсън Блакридж точно тук, на това малко парче земя, заобиколено от тучна гора. При последната им среща той ясно ѝ показа, че му е омръзнала до смърт. Дори години покъсно споменът за това, как я беше отблъснал, я караше да се изчервява. Опитваше се да го забрави, но напразно — след това щом някой посегнеше да я целуне, тя направо се сковаваше.

Лара пое дълбоко дъх и се опита да се освободи от напрежението, което я стискаше за гърлото, откакто се беше съгласила да се върне в Рокинг Би, за да напише историята на фермите в Монтана. С треперещи пръсти започна да разопакова багажа си; движенията ѝ бяха пестеливи, като на човек, свикнал да пътува. Обикновено се справяше много бързо, но днес ръцете не я слушаха. След като изчисти туша, който рядко слагаше върху естествено гъстите си, черни мигли, тя въздъхна облекчено. Онзи унизителен случай с Карсън беше преди четири години. Вече трябваше да го е забравила, но все още не успяваше. Тя принадлежеше към род, за който миналото винаги е било част от настоящето и затова бъдещето едва ли щеше да ѝ помогне да се скрие от спомените. Независимо дали иска или не, случилото се завинаги щеше да остане дълбоко в нея.

Израснала бе с приказките на дядо си за живота на Рокинг Би отпреди век. Като дете бариерата, която я разделяше от миналото, сякаш беше по-висока от планините, заобикалящи ранчото. С годините тази дистанция намаля и сега миналото ѝ изглеждаше съвсем близко и почти осезаемо.

Лара се наслаждаваше на хода на годините, които минаваха и след това отново се връщаха в лицата на децата и внуците. Историите на рода се разказваха и преразказваха, докато се превърнеха в митове.

Тя се удивяваше на фактите, които откриваше в бита на хората, в техните ритуали, в радостите и скърбите им, предавани от поколение на поколение.

Историята беше част от живота ѝ, а ранчото на Блакридж Рокинг Би живо я интересуваше. Тя се беше съгласила да направи изследването, преди всичко, защото чувстваше необходимост от това.

Лара стоеше по средата на стаята, обзаведена от прадыдо ѝ за първородното му дете, стиснала в ръце няколко чифта ефирно бельо. За Джедая Чандлър след триста годишна аренда, земята вече беше като собствена. Договорът със собствениците Блакридж беше изтекъл преди две години, но Лари Блакридж го удължи за времето до смъртта на дядо ѝ, Чейен Чандлър.

След неговата смърт, чифликът премина в ръцете на собствениците си. Чандлър никога повече нямаше да живеят в тази широка, многократно ремонтирана, но обичана къща, разположена в центъра на чифлика. Въпреки това, малката долина продължи да носи името на Чандлър, което се беше наложило преди век и щеше да се запази стотици години напред. То щеше да се предава от уста на уста, също както легендарните истории за миналото. Имената Блакридж и Чандлър вече бяха станали част от самата Монтана, което означаваше, че тя и Карсън имаха нещо общо, независимо от нейното желание да забрави за него, особено тук, в сърцето на Рокинг Би. Всеки път, когато се връщаше назад, тя виждаше образа му и си спомняше това, което ѝ бе сторил. Той беше част от нейния живот и то най-важната.

Добре, помисли си тя, запомни веднъж завинаги, че Карсън за теб означава „Грешка“, „Нещастие“ и всичко от този род. Въздъхна и се отказа да търси други определения. Колко лесно щеше да бъде да го откъсне от сърцето си, ако не беше преживяла с него такова пълно блаженство. Да бъде до него, да вижда усмивките му, които все по-често се появяваха на устните му, когато беше с нея, да разговарят, да се докосват, да се смеят... Нима това наричаше тя „Нещастие“? Едва ли. Няколко кратки месеца Лара живя в облаците, където слънцето обливаше протегнатите ѝ ръце с реки златна светлина.

Естествено — сама прекъсна мислите си тя. — Тогава и прасетата ми изглеждаха като жерави.

Припряно продължи да разопакова багажа си. Може би направи грешка като се върна тук. Нищо не я свързваше с това място, освен

спомените и историята, с която вече нямаше нищо общо. Дядо ѝ не беше между живите, майка ѝ почина, мъжът, който никога не я нарече „дъще“, също не беше жив.

Ръцете ѝ потрепераха, когато си спомни един разговор в дома на леля ѝ преди два месеца. Телефонът иззвъня, отсреща беше Карсън, който ѝ съобщи, че Лари Блакридж е починал. Дълбокият му дрезгав тембър, който не беше чувала от четири години сякаш я хвърли в огън. Кръвта ѝ нахлу в главата и тя едва чуваше думите му. Внезапно осъзна смисъла им — мъжът, който беше осиновил Карсън и който никога не прие нито нея, нито него за свои деца, човекът, когото майка ѝ беше обичала до полуда — Лорънс Блакридж, беше мъртъв.

До ден-днешен Лара не си спомняше какво беше отговорила на Карсън и дали въобще беше успяла да каже нещо. Единственото, което остана в паметта ѝ, беше мартенският здрач и плачевният сигнал от телефонната слушалка показващ, че разговорът е приключил. За момент си беше помислила, че телефонът оплаква баща ѝ, но после осъзна, че просто отсреща бяха затворили, а тя все още стоеше замръзнала със слушалката в ръка.

Не отиде на погребението. Пред себе си се оправда, че толкова скоро след смъртта на дядо си нямаше да може отново да издържи срещата със смъртта. Но сама знаеше, че това не беше истина. Чейен Чандлър живя и умря точно както искаше, в ранчото, което обичаше. След години на лошо здраве, смъртта дойде като желан приятел. Той щеше да ѝ липсва до края на живота, но нямаше за какво да го оплаква. Веселият му смях, нежността и любовта му останаха запечатани дълбоко в нея. Не тъгата, Карсън беше този, когото не искаше да среща.

Не се и налага да говори с него, помисли си тя, затвори големия куфар и го бутна под леглото.

Проучването ѝ обхващаше периода от 1860 до 1960 година, а Карсън едва ли имаше спомени за това време, тъй като е бил още съвсем малък. Не можеше да възприеме идеята, че и той някога е бил дете. За нея винаги е бил възрастен, а разликата от девет години ѝ се струваше направо пропаст. Дори когато станаха любовници, тя го гледаше със страхопочитание като по-малката по-големия. С времето, когато сляпото ѝ увлечение се превърна в любов, това отношение се промени. Тогава си мислеше, че тази любов е взаимна.

— Грешка, запомни го!

Лара безцелно обикаляше стаята доволна, че след смъртта на дядо ѝ, Карсън не беше пипнал нищо в нея. Разглеждаше дреболиите от детството си. Панделката на медала, спечелен на местното родео беше избеляла. Кварцовите кристали, които намери преди години тънеха в прах. Снимката, поставена в рамка, на гърба на първия ѝ кон, също беше покрита с прах. Тя безучастно избърса стъклото с ръкава на старата си червена риза и се замисли дали и Карсън има подобна снимка, захвърлена някъде в къщата, на по-малко от миля в долината и в същото време на цяла вечност разстояние от ранчото на Чандлър.

Опита се да си го представи като малко момче, но въображението ѝ не я слушаше. В съзнанието ѝ изникна образът му на зрял мъж, повисок и по-силен от останалите. Крайниците му бяха силно издължени и на пръв поглед изглеждаше слаб, но когато я поемаше в обятията си, усещаше колко е силен. Юмруците му бяха два пъти колкото нейните и раменете два пъти по-широки; цялото му тяло бе обточено с гъвкавите мускули на роден атлет. Очите му, в рамка от дълги, гъсти мигли, променяха цвета си от зелено до кехлибарено. Косата му преливаше от кафяво до черно, а когато беше мокра, краищата ѝ се навиваха. Тя обичаше нежно да прокара пръсти през нея и да си играе с жилавите кичури.

Лара обуздаваше мислите си като се затрупваше с работа. Вече така беше свикнала да потушава емоциите, които пораждаха спомените ѝ, че почти не ги забелязваше. След като Карсън категорично я беше отблъснал тя се опита да излиза с други мъже, но не успя да обикне никого. Щом се стигнеше до по-голяма близост, тя се сковаваше и накрая реши, че по природа е студена. С Карсън никога не е била хладна, но той беше изключение от всички правила — в него се беше влюбила, преди да познава горчивината на любовта. Сега нещата бяха съвсем различни след урока, който ѝ даде той, тя се затвори в черупката си, където се чувстваше неуязвима.

Изведнъж Лара реши, че няма сили да влезе в пълната със семейни албуми спалня на дядо си. След смъртта му всичко там стоеше непокътнато. Грижливо подредените снимки, събирани години наред, я чакаха да продължи работата върху тях, но вече не като внучка, а като изследовател.

Щеше да го направи, но малко по-късно. Все още не можеше да погледне на собственото си минало със задължителната за учения обективност. Нямаше защо да бърза. Карсън беше предложил на университетския ѝ наставник човекът, който ще извършва проучването, да живее в чифлика Чандлър колкото му е необходимо, тъй като никой не използваше старата къща. Тя така и не разбра, дали след като е научил името на историка, който смятаха да изпратят, той е съжалил за предложението си или може би предварително е знаел, че ще бъде тя.

Във всеки случай ръкописните дневници на Чейен можеха да почакаат. Беше прекрасен следобед, духаше топъл и нежен летен вятър, а тя не беше яздила от седмици. На горното пасбище сред конете на Блакридж имаше и няколко на Чандлър. Щеше да възседне Шедоу и да препуска през обширните поля и потайните долини на Рокинг Би. Искаше да поздрави родната си земя, в която можеше да остане само до края на лятото, защото до тогава щеше да е събрала необходимия материал и нямаше да има причини да остане повече.

Навън Лара забеляза първите следи на разрушение, които се бяха появили през последните шест месеца, откакто почина дядо ѝ. Портата беше увиснала, до пролетта сигурно щеше да опре влажната земя и посетителите трудно щяха да минават. Най-долното стъпало на верандата беше хлътнало и скоро щеше да стане капан за невнимателните. Това не я притесняваше, защото след нейното заминаване, в къщата нямаше да живее никой.

На подсвирването ѝ се отзова грациозна, темпераментна, полуарабска кобила, чиято грива беше със същия синьо-черен цвят като косата на Лара. Дядо ѝ често се шегуваше като казваше, че я купил, за да му напомня за нея, след като тя замина да учи. Може би беше истина, защото Чейен се грижеше за този кон по-добре, отколкото за другите.

— Помниш ли ме, Шедоу? — попита тя и я погали по ушите. Кобилата нежно потърка нос в яката на ризата ѝ и изпусна струя топъл въздух във врата ѝ, после задъвка кичур от косата ѝ. — Ей — засмя се Лара и се отдръпна, — това е мое. — Шедоу кротко подхвана друг кичур. — Трябваше да използвам шампоан „Лимон“ — отново освободи косата си тя.

Бръкна в джоба си и извади връзката, която винаги носеше у себе си. Сръчно прибра косата си в опашка и я отметна назад. Няколко палави кичура останаха да се вият около лицето ѝ и я правеха да изглежда по-млада от нейните двадесет и две години. Очите ѝ бяха бистро сини като високопланинско езеро и също толкова загадъчни и дълбоки. В тях се криеха тайни и емоции, които рядко излизаха на повърхността, също както рядко се забелязваха женствените линии на гърдите и бедрата ѝ, които само един мъж беше докосвал.

Лара сложи юзда на кобилата и я поведе към хамбара. Докато я водеше постоянно се оглеждаше, сякаш очакваше някой. Не изпитваше напрежение или страх, просто имаше чувството, че не е сама, но наоколо виждаше само коне и добитък.

Когато влезе в обора, това усещане я напусна. Започна да четка коня и забеляза, че е много добре поддържан. Гривата му беше гладка и лъскава, дългата опашка сресана, а подковите — скоро подменени.

— Кой от старите приятели на дядо те е глезил така? — попита тя. — Боб или Уили, а може би Дъстин? — Шедоу изхриптя и пристъпи от крак на крак, разлюля опашка и раздвижи мухите. — Не искаш да ми кажеш, нали? И аз ако имах някой, който да ми дава бонбони, нямаше да издам кой е.

Тя затегна седлото и автоматично започна да проверява ремъците, както правеше в началото на всяко лято, когато се връщаше във фермата. Забеляза, че една от токите на стремената беше сменена. Самото седло беше с ново покривало. Изненадано възкликна и внимателно продължи да оглежда такъмите. Вратите на къщата висяха, но конят беше идеално поддържан.

— Е, Шедоу, дължим на някого двойна порция шоколадови бонбони. — Кобилата я побутна с копринената си муцуна, нетърпелива да излезе навън. И тя като Лара обичаше да скита из полетата. — Добре, добре, ей сега. Разбрах те, тръгваме.

Лара я изведе от обора, ловко възседна седлото и се настани удобно. Очакваше, че първите няколко минути кобилата ще е неспокойна, тъй като беше отвикнала да я яздят. Вместо това Шедоу веднага влезе в ритъм, очевидно някой не само се беше грижил за нея, но и беше я яздил. Този някой я беше възпитал много добре, защото животното послушно откликваше на всяка команда, но не беше загубила желание да бъде яздена.

— Трябва да е Мърхинсън — каза си Лара на глас и потупа коня по черната грива. — Той е добър човек, но има твърда ръка. — Внезапно животното наостри уши. Лара погледна нагоре и видя силует, който се появи на хребета отдясно. Оттам се виждаха малката падина, в която беше къщата на Чандлър и по-долу долината на реката, където беше голямата къща на фермата Рокинг Би. Кобилата улови миризмата на другия кон и изцвили за поздрав. Лара не се зарадва толкова на срещата. Тя веднага разпозна любимия жребец на Карсън Апалоса. Самият ездач никога не можеше да сбърка, защото никой не яздеше като него. Той имаше характерна осанка — седеше толкова спокойно на седлото, сякаш беше роден върху него и излъчваше едновременно сила, гъвкавост и мъжествена грация.

Без колебание тя насочи коня в противоположната посока. Притисна пети о корема на кобилата и я накара да ускори ход. Реакцията ѝ беше напълно несъзнателна. Като разумен човек и достойна дъщеря на Лорънс Блакридж тя се беше примирила със смъртта на майка си, изживя скръбта по дядо си и прие раздялата с родния си дом. Единствено не успя да преодолее мисълта, че се бе предложила на мъж, който не я искаше. Лара добре познаваше местността. Скоро долината щеше да се стесни в клисура, която свършваше чак при пасбището на къщата Рокинг Би. Другата пътека, която водеше до там, беше тази, по която се движеше Карсън. Много преди да стигнат до обширната поляна, двете пътеки се събираха и нямаше начин да не се засекат. Щеше да ѝ се наложи да го срещне, да говори с него, а все още не се чувстваше готова за това.

Точно в този момент, току-що завърнала се у дома, нямаше сили за подобна среща. Може би утре, или следващата седмица, следващия месец, само не сега. Чувстваше се твърде уязвима, винаги е била уязвима за Карсън.

Тя подаде команда, която не можеше да бъде забелязана отдалеч. Шедоу внезапно сви вляво и се понесе в галоп по тревистия хълм. Лара се приведе напред, плътно до гривата на коня, тъмната ѝ коса се вееше от вятъра като черен копринен воал.

Без да се обръща назад, съвсем точно усети момента, когато кобилата я изведе от полезрението на Карсън. Бавно започна да забавя ход, освободена от присъствието на мъжа.

Едва по-късно се запита какво го беше довело в земите на Чандлър. Доколкото знаеше, той рядко идваше да язди тук. Може би искаше да огледа новите си владения? Такъв си беше Карсън, независимо какво мислеше за него, несъмнено добре управляваше фермата. След като баща му получи удар, той пое нещата в свои ръце и доказа способностите си. Животът тук се оживи и бизнесът тръгна по-добре. Той беше Блакридж до мозъка на костите си.

За съжаление кръвната връзка беше единственото, което интересуваше човека, който го осинови. Но от друга страна за Лари Блакридж тя не беше достатъчна, за да се разведе с жена си и да се ожени за тази, която му роди дъщеря. Това винаги предизвикваше у нея недоумение. Баща ѝ беше известен с това, че много държеше на кръвното родство, но не я призна за свое дете. Лара никога не попита дядо си, защо любовникът на майка ѝ беше постъпил по този начин, нито успя да си обясни нейната любов към човек, който така и не пожела да приеме детето си. Тази тема със сигурност щеше да изтрие усмивката от повехналото лице на Чейен.

Накрая Лара престана да мисли за това и просто прие преплетените съдби на родителите си, както приемаше слънцето през лятото и снегът през зимата. Тя виждаше слънчевите лъчи и снежните кристали, но тайната им оставаше недостъпна.

Без да усети беше стигнала до реката, разположена в сърцето на Рокинг Би. Почувства се напълно спокойна и дори малко засрамена от бягството си. Вероятно Карсън е бил не по-малко изненадан от срещата и сигурно е изпитал облекчение, когато тя пое в обратната посока и не се наложи да провеждат формален, любезен разговор. Едва ли имаше голямо желание да я види. Великодушното му предложение да подслони представителя на университета със сигурност се дължеше на ораторския талант на академичния ѝ наставник. Можеше да си представи какво е мнението на Карсън за написването на историята на Рокинг Би от незаконното дете на Лари Блакридж.

Едно дълго „Ехо-о-о“ прекъсна мислите ѝ. Тя се обърна и видя мъж, който препускаше, изправен в стремената и размахал шапката си. Тя позна Уили и бързо обърна коня. Щом се изравниха, той се наведе и я прегърна.

— Всеки път, когато те виждам си все по-хубава. Имаш очите на майка си — най-бистротото синьо на света. Как ти се отразява градът?

— Тук ще си отдъхна от бетона — усмихна се тя, изправи се в стремената и го целуна по тъмната буза. — Ще остана, докато търпението на Карсън се изчерпи или докато изстискам и последната стара история от пастирите.

— Историите ни никога няма да свършат, така че оставаш тук завинаги. С нетърпение чакаме да включиш касетофона си и да ни направиш известни.

— Не искам да преча на работата ви. — В гласа ѝ прозвуча същият страх, който усети, когато разговаряше за проучването с наставника си. Не искаше да прави нищо, което би привлякло вниманието на Карсън, а още по-малко да го ядосва.

— Не се притеснявай за Карсън. — Той я потупа по ръката с напуканата си, похабена от работа длан. — Той ни каза да ти помагаме за всичко, от което имаш нужда. И без да ни напомня щяхме да го направим. Внучката на Чейен е истинско съкровище за нас и той го знае много добре.

Лара го погледна с подозрение.

— Карсън ви е казал да ми помагате! Дали говорим за един и същи човек — Карсън Харингтън Блакридж?

— Точно за него става дума — закима Уили. Лара издаде звук, който можеше да означава всичко и нищо. — И той си има кусурите — намигна с разбиране той, — труден характер е, но по дяволите, това място не е виждало по-добър стопанин от него, дори дядо ти надминава. — Лара го погледна изненадано. Мъжът кимна утвърдително. — Да, да, самият Чейен го призна. Дядо ти нямаше нерви да се занимава с компютри, които да казват какво да правиш с добитъка когато завали, нито пък се грижеше кравите да раждат, без да са виждали бик. Карсън също не е луд по компютрите, но знае от какво има нужда стопанството и прави всичко възможно, за да го осигури.

Лара замълча за миг, след това каза с тих, треперещ глас:

— Радвам се, че е толкова полезен за фермата. Тя има нужда от някой, който да държи на нея и да си разбира от работата. Тук животът кипи, ако се грижим за земята, тя ще ни се отплати богато, така казваше дядо.

Уили присви очи, забелязвайки тъгата, която се изписа върху лицето ѝ.

— Ако ме питаш, Карсън няма да има нищо против да останеш колкото искаш. След смъртта на Кралица Ку..., а, исках да кажа след смъртта на майка му, успях да го опозная много добре. — Лара се усмихна, тя добре знаеше, че работниците наричаха Шарън Харингтън Блакридж Кралица Кучка, защото беше свадлива и никой не можеше да се разбира с нея. Но тя е имала основателни причини да бъде такава. Едва ли ѝ е било лесно да живее с мисълта, че любовницата на мъжа ѝ с незаконното му дете живее на по-малко от миля от къщата ѝ. Лара не можеше да си обясни, защо госпожа Блакридж не се разведе със съпруга си. Със сигурност между тях не беше останала никаква любов, дори след смъртта на Беки Чандлър. Бракът на Блакридж беше другата мистерия от детството на Лара, която тя така и не разгада дори когато порасна, това беше още една част от личния ѝ живот, потънала в дълбоко мълчание.

— Ако не ми вярваш, попитай самия него — продължи да настоява Уили.

— Не — рязко отговори тя и след това се усмихна, за да смекчи отговора си. — Преди повече от сто години Чандлър спасил живота на Едуард Блакридж от гризли. Този дълг вече многократно е изплатен.

Уили изсумтя и накриви шапката си с жест, който тя помнеше от детството си. Явно не беше съгласен, но не искаше да спори.

— Сигурно — промърмори той. — Но не съм споменавал нищо за нови дългове, нали?

Лара се направи, че не е чула и не отговори. Никой от работниците не отваряше дума за обстоятелствата около нейното раждане, нито за баща ѝ. Уили ѝ правеше комплименти за сините ѝ очи, които беше наследила от майка си, но не казваше нищо за черната ѝ коса и пълните устни.

— Това, което мисля да направя — започна тя ведро, — е да говоря с работниците след вечеря. През деня ще преглеждам дневниците на дядо, ще правя снимки, ще ровя из документите и ще свалям записите от касетите. — За последното тя дълбоко въздъхна — щеше да ѝ се наложи да седи пред машината часове наред, когато можеше да е навън и да язди, да язди.

— Никога не съм държал писалка, затова пък добре си служи с въжетото, навремето бях шампион — усмихна се Уили. — Можех да уловя всичко, което се движи. — Той се намести удобно в седлото,

бръкна в торбата си и извади тютюн за дъвчене. — Разказвал ли съм ти как се обзаложих с момчетата, че ще хвана най-дивия бик на Лари, едно старо добиче, което беше много силно и подло. — Уили изведнъж млъкна и погледна нанякъде. — Интересно, какво иска Карсън? — каза той. Лара забеляза, че към тях приближава Апалоса.

— Сигурно ще ми се скара, че ти преча да работиш. Ще се видим по-късно Уили. Сега е по-добре да се връщам къщи. — Лара пришпори кобилата и се понесе през огромната ливада. Три прохода я деляха от дома ѝ по пътя, който припряно беше избрала, за да избегне Карсън. Последният проход беше тясна гънка, минаваща през усамотените места над къщата. Там винаги духаше вятър с равен и нежен звук. Той образуваше гъвкави вълни по тревата, сякаш ръка галеше гъста козина.

Лара заобиколи хълма и навлезе в прохода. Тогава видя, че там я чака ездач. Първата ѝ мисъл беше да побегне галоп в обратната посока. Щеше да направи точно така, но тялото ѝ не се подчини на отчаяните команди на мозъка.

Карсън Блакридж беше на по-малко от десет фута от нея. От години не се бяха приближавали толкова, по-точно от четири. Тогава тя беше съблечена. Сега също се чувстваше сякаш е гола.

— Здравей Лара, добре дошла у дома.

ВТОРА ГЛАВА

Няколко дълги минути Лара се взираше в Карсън. Очите му изглеждаха съвсем зелени, но тя си спомни, че вечер на светлината на лампата ставаха почти жълти, а страстта ги правеше черни. Дали когато я докосваше и събличаше това наистина беше страст или само съжаление?

— Карсън — беше единственото, което успяха да произнесат скованите ѝ устни. Не можеше да му каже нищо повече, защото всяка дума щеше да е породена от болезненото минало, от образите, които се криеха в най-тъмните кътчета на съзнанието ѝ и от спомените, потискани години наред.

Той не беше променен. Все още беше едър и силен и караше сърцето ѝ да се преобръща в гърдите. Появата му я парализира. Това я изненада, защото грижливо изгражданата броня, в чиято непоклатимост тя бе толкова сигурна, изведнъж падна и тя отново се почувства слаба и уязвима.

Лара го обичаше. Той нея — не. Беше си внушила, че е преодоляла тази любов, но грешеше. Раната все още не беше заздравяла и болеше. Преди да успее да обърне коня си, ръката му вече държеше юздата на Шедоу.

— Спокойно мила, спокойно — успокояваше я той. Първоначално Лара помисли, че говори на нея, но после видя, че потупва кобилата по врата и разбра, че успокоява коня, който усетил неспокойствието на ездачката си се беше развълнувал. Тя го погледна и миналото изведнъж нахлу в главата ѝ. Спомни си как същата тази ръка успокояваше тялото ѝ, как бавно разкопчаваше блузата и се плъзгаше по кожата ѝ. Обожаваше ръцете му — толкова силни, топли и неочаквано нежни. Лара потръпна и извърна поглед, борейки се със спомените. Мислеше си, че отдавна е спечелила тази битка, или че поне е успяла да постигне примирие с чувствата си.

— Тръгвам си — гласът ѝ беше слаб като шепот.

— Погледни ме. — Всяка линия на скованото ѝ тяло издаваше болка. Карсън замълча, после продължи: — Преди четири години направих грешка, Лара. Няма да ти позволя и ти сега да сгрешеш. Погледни ме. — Тя рязко обърна глава към него. Кичурите тъмна коса паднали върху лицето ѝ, не можеха да скрият израза на изненада.

— Какво? — Пръстите му обхванаха ръката ѝ. Той нежно пое дланта ѝ, устните му се впиха в меката част под палеца ѝ в дълга, дива целувка, която възпламени у нея огъня, тлял някъде дълбоко години наред. Езикът му очерта мястото на целувката. Сърцето ѝ направо замря. Устните му продължиха към китката, където бясно туптеше пулсът ѝ.

— Ето за какво ти говоря, малка лисичке — отговори той с поглед вперен в очите ѝ. Тя се опита да освободи ръката си. — Искам да започнем всичко отначало — продължи той като държеше дланта ѝ нежно и решително, както звучеше и гласът му. — Искам всичко да става бавно и хубаво, но ти няма да ми позволиш. Ако можеше би изкопала дупка в земята, за да се скриеш от мен. — Карсън отпусна пръсти и освободи ръката ѝ. — Предлагам ти сделка. Ако престанеш да ми бягаш, ще можеш да работиш върху историята си в Рокинг Би колкото искаш и ще използваш документите и снимките, които са в голямата къща.

Лара не можа да отговори. Мечтаеше да се добере до фамилните архиви, но винаги се беше страхувала да помоли за това. Блакридж бяха първите, които започнаха да правят снимки по време, когато фотографията беше сложен занаят, изискващ камара техника. В къщата имаше снимки, които бяха безценни документи за времето и за начина на живот, който никога нямаше да се върне. През целия си живот Лара искаше да види тези снимки, но баща ѝ ги криеше от всички, дори от непризната си дъщеря, последната от рода Блакридж. Възможността да ги използва за човек като нея, луд по историята, беше истинско щастие. Карсън забеляза изражението ѝ и се усмихна.

— Знаех, че това ще подейства. Харесва ти идеята да получиш снимките, нали?

Тя кимна, не можеше да скрие истината.

— Сега ще престанеш ли да ме отбягваш?

Тя отново кимна обезоръжена.

— Това, което се случи преди четири години, няма да се повтори — гласът му беше дълбок и очите му я пронизваха. — Няма да позволя да се случи втори път.

Лара не знаеше на какво да се чуди повече — на думите му или на това, че току-що прие да се върне там, където беше преди четири години. Нямаше да се съгласи, по никакъв начин нямаше да позволи отново да бъде толкова уязвима. Самата идея всичко да се повтори, направо я ужасяваше.

— Карсън, аз няма да... да... — думите ѝ се изплъзваха.

— Да спиш с мен? — на загорялото му лице блесна усмивка. — Знам. Просто не искам да мислиш, че има някаква причина да бягаш от мен. Миналото си е минало, забравено и погребано. Ще те убедя, че е така.

— Защо? — учуди се тя. Четири години не беше имала никакъв контакт с него, нито той беше проявявал желание да я види. Сега ѝ предлагаше... Какво точно ѝ предлагаше? На лицето му се появи изражение, което издаваше твърдия му характер.

— Както ти казах, направих грешка. Нямам нищо друго за казване. Това е минало Лара и за разлика от теб, аз никога не се обръщам назад. — Думите му бяха категорични, тя разбра, че темата е приключена, независимо от нейното мнение. Чувстваше се по-скоро объркана, отколкото ядосана. Той тръгна напред и отвори вратата на къщата. — Всеки ден след вечеря съм вкъщи, ако искаш да видиш снимките. — Мисълта да прекарва вечерите си с Карсън я накара да проговори.

— Благодаря ти, но не е необходимо. Ако може само да взема кутиите. — Очите му блеснаха под тъмната периферия на шапката. Цветът им беше на бледо зелен кристал, гледан през кехлибарена лупа.

— Ето, вече се измъкваш. Нали се договорихме!

Лара отвори уста, но не успя нищо да каже. Преглътна и с мъка отговори:

— Нямам желание да оставам насаме с теб Карсън, и ти много добре знаеш защо.

За миг той затвори очи, лицето му излъчваше болка и гняв едновременно. Когато отвори очи погледът му беше мрачен.

— Господи, няма да те нападам — каза с равен глас. — С това, което направих преди малко, исках да те предупредя, а не да те

съблазня. Аз съм ловец. Ако бягаш, ще те гоня, а аз винаги настигам жертвата си. Престанеш ли да бягаш и аз ще спра. — На устните му се появи хладна усмивка. — Така че можеш да бъдеш спокойна, не съм зажаднал за женска компания, ако това те притеснява. Тук има достатъчно жени, които не хукват в противоположната посока щом ме видят.

Беше глупаво, налудничаво, но Лара не можеше да приеме мисълта, че Карсън би могъл да е с други жени. Тя нямаше никакви права над него, нито беше имала, но само мисълта за това, как големите му ръце гаят нечие чуждо тяло, я накара да потръпне от ужас. Нея не беше пожелал, желаше други жени, а на нея внуши да харесва единствено него. Карсън забеляза едва видимото, издйническо потрепване на клепачите ѝ, когато спомена другите жени. Първоначално я погледна с учудване, но после се замисли. Проследи решителните ѝ движения, докато преминаваше през портата. Преди да успее да каже нещо, Лара пришпори Шедоу и го остави сам с вятъра, който нежно го обгръщаше.

Лара постави последните съдове на старата пластмасова сушилня. Въпреки че беше седем часа, все още беше топло и светло. Монтана беше достатъчно на север, за да има дълги летни дни и също толкова дълги зимни ноци. Тя еднакво обичаше светлината и мрака, както и различните сезони, всеки от които имаше свое неповторимо очарование.

Докато бършеше ръцете си усети, че къщата е необичайно тиха. Беше свикнала да живее сама, но не и в стара фамилна къща. Непрекъснато имаше чувството, че отнякъде ще се появи дядо ѝ, захапал лулата си, която докторът му забрани да пуши, но той така и не остави. Не можа да се пребори със сълзите, които бликнаха от очите ѝ при мисълта, че никога повече нямаше да види стария Чейен. Предварително знаеше, че връщането ѝ тук ще ѝ донесе много мъка, но също така осъзнаваше, че сълзите ще ѝ помогнат да приема нещата такива, каквито са. Имаше толкова хубави спомени, толкова неща от миналото заслужаваха да бъдат помнени. Това беше една от причините да се върне в ранчото — искаше да чуе шепота на призраците от детството си, те щяха да ѝ разкажат за отминалите години, за предците

й, за техните деца и внуци, които идваха и си отиваха като годишните времена.

Наистина беше сама, но не и изолирана, защото се чувстваше част от историята на своя род, на своята нация, на цялото човечество. Тази обща история я свързваше с живота с множество нишки, някои от които невидими, защото засягаха вътрешната ѝ същност.

С бърза стъпка се отправи към спалнята, за да се преоблече. Мисълта, че ще може да види архива на Блакридж цял следобед я държеше в очакване. Не знаеше какво ще открие, но беше сигурна, че за няколко часа ще живее в друго време, ще види света през очите на хора, които отдавна бяха мъртви и ще почувства живота по нов начин. Това беше обаянието на историята, за Лара тя беше като машина на времето, която ѝ позволяваше да се връща назад и да споделя чувства и преживявания, които иначе биха останали завинаги погребани. Не се интересуваше от завоеванията на кралете. Мислите и емоциите ѝ бяха насочени към обикновените хора, които са работили, мечтали, радвали са се и са скърбели, обичали са, раждали са деца и са умирали. След тях е оставала история, известна само на рода и предавана от уста на уста. Именно тези истории я интересуваха и за тях искаше да пише, защото те винаги са били пренебрегвани за сметка на големите исторически фигури и събития. За нея нямаше нищо по-въълнуващо от повторното изживяване живота на някой, който отдавна не е между живите и от разкриването на тайните на едно непознато време.

— И ако продължаваш да си мечтаеш — рязко прекъсна мислите си тя, — ще пропуснеш възможността да се поровиш в архива тази вечер. Това да не ти е градът, тук хората лягат рано и стават рано. — Думите ѝ проехтяха в празната къща и заглъхнаха някъде в тишината отвън. — Трябва да си взема котка или куче, за да има с кого да си говоря.

Тя обичаше животните, но в апартамента, в който живееше нямаше условия за домашен любимец. Беше опитала да гледа рибки, но не беше същото. Наистина, те бяха забавни, но им липсваше топлина. Нищо не можеше да замени ласките на кучето и мъркането на котката в скута ти.

Критичният поглед в старото огледало я убеди, че всичко по нея е закопчано и чисто. Изкуши се да си облече нещо по-различно от стандартната фермерска униформа, която се състоеше от джинси,

ботуши и памучна риза. Единственото, което я възпря беше, че Карсън сигурно щеше да си помисли, че се е нагласила заради него и нямаше да сгреша. Когато бяха заедно, тя все още беше повече момиче, отколкото жена. Сега имаше голямо желание да сложи дрехи, които да подчертаят промените, настъпили с тялото ѝ през последните години. Не можеше да прогони мисълта, че може би сега няма да я отблъсне. Вече е достатъчно жена, за да го впечатли, когато я съблече.

При тази мисъл Лара усети как страхът се надигна у нея като ледена вълна. Никога повече нямаше да застане гола пред облечен мъж. Никога повече нямаше да стигне до удоволствие, когато някой докосне с устни гърдите ѝ, защото това удоволствие е измамно, прави те уязвим и носи само болка.

Лара извърна поглед от огледалото, изплашена от собственото си суетно желание да накара Карсън да я пожелае, след като веднъж грубо я бе отблъснал. Това, което сама не забелязаше, че въпреки ежедневните си дрехи, изглеждаше изключително женствена. От години носеше джинси и не обръщаше внимание на това, че те подчертаваха дългите ѝ бедра и привлекателните извивки на бедрата ѝ, контрастиращи с тънката талия. Под мекия плат на ризата се забелязваха двете тъмни сенки на гърдите ѝ. На раменете си имаше пъстър шал, който засилваше естествената ѝ руменина, а косата ѝ блестеше като полиран обсидиан. Широката дъга на устните ѝ издаваше твърд и страстен характер. Въпреки обикновените си дрехи, видът ѝ можеше да накара всеки мъж да закопнее да я докосне.

Отдавна беше открила, че чантите и портмонетата са неудобни и затова винаги носеше раница в морско синьо. Вече я беше натъпкала с всичко необходимо, откачи я от закачалката във всекидневната, сложи я на гърба си и затвори след себе си вратата.

Никога не се беше поглеждала в огледалото как изглежда с раница на гърба и не знаеше, че блузата ѝ се опъва плътно по гърдите като леко открива част от презрамката на сутиена и загатва зърната. Платът се обтягаше, копчетата се напрягаха и при всяко нейно вдишване под тях се разкриваше гладката ѝ кожа.

Докато Лара се спускаше по криволичещия, черен път към голямата долина, залязващото слънце обагри полето от зелено в златно, а след това в ръждиво. Можеше да отиде до къщата с кола или с Шедоу, но искаше да се наслади на меката привечер. Един от най-

хубавите ѝ детски спомени беше от времето, когато майка ѝ беше жива, двете вървяха нощем по пътя и тя усещаше как земята лежи притихнала под сгъстяващият се мрак. Пак майка ѝ я научи да обича страховитата красота на гръмотевичните бури. Дори след като тя умря, разхождайки се сама тъкмо в такова време, Лара продължи да излиза навън, когато вятърът бясно фучеше, гръмотевиците се виждаха дори ако затвориш очи, а грохотът отекваше в костите ти.

Наближи къщата и забави ход. Преди да замине да учи, беше влизала тук точно осемнадесет пъти — по веднъж всяка Коледа. Не го дължеше на това, че беше незаконна дъщеря на Блакридж. Всички деца, чиито родители работеха или живееха в ранчото, биваха поканени на коледното тържество в Рокинг Би. Обикновено Дядо Коледа беше Чейен, който се дегизираше с помощта на възглавници, хавлии и една неправдоподобна бяла брада. Той заставаше под огромната елха, отсечена високо в планината, и започваше да раздава подаръци на пиращите от вълнение деца.

Лара не си спомняше кога за първи път бе наблюдавала Лорънс Блакридж застанал до елхата, осъзнавайки, че това е нейният баща. Инстинктивно винаги отбягваше Шарън Блакридж, чиито студени зелени очи много подхождаха на вечно стиснатите ѝ устни.

Това е минало. Госпожа Блакридж е мъртва. Когато почукам на вратата няма да има нужда да се моля да не ми отвори тя. Вече съм зрял човек, учен, изпратен да напише историята на Рокинг Би, а не нечие копеле.

Пред къщата стояха подредени колите на фермата, включително един лъскав автомобил с гюрук, който ѝ беше непознат. Едва ли беше на Карсън, вероятно го караше някой от работниците, наети за работа през лятото. Те помагаша при жигосването на животните, израждането на телетата и ремонта на загражденията, повредени през зимата. Къщата беше само на няколко десетки години. Злите езици говореха, че била построена, за да утеши Кралица Кучка, след като разбрала, че няма да може да има деца. Беше голяма, добре укрепена и построена от камък и дърво, за да е в хармония с красивата околност. Вместо чукче на вратата имаше месингова конска подкова обърната на обратно, за да улови в дълбоката си извивка късмета за къщата.

Първият път, когато потропа на вратата толкова се страхуваше, че самата тя едва долови звука от подковата. Вторият път чистият

метален звук прониза къщата. Когато чу стъпките, сърцето ѝ отиде в гърлото. Искаше да срещне историята, не Карсън Блакридж. На вратата се появи набръчканото лице и широката усмивка на Йоланта и Лара направо подскочи от радост. Тя толкова сърдечно се зарадва на готвачката, че жената замига от недоумение.

— Ай, Лара, ти си по-хубава дори от майка си! Влез, я да те разгледам. — Лара влезе и прегърна старата жена, която беше любимият партньор за карти на дядо ѝ, а също така икономка и готвачка на къщата. Навремето, за смелите деца, които се промъкваха в задния двор и чукаха по стъклото на кухнята, тя имаше винаги приготвена пръчка. Йоланта работеше в ранчото откакто се помнеше.

— Здравей Йоланта, все същата си, как го правиш?

— Още си малка, за да знаеш — ухили се тя и оголи трите си златни зъба.

— Ами тогава значи ще ми се наложи да остареея — усмихна се Лара.

— Вечеряла ли си?

— Да.

— Сама, в къщата? — Лара кимна. — Отсега нататък ще се храниш тук — поклати неодобрително глава готвачката. — Не е хубаво човек да яде сам.

За момент Лара не можа да повярва на ушите си. Повече от всичко случило се досега, поканата за вечеря я накара да осъзнае, че госпожа Блакридж наистина вече не е между живите. В противен случай, по-скоро щяха да я оставят да умре от глад пред външната врата, отколкото да я поканят на масата. Йоланта сякаш прочете мислите ѝ.

— Si, нещата се промениха, откакто госпожата почина. Тази къща е голяма за един човек, а и мисля, че Карсън се чувства самотен.

Лара издаде неопределен звук, сетне се изкашля и попита:

— Той тук ли е?

— Нареди щом дойдеш, да те заведе в библиотеката. — Изражението на Йоланта се промени. — Мисля, че ще се радва някой да му помогне с la huera, ах, това магаре. — От кухнята се разнесе свистене. Йоланта промърмори нещо на испански и след това обясни, че кейкът е готов.

— Отивай, аз ще те почакам.

— В библиотеката — поклати глава Йоланта. — Стаята в дясно. Хайде, че той чака теб, а кейкът — мен.

За миг Лара се поколеба, гледайки как мощното тяло на готвачката потъна в кухнята. Сетне пое дълбоко дъх, изправи рамене и мина с решителна стъпка през всекидневната. Всичко ѝ изглеждаше някак не на място. Осъзна, че за първи път вижда стаята без огромното стайно цвете, което винаги стоеше в ъгъла срещу камината.

Вратата на библиотеката беше затворена. Тя тихо почука. Отвътре се чу „влез“. Бутна вратата, пристъпи вътре, но замръзна на прага.

Ризата на Карсън беше разкопчана и под нея се показваха черни, къдриви косми. Светлината падаше върху него като милувка, палеше жълти пламъчета в очите му и очертаваше силните му мускули. С едната си ръка разтвиваше врата си, сякаш искаше да го отпусне от умората или от нещо друго...

Твърде късно Лара се сети, че „la huega“ означаваше „блондинка“. Точно такава беше жената в стаята — висока, пищна, захаросана блондинка, която протягаше ръце с лакирани в червено нокти към Карсън. Копринената ѝ риза беше разкопчана и отдолу преливаше изобилие от плът. Той гледаше към това, което го очакваше, устните му се изкривиха саркастично.

— Какво има, Йоланта — попита той, затвори очи и отново разтърка врата си. — Някой от работниците ли ме търси.

Лара не можеше да продума. При вида на разкопчаната му риза в главата ѝ нахлуха еротични спомени, потискани години и живи единствено в сънищата ѝ. Карсън я съблича с големите си топли ръце, навежда се над нея и започва да целува гърдите ѝ и тя има чувството, че ще умре от сладкия огън, който гори в тялото ѝ.

Но не умря. Не умря от огъня, защото направо се вцепени, когато той извърна глава от голото ѝ тяло, сякаш се отвращаваше.

Дали и нея би отблъснал в последния момент, както направи с мен?

Лара погледна към пищния бюст и отворените, лъскави бедра. Блондинката не приличаше на жена, на която биха отказали. Изглежда добре знаеше какво би доставило удоволствие на мъжа, надвесен над нея. Лара потръпна, заля я вълна студена пот. От гърлото ѝ се откъсна тих звук на изненада. Карсън рязко се извърна и я вида стояща на

прага, с празен поглед и с ръце вдигнати, сякаш искаше да се защити от нещо.

— Извинете..., съжалявам — заекна тя. — Йоланта ми каза да... Тя каза, че...

— Няма нищо, Сузана само намина, за да провери, дали не съм самотен, но тъй като не съм, сега ще си тръгне. — Той отново започна да разтвива врата си, след това размърда глава, за да отпусне мускулите си. — Кафе? — попита я той сякаш блондинката вече не съществуваше и посочи към подноса върху бюрото.

— Остави на мен, скъпи — каза Сузана и се повдигна на пръсти, за да разтрие раменете му. — Знам точно къде ти е старата boleжка.

Лара вече им беше обърнала гръб и не можа да види как Карсън нетърпеливо отблъсна ръцете ѝ.

— Ще дойда утре... или може би... — Тя се отказа от опитите си да говори свързано, тъй като въобще не можеше да мисли. Почти на бегом изхвъркна от стаята. Дочу, че той извика след нея, но дори не се поколеба. Йоланта се появи на вратата на кухнята, когато Лара вече излизаше от всекидневната.

— Толкова бързо? — въпросително я погледна тя.

— Карсън... е зает. — Бледото лице на Лара подсказа на готвачката, че вероятно тя е трябвало да отвори вратата на библиотеката и да я въведе вътре.

— Аи, проклетата hueга пак го е нападнала, нали!

— Да, нападнала го е и то много успешно.

Йоланта разбра, че е безсмислено да я убеждава да остане.

— Отиди при работниците — бързо предложи тя. — Снощи ми казаха, че с нетърпение очакват да поговорят с теб, отиди и ще видиш.

Лара изхвъркна като стрела през входната врата щом чу, че Карсън отново я вика и продължи пътя си, без да се обръща назад.

— По дяволите! — Той застана на входа с мрачно изражение, разкопчаната му риза се развяваше от вечерния вятър.

— Ай, не се учудвам, че малката избяга — подхвърли готвачката. — Ако искаш да спечелиш съпруга, не се прави така, сеньор.

— Какви ги говориш — ядоса се Карсън.

— Може да съм стара, сеньор, но не съм глуха или глупава. Чувах как вечер старият и жена му се караха. Той искаше това, което щеше да бъде най-добре за кръвната му дъщеря, искаше внуци негова

кръв да наследят Рокинг Би. А как може да стане това, освен ако Лара Чандлър не стане твоя жена, verdad? Това беше най-голямото му желание.

— Това ли каза на Лара? — попита той с тих, равен тон. Йоланта вдигна ръце и започна да се моли на испански. — Отговори ми!

Старицата млъкна и се обърна към него.

— Не съм толкова глупава, колкото си мислите, знам как стават тези неща. Нищо не съм казала на малката. Сърцето на момичето не иска и да чуе за това какво трябва да направи и кое е правилното, него го интересува само любовта. Или поне това, което му се струва, че е любов, verdad. Ni modo. Все едно. Когато los pinos се появи, момичето губи наивността си и разбира какъв е мъжът — най-лошото животно, създадено от Бог. — Йоланта се вгледа в Карсън. — Но тя все още не носи твоето дете, hombre. Пипай нежно, говори й хубави неща и се отърви от тази huera. — Той отметна глава назад и се разсмя. Йоланта се опита да остане сериозна, но не успя, усмихна се и поклати глава. Отгледа този мъж от малък, беше му почти като майка и той знаеше, че винаги може да разчита на нея.

— Добре, ще й говоря разни сладникави глупости — съгласи се Карсън. Изведнъж усмивката му изчезна и лицето му стана твърдо. — Но внимавай много да не се изпуснеш за предсмъртното желание на Лари, comprendes? Стой настрана от тази работа, разбра ли!

Старата жена кимна. Тя добре разбираше, че ако не удържи на думата си, ще си навлече гнева му, а той беше не по-малко опасен от гнева на стария Блакридж, който го беше осиновил.

— Карсън — извика го Сузана от спалнята.

— Довиждане — отговори й той небрежно и се заизкачва по стълбата към стаята на втория етаж.

— Мислех си, че ще...

— Не — прекъсна я грубо, без дори да се обърне. — Още преди седем месеца ти казах, че всичко свърши. Връщай се в града при твоя приятел банкера. Йоланта, какъв кейк каза, че обичала Лара?

— Шоколадов — извика готвачката от кухнята.

— Изпечи един.

— Да не би носът ти да е запушен от евтиния парфюм на la huera? Кейкът вече изстива.

— Ти си ангел — похвали я той.

Сузана проследи с поглед дългите, силни крака на Карсън, докато той се изкачваше по стъпалата. После чу шума от затварянето на вратата и каза няколко неприлични думи по негов адрес. Под зоркия поглед на Йоланта тя се качи в колата си и профуча по алеята с най-високата скорост, на която беше способна.

Карсън не забеляза сърдитото заминаване на Сузана. Той застана на прозореца и наблюдаваше забързаното отдалечаване на Лара. Спомни си изражението ѝ, когато го видя с разкопчана риза и се усмихна като шахматист, който току-що е матирал противника. Прокара ръка по бузата си, реши, че брадата му е прекалено остра за нежната ѝ кожа и отиде да се обръсне.

Ще ѝ даде час, може би два. След това ще я последва. Заляха го горещи вълни при мисълта, че скоро ще попадне в ръцете му. Преди четири години не трябваше да я пуска. Винаги я беше желал.

Сега щеше да я има, нея и Рокинг Би.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Лара отвори входната врата на бараката, на лицето на Уили грейна усмивка.

— Влизай момиче, влизай! Тъкмо си говорехме за теб и се питахме кога ли ще се появиш. — Лара се усмихна малко мрачно, лицето ѝ все още беше червено, но за нейно облекчение никой не забеляза. Не беше очаквала от себе си такъв изблик на гняв, какъвто усети докато вървеше насам. Още повече се изненада на реакцията, която предизвикаха у нея разголените гърди на Карсън.

За какъв се мисли той! Кани ме да разгледам фотографиите на Блакридж, за да ми демонстрира отношенията си с евтина блондинка!

Още докато тази мисъл минаваше през главата ѝ Лара осъзна, че няма право на никакви въпроси. Първо, защото си тръгна, без да каже дума и без да го предупреди, че ще го посети още същата вечер. Второ, ако той иска да се забавлява с евтини или луксозни блондинки в библиотеката си, това си е негова работа и трето... трето... В главата ѝ остана само картината на това как той стои срещу нея с разкопчана риза и светлината очертава движението на всеки негов мускул, докато разтвива врата си. Нищо друго не можеше да направи, освен да се обърне и мълчаливо да си тръгне. Откакто Карсън я отблъсна, тя стана изключително срамежлива пред мъжете. Дори мисълта да се съблече или да бъде докосната я плашеше. Някога си мислеше, че да правиш любов е красиво, но от Карсън научи, че това може да носи и болка. Споменът, че се беше предложила и я отхвърлиха, се появяваше в най-неочаквани моменти и направо я смразяваше.

— Помниш Мърхинсън, нали? — извади я от унеса ѝ Уили.

— Разбира се, здравей! — Лара поздрави и другите двама — Джим-Боб и Дъсти. — На кого трябва да благодаря, че се е грижил така добре за Шедоу?

Всички заклатиха отрицателно глави.

— Трябва да е работа на Карсън — каза Уили. — Когато разбра, че ще идваш, нареди да почистят къщата. Хвана кобилата и изкара

бесовете от нея, не искаше да си счупиш врата. Шедоу беше като огън, особено след като не беше яздена почти година.

Лара зяпна. Не можеше да повярва, че Карсън си е направил труда заради нея. Той, който почти не ѝ проговори на погребението на дядо ѝ. Е, ако трябваше да бъде честна, тя не му даде възможност да направи или да каже каквото и да е. Когато ѝ изказваше съболезнования гледаше през него, сякаш не го виждаше. По-късно, докато ридаше на рамото на Йоланта, той седеше мълчаливо в креслото си с вид на човек, крайно изтощен от ударите на съдбата. Майка му — Шарън Блакридж беше починала само преди няколко седмици.

Лара неволно завъртя глава, сякаш искаше да прогони спомена за погребението на Чейен и за болестта на баща си, за която късно разбра. И двамата живяха активен живот в ранчото, което обичаха, нямаше за какво да ги съжалява. Само можеше да мечтае за смърт като тяхната, дошла след интересно и пълноценно съществуване.

Уили продължаваше да говори, без да забелязва, че вниманието ѝ беше раздвоено между миналото и настоящето. Тя се усмихваше и автоматично поздравяваше всички работници, които се бяха събрали в бараката. Там бяха дванадесет мъже, повече, отколкото тя си спомняше някога да са живели във фермата. Стопанството процъфтяваше откакто болестта принуди Лари Блакридж да отстъпи управлението на своя образован и интелигентен осиновен син.

Мъжете, които живееха тук бяха на различна възраст. Това беше нещо естествено за големите ферми, които събираха за сезонна работа хора от най-различни места. Повечето от тях бяха родени в чифлици на запад, някои идваха от претъпканите източни градове, за да търсят работа в обширните земи, където се отглеждаха огромни стада добитък. Други, като Уили, бяха заклет ергени и се изчервяваха пред всяка жена, която не познаваха от детството си. Имаше и такива като Мърхинсън — разведени. Трети, като очарователния младеж Спър, нямаха никакви задръжки и се радваха на вниманието на жените, без през ум да им минава за брак.

Лара се усмихваше на приветливите лица, които я заобиколиха. Зад тях видях изтърбушени столове и изтъркана маса за карти, на която току-що бяха играли. Върху очукано бюро бяха пръснати листа за

писане на писма, а в единия му край имаше купчина списания. Телевизорът пращеше, включен на някаква плоска забавна програма.

— Може би ви прекъсвам, моля, не ми обръщайте внимание, просто исках да поговоря с Уили за няколко минути. — Последваха неодобрителни възгласи. Спър стана и изгаси телевизора.

— Никакви такива — обърна се той към Лара. — Уили ни каза всичко за теб, но е забравил да спомене колко си хубава. — Лара съдържано се усмихна. Чарът на Спър беше вроден и той знаеше как да го използва, когато някоя жена предизвика интереса му.

— Сигурно винаги успяваш в убеждаването на жените — подхвърли сухо Лара като му даде да разбере, че с нея ще претърпи провал. Останалите веднага започнаха да се шегуват с неговите похождения. Той се засмя, очевидно въобще не се засегна от думите им, нито от острия тон на Лара.

— Това ли ще проучваш — любовта по тези места? — продължи той.

Тя усмихнато поклати глава.

— Не, нещо не толкова пикантно — историята на Рокинг Би от 1860 до 1960 година.

— Нямам спомени от тогава, ти също — той ѝ хвърли възхитен поглед с блесналите си сини очи.

— Точно затова ме интересува. — Докато разкопчаваше раницата си отново ги погледна изпитателно и попита: — Наистина ли не преча?

— По дяволите, сладурче — намеси се Джим-Боб, почесвайки сплъстената си коса. — Играем джин цяла вечност, вече си знаем картите, преди да сме ги погледнали, никаква тръпка. Много по-приятно ще ни бъде да си говорим с едно хубаво маце.

— Ако познавате подобно, можете да отидете да си говорите с него — промърмори Лара докато ровеше в чантата си.

Мъжете се засмяха и се сръгаха. Уили гледаше с изражението на горд баща. Сега, когато на всички стана ясно, че няма намерение да флиртува с никой от тях, те се отпуснаха и започнаха да се държат естествено.

— Историята, която ще пиша не е официална — започна тя, като извади репортерския си касетофон. — Затова не ме интересува кой е бил президентът или местния управител по времето, за което ще ми разказвате. Искам да разкажа за живота и съдбата на хората от Рокинг

Би, да чуя историите, които са ви разказвали вашите баби и дядовци и тези, които си разказвате помежду си и ще разказвате на своите деца и внуци. — Лара вдигна очи и се взря в лицата им, опитвайки се да разбере дали осъзнават, че случките, които за тях са банални, за нея са много важни. — Миналото на Рокинг Би се пази само във вашите спомени и в приказките, които сте чували за отдавна мъртвите ви предци. Някои от вас са прекарвали тук целия си живот и докато са били млади са общували с по-стари работници, които също са живели тук от малки, те, от своя страна също са чували истории от по-старите. Тази верига ще ни отведе много назад в миналото. — По-възрастните кимаха утвърдително. Много от тях си спомняха младостта си преди повече от половин век, когато по-старите, които също са били млади преди повече от половин век са им разказвали различни случки за миналото. Работниците във фермата са като семейство, чиято история се предава от поколение на поколение. Или поне така беше доскоро. — Тя погледна към замлъкналия телевизор.

— Досега разказването на случки беше един от основните начини за работниците да прекарват свободното си време. Но нещата се промениха и аз искам да запиша всичко, преди безвъзвратно да е забравено. Дано всеки, който чете историята ми да може да затвори очи и да чуе гласа на миналото в гласовете на прародителите си, в тропота на конете и добитъка, във воя на бурите, да усети какво е било да живееш в Рокинг Би преди век.

— Сигурна ли си, че искаш да разбереш какви са жените тук, защото не за всички може да се каже, че са добродетелни — попита Джим-Боб, който беше любимец на дамите и жънеше успехи сред местните вдовици. — Самият аз съм преживял много неща, но също така съм чувал доста истории.

— Ако касетофонът ми започне да се изчервява, ще го сменя с някой по-стабилен модел — засмя се тя. — Хората тук не са светци, никой не е безгрешен. Не искам да идеализирам историята, разказвайте така, сякаш не съм тук. Ако присъствието ми ви смущава, ще покажа на Уили как да работи с касетофона и ще ви оставя сами. Или ако се притеснявате да говорите, можете да ми напишете това, което знаете. Но моля ви, не скривайте нищо заради това, че се смущавате да го споделите с мен. — Джим-Боб я погледна със съмнение.

— Някои от случките са доста сурови, ако питате мен.

Лара кротко се усмихна.

— Ако имаш предвид историята за нощта, когато бащата на Чейен тичал гол от града до тук, след като бил заварен в чуждо легло, няма да ме изненадаш с нещо ново. — Смехът на мъжете пресече думите ѝ. — Аз съм израснала тук, нали знаете? И ако това ще ви успокои ще ви кажа, че повечето истории, които знам, съм ги научила от деветдесетгодишната сводница, която живее на Файърхол Ривър и която е работила във всеки бардак в Монтана. Както се досещате, едва ли нещо би ме шокирало.

— Това сигурно е Лиз — промърмори Уили.

— Да, тя ми заръча да те поздравя, ако те видя — не пропусна да го ухапе Лара. — И каза да те попитам дали все още обичаш да танцуваш бос по тревата.

Уили се изчерви до корените на косата, а останалите избухнаха в смях. Той също се засмя, а очите му издадоха, че се е сетил за случая. Веселата стара жена преди години го беше научила защо момчетата и момчетата са направени различни.

Историите заваляха. Лара дискретно нагласи касетофона и се приготви да слуша внимателно. Тази вечер нямаше да се опитва да насочва спомените им. Това щеше да направи по-късно, когато мъжете се отпуснат и свикнат да я виждат сред тях. След това щеше да ги разпита за най-старите случки и те сами щяха да се изненадат от това колко спомени пази паметта им. Човешкият мозък имаше удивителната способност да възпроизвежда неща, които смятаме за забравени.

— ... старата петниста кобила щеше да изкачи хълма, ако преди това беше ударила едно кафе като останалите работници. — Мърхинсън спря, за да запали цигара. — Перкинс мислеше, че го будалкат и не можеше да повярва, че конят умира за кафе. След закуска го оседла и потеглиха. На стотина метра животното просто легнало по средата на пътя. Той го ритал, проклинал, но конят само извъртял глава към него и го погледнал с големите си очи.

— И накрая какво направил — попита Спър ухилен.

— Предал се и тръгнал да търси кафе. Върнал се с една конска доза.

— Това помогнало ли?

— Не, кобилата обичала кафето със сметана.

Смехът на Лара се смеси с този на мъжете. Тя обичаше да слуша историите, в които конете бяха основни действащи лица. В живота на работниците тези темпераментни и понякога упорити животни бяха постоянни спътници.

— Чувала ли си за Уайлд Блу? — попита Дъсти. Лара поклати глава въпреки, че името ѝ звучеше познато. — Това беше голямо стадо, което бродеше наоколо още по времето, когато първите Блакридж дошли в долината. Индианците се опитали да хванат мустангите, но все едно гонели вятъра. Те пуснали по пасбищата на Монтана едни от най-красивите си кобили, за да привлекат конете. — Гласът на краваря беше слаб и треперещ. Той беше на повече от седемдесет години и беше роден тук. В главата му имаше толкова спомени, че с мъка подбираше тези, които бяха свързани с това, което разказваше. Лара се вслушваше в думите и в мълчанието, гласът му проникваше дълбоко в нея и тя ясно си представяше времето, когато конете са препускали свободни, преследвани от хора, не по-малко диви от самите тях.

Историите преливаха една в друга и образуваха река, която сякаш течеше през времето. От време на време тя незабелязано сменяше касетата, надписваше я и я прибираще в раницата си, без да прекъсва потока от думи.

Вероятно по-късно разговорът щеше да премине в груби веселби, които помагаша на работниците да се отпуснат след цял ден убийствен труд.

Танците на площада щяха да продължат до зори, от време навреме някоя двойка се скриваше в тъмното и после се връщаше, очевидно с нова, обща тайна.

При споменаването на танците лицето на Спър, който не взимаше участие в разговора, светна. След кратко убеждаване, Уили извади цигулката си, настрои я и започна да свири стари мелодии като учудващо бързо движеше пръстите си. Оказа се, че Спър е отличен танцьор, очевидно го беше наследил от родителите си, които бяха признати майстори на танца. Той започна да пее и да танцува с темпераментни, ритмични стъпки.

— На тази стъпка ѝ викат „на луната, над планината“ — поясни Спър. Лара кимна. Не познаваше танца, но усещаше как краката ѝ сами следват ритъма. От друга страна тези чудати танци я интересуваха, защото бяха част от миналото и настоящето на ранчото.

Освен това нямаше нищо против мъжете да се позабавляват за нейна сметка.

— „На луната, над планината“ — повтори тя, — това ми звучи много... изморително.

— О, въобще не е трудно — запали се Спър. — Ето, ще ти покажа. — Той се протегна към нея. Тя малко се поколеба, след това му подаде ръце и пристъпи напред. Когато застанаха един срещу друг тя забеляза, че той е с ръста на Карсън и също толкова здрав. Младият каубой беше с бистро сини, живи очи и с дълги светли мустаци в стила на миналия век. — Готова ли си? — попита я той.

— Съмнявам се, но нека опитаме.

— Остави на мен — намигна ѝ той. — Сега започваме с десния крак. — Лара покорно пристъпи напред с десния крак. Изведнъж усети, че е във въздуха и Спър я върти в кръг около себе си. Тя извика от изненада и се вкопчи в него, както се вкопчваше в непокорните коне. Той се засмя и внимателно я приземи. — „На луната, над планината“ — харесва ли ти?

— Ами...

— Още веднъж?

— Спър... — Вече беше късно, защото преди да е довършила изречението си отново се намери във въздуха. Този път той я завъртя два пъти като я вдигна още по-високо и я притисна по-близо. Мъжете тропаха с крака, аплодираха и подсвиркваха, а някои също танцуваха под звуците на старата цигулка. Лара вече не броеше колко пъти „излетя над планината и стъпи на луната“. Замаяна и останала без дъх, тя можеше единствено здраво да се държи за Спър. Накрая той се смили и я пусна на земята.

Изведнъж всички замълчаха. Лара прибра падналите върху лицето ѝ кичури и погледна към вратата — там стоеше Карсън. Лицето му имаше твърдо изражение, а очите му бяха със студено жълт цвят като лятно небе по залез. Въпреки че стоеше в небрежна поза с ръце в джобовете, тялото му издаваше гневно напрежение.

— Някой да знае колко е часът? — попита той с глас, смразяващ като февруарски вятър.

— Към единадесет, защо? — отговори Спър.

— Утре ще е тежък ден — продължи хладно Карсън и прободе Лара с поглед. — Толкова ли дълго си живяла в града, че си забравила

колко рано се става тук? Тях работа ги чака и едва ли ще могат да я свършат, ако очите им се затварят от недоспиване.

— Съжалявам, не разбрах кога е станало толкова късно — отговори тя, припряно спря касетофона и го натика в чантата си. — Няма да се повтори.

— Със сигурност няма — прекъсна я той и свали чантата от рамото ѝ. — Дай аз да я нося.

— Чакай малко — намеси се Спър и я хвана за ръката. — Никой не може да ни държи сметка за това какво правим след вечеря до зори, така че ако искаме да ти помогнем за изследването, никой не може да ни спре!

Ако до този момент в стаята беше тихо, сега всички замръзнаха в очакване Карсън да избухне. Той беше известен със своя темперамент и тези, които го познаваха очакваха, че ще застреля работника на място. Вместо това той само погледна към него, Спър усети, че е направил грешка, но нямаше да върне думите си назад, защото той, както всички каубои беше горд и независим.

— Няма нищо, Спър — побърза да се намеси Лара. — Той е прав, аз не трябваше да... — Карсън я прекъсна с остро движения на ръката си. Тя прехапа устни, не разбираше защо той толкова се ядоса. Наистина беше късно, но не чак толкова, а доколкото знаеше, утре щях да вършат само рутинната си работа. Не ги беше увлякла в гуляй преди жигосване или коситба.

— Това сигурно е твоето така наречено „изследване“ — процеди той. — А може би проучваш как се свалят мъжете тук? — Карсън хвърли поглед към дясната ѝ ръка. Едва сега Лара забеляза, че Спър все още държи китката ѝ и бързо я дръпна. — Сега разбирам — значи ти ще обиколиш младите мъже от бараките и те като благодарност за твоята нежност и отзивчивост, ще ти помогнат за „изследването“. Сигурно добре ще се позабавляваш, ако нямаш нищо против да ти излезе име на лесна жена или още по-лошо... — Гневът, който Лара изпита само преди няколко часа сега се върна у нея с удвоена сила.

— „Лесна жена“ — повтори тя, с резки движения метна раницата си на гръб и извади косите си изпод презрамките. — Да, предполагам, че си експерт по „лесните жени“ или още по-лошо... като имам предвид блондинката, която те събличаше тази вечер. — Презрението ѝ прозираше зад всяка дума. — Е, господин Експерт, ако не се влачеше

с подобни „лесни жени“, едва ли щеше да мислиш, че всяка срещната жена е готова да скочи в леглото с първия мъж, който ѝ го предложи.

Докато тя минаваше край него той се протегна, хвана я за рамото, наведе се и ѝ прошепна така, че никой друг да не чуе:

— Може би си забравила кой предложи и кой отказа преди няколко години?

Лара го погледна в студените очи. Усети, че се смразява, срамът разряза душата ѝ като леден бръснач. Сякаш това се беше случило вчера. Тя беше уязвима, гола, доверчива, горяща от желание, а той не. Карсън беше брониран, безмилостен и всичко, което искаше, беше да види срама ѝ. Срамът, който не можа да скрие. Гола.

Нищо не се беше променило. Чувстваше се уязвима, както преди години. Тази мисъл беше опустошителна.

— Върви по дяволите. — Тя се разтрепери от унижение. — Върви по дяволите!

Лара се изплъзна и изхвъркна в нощта. Чу, че я вика по име, един път, после втори по-настойчиво, като в гласа му, освен гняв имаше и нещо друго. Въобще не се поколеба и дори не забави ход.

Карсън стигна до вратата малко преди бялата ѝ риза да се загуби в тъмнината по пътя към къщата на Чандлър. Зад себе си чу, че някой се раздвижи в напрегнатата тишина. Със светкавично движение на коравата си ръка хвана Спър за рамото, когато той се опита да мине покрай него и да последва Лара и безцеремонно го повлече навън, където никой не можеше да ги чуе.

— Ще ти кажа нещо, каубой и няма да го повтарям! Слушаш ли ме добре? — изръмжа Карсън.

Спър отвори уста, за да каже нещо, но като видя металния отблясък на луната в присвитите очи на Блакридж реши, че доблестта може да се изрази и със сдържаност.

— Ти си нов тук — продължи той с остър тон. — Нищо не знаеш за Блакридж и Чандлър и няма да си губя времето, за да ти обяснявам. Достатъчно ти е да запомниш, че Лара Чандлър е моя. Разбра ли? — Спър се поколеба, след това кимна. Карсън го изгледа изпитателно, след това освободи ръката му. — Запомни го!

— Иначе ще ме уволниш, така ли? — в гласа на каубоя звучеше едновременно любопитство и агресивност.

— Не, ще те потроша от бой. Ако искаш да останеш на работа, след като ти зараснат раните си добре дошъл — Карсън се усмихна иронично. — Ти си добър работник Спър, един от най-добрите, като изключим това, че е крайно време да престанеш да пиеш. Но има много други добри работници, а Лара Чандлър е единствена.

Спър се ухили.

— Добре, знам, че живееш за едната чест Блакридж. Трудно е, но така трябва. Но знаеш ли какво, ако Лара ми беше дала и най-малък знак, щях да се боря с теб, защото тя си заслужава. Но тя не е дала повод за надежда на никого, така че е твоя, желая ти късмет, ще имаш нужда от него — вдигна рамене младият мъж. — И слепите разбраха какво значи поведението ѝ. — Спър не каза нищо повече, но явно намекваше, че отказът на Лара се отнася и за шефа му.

По пътя обратно към къщата Карсън си мислеше за същото. Всичко изглеждаше толкова лесно, след като я видя как реагира при споменаването на други жени и при срещата със Сузана. Само видът на отворената му риза беше достатъчен, за да върне спомените ѝ и точно на това разчиташе той.

Не очакваше, че тя ще побегне сякаш я гонеше дяволът. Преди Сузана да дойде седеше в библиотеката с надеждата, че Лара ще дойде още същата вечер. С разкопчаната си риза щеше да ѝ припомни наладата, която бяха преживели заедно, а после щеше да я помоли да му направи масаж, за да облекчи главоболието му. Имаше вълшебни ръце! Единствено тя умееше така да прогонва болката, защото го правеше с усет и нежност.

Карсън изруга. Преди четири години нямаше намерение да я наранява, тази вечер в бараката също. Четири години трябваше да са достатъчно, за да е преодоляла обидата. Преди да види пристъпа на ревност само при споменаването на друга жена той се опасяваше, че е минало твърде много време и тя може да е забравила за месеците, прекарани заедно. Предполагаше, че през тези години не един мъж е копнял за това, което тя нежно предложи на него и което той отхвърли, обсебен от войната с баща си.

Както винаги при мисълта, че някой друг би могъл да познава топлото, красиво тяло на Лара, той стисна зъби до болка. Трябва да е бил голям глупак, за да я отблъсне, да я нарани и да направи своя живот истински ад. Сега вече нищо повече не можеше да направи,

освен да внимава да не допусне отново тази грешка. Пропусна шанса да бъде първият, който да ѝ разкрие тайните на любовта и щеше да съжалява за това цял живот. Мисълта как някой докосва младото ѝ тяло го беше държала буден не една нощ през последните години. Споменът за болката и срама, които ѝ причини, вечер го тормозеха не по-малко от копнежа по нея.

По същия начин изглеждаше и тази вечер — изненадана, засрамена и дълбоко наранена. Образът на бледото ѝ лице го прониза като нож и той самият почувства болката, която не искаше да ѝ причини. Тя беше толкова крехка и чувствителна като цвете, а той не можеше да се похвали с характера и поведението си. Фактът, че Лара все още е толкова уязвима го изпълваше едновременно с надежда и страх. Надежда, че все пак ще успее да я направи своя съпруга и страх, че твърде дълбоко е наранена, за да спечели отново доверието ѝ.

Върви по дяволите! Върви по дяволите!

Думите ѝ звучаха в ушите му докато вървеше към прашния син пикап. Скочи в него, затръшна вратата и натисна газта. Ако не се беше държал така тази вечер, но не успя! Проклетият му характер пак му направи номер и той едва не се хвърли върху Спър още щом го видя да държи Лара. С нетърпеливо движение включи фаровете на покрива, за да се опита да я намери. Караше близо до оградата и в тъмнината изникнаха само чифт очи на крава. Намали скоростта, за да може добре да огледа. Едва ли можеше да е стигнала толкова бързо до къщата, но по криволичещия път осветен от луната, нямаше и следа от нея. Автоматично спря, отвори портата на ранчото, вкара колата, след това отново излезе, за да затвори след себе си. Докато затваряше чу скърцането на дървото, което опираше в земята и си помисли, че трябва да я поправи, защото до края на лятото нямаше да може да се отваря. Ако тя въобще остане тук дотогава.

При тази мисъл отново изруга. Лара трябва да остане, той просто не може да допусне друга възможност. Всичко изглеждаше толкова лесно, след като майка му почина. Въпреки че Лара отказваше да говори с него, достатъчно беше да я примами по някакъв начин в Рокинг Би, времето и близостта щяха да стопят леда помежду им, защото той знаеше, че по природа тя не е студена. Точно обратното, беше неспокойна и страстна, също като майка си.

Карсън се намръщи. Не искаше да се замисля за любовницата на Лари. Беше възпитан да мисли за Беки Чандлър и копелето ѝ като за врагове. Също като майка си, Карсън я обвиняваше за това, че Лари не беше добър съпруг и още по-малко добър баща. Години след това, твърде късно, за да го възпре от грешката, която направи с Лара, той осъзна, че вината е единствено в баща му, а не в синеоката жена, която той беше обичал вместо законното си семейство.

За Карсън беше трудно да се примири с факта, че баща му не го обича, но все пак се опита да го забрави и да го остави в миналото. Трябваше да насочи вниманието и енергията си към нещата, които зависят от него и са под негов контрол. И така постъпваше винаги — не се обръщаше към миналото, защото в него откриваше само болка, грешки и разбити мечти. Не познаваше биологичните си родители, а тези, които го бяха осиновили го бяха направили по причини, които нямаха нищо общо с любовта и желанието за дете. Нямаше корени, нямаше семейна история, която да му помогне да разбере самия себе си и да се чувства по-сигурен.

Но той имаше бъдеще, което зависеше от него. Беше го заслужил и не трябваше да позволи грешките от миналото да му го отнемат.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сребристите лунна светлина ѝ помогна бързо да се изкачи по тревистия хребет, който се издигаше между двете къщи. Пътят се виеше покрай възвишението, но вместо да мине по него тя реши да тръгне на пряко през североизточното пасбище на Рокинг Би. Това беше най-краткият път, но Лара не бързаше за къщи. Предполагаше, че Карсън ще я последва и първо ще я търси по пътя. Въпреки сделката и предупрежденията му, тя все пак избяга.

Докато се катереше по хълма споменът за сарказма, с който говореше за леките жени, я заля като гореща вълна и я накара да забърза ход. Не можеше да го упреква, че я смята за такава, след като преди време сама недвусмислено му предложи тялото си. Отказът му онази нощ все още я караше да се срамува.

Върхът на възвишението беше заоблен и покрит с трева. Духаше слаб вятър и донасяше звуците от долината. Реката, която минаваше през центъра на Рокинг Би блестеше на лунната светлина. Биг Грин извираше от планините, заобикалящи фермата и поеше добитъка и земята. Малко по-близо, в полите на хълма светлините на къщите се разливаха като разтопено злато. Задната врата на една от бараките се затръшна и някой премина през двора. Въздухът беше кристален и изглеждаше сякаш човекът тръгна право към нея.

За миг дъхът ѝ спря, но после Лара си помисли, че не може да е Карсън, защото току-що го бе чула да минава по пътя и след това да се връща обратно към къщата. Досети се, че вероятно това е Йоланта и въздъхна с облекчение.

Няколко минути беше толкова тихо, че можеше да чуе ударите на сърцето си. След това двама мъже излязоха от бараката и тръгнаха към плевнята. Звук от груби гласове достигна до нея в контраст с нежния шепот на тревата, галена от летния вятър. Беше далеч, за да различи лицата или да чуе думите им. Тръпки я побиха — това беше чувството, което Чейен някога определяше като „усещане, че някой стъпва по гроба ти“.

Лара извади от раницата си яке и го наметна, въпреки че нощта беше топла. Опря брадичка о коленете си, загледа се към Рокинг Би и се заслуша в гласовете, които се носеха в тайнствената тишина на Монтана.

Някога бе мечтала Лари да я признае за своя дъщеря и да бъде член на семейство Блакридж. Вярваше, че ако това стане, никога не би напуснала ранчото, което сега лежеше под нея изпъстрено със златни светлини. Лара иронично се усмихна на собствените си мисли. Тогава все още беше твърде малка, за да се може да се предпази от собствените си мечти, съвсем наивна, за да предположи, че е най-големият враг на госпожа Блакридж, живо доказателство за изневерите на мъжа ѝ, а не просто дете, заслужаващо съчувствие. Дори след като го разбра, бляновете ѝ продължиха да я измъчват чак докато се превърна в непохватна тийнейджърка. Тогава най-голямото ѝ удоволствие стана да наблюдава Карсън отдалеч.

Винаги я беше привличал. От първия път, когато го видя разбра, че е различен от останалите. Още щом застанаха един срещу друг, у нея се надигна вълна от непознати чувства, които мигновено я свързаха с грубоватия на вид осиновен син на Лари Блакридж. Беше на тринадесет години, когато пое от ръката му коледния си подарък. Без някой да ѝ е казал усещаше нежеланието, с което Карсън участваше в празненството. Враждебното му отношение за нея беше така осезаемо, както аромата на елхата, който изпълваше стаята. Лара инстинктивно долавяше всяко негово чувство и реагираше на всяко негово настроение както цветето на слънцето.

Никога не се беше опитвала да си обясни мигновеното привличане, което усети. Това беше просто неоспорим факт като цвета на небето. Той присъстваше през целия ѝ съзнателен живот и затова никога не си беше задавала въпроси и не бе изпитвала колебания за отношението си към него. Просто го боготвореше с цялото си сърце и винаги от дистанция. Досещаше се обаче, че той едва ли би искал да има нещо общо с тъничкото синеоко копеле, чиято майка наскоро бе загинала в бурята. Така че Лара само го наблюдаваше с очи пълни с копнеж и желаня, които все още самата тя не можеше да определи. Едно беше сигурно — той също я бе забелязал, защото по друг начин не можеше да си обясни факта, че винаги старателно я избягваше.

Години по-късно, когато навърши осемнадесет, преди да замине в университета тя работи известно време в един ресторант в града. Тогава Карсън най-накрая показва, че се интересува от нея. Не само ѝ обръщаше внимание, но дори започна постоянно да я преследва. Няколко пъти седмично идваше да пие кафе в заведението като през цялото време флиртуваше с нея. Накрая, когато ѝ предложи да излязат заедно, сякаш мечтите ѝ станаха реалност.

— Внимавай — предупреди я Карсън като си премести крака и хвана пепелника, преди да се е преобърнал.

— Извинявай — каза Лара и цялата се изчерви.

— Вината е моя — усмихна се той, — малко съм едър за място като това.

Без да иска тя погледна към каубойските му ботуши, после погледът ѝ се плъзна по мускулестите крака, които опъваха избелелите му джинси. Винаги когато го виждаше, пулсът ѝ се ускоряваше, като едновременно с това я обземаше странна слабост, която я правеше много непохватна. Щом го видя в ресторанта от притеснение за малко щеше да изсипе вечерята в скута му. Изглеждаше толкова спокоен и мъжествен, приличаше на пума, която се препича на лятното слънце. Очите му също бяха като на дива котка — с цвят на кехлибар с нюанси на тъмнозелено.

— Ти си точно толкова голям, колкото трябва да бъдеш, проблемът е, че ресторантът е тесен — отговори тя, без да се замисля, но когато осъзна какво е казала, отново се изчерви и се почувства като глупачка. Беше чувала от местните момичета, че много жени преследват Карсън, но рядко се добират до него, а ако някоя все пак успее, то е за кратко. — Кетчуп? — бързо попита тя като постави пред него голям сандвич и порция пържени картофи.

— Благодаря, но струва ми се, че този, който ми донесе преди малко ще ми стигне.

Лара успя да откъсне поглед от дългите, гъсти мигли на Карсън и видя, че на масата вече имаше всички видове сосове. Бързо се оттегли без повече да погледне към него.

Съвсем същото се получи следващите три пъти, когато я посещаваше в ресторанта. Изведнъж я обливаха топли вълни, чувстваше слабост, ставаше несръчна и преставаше да мисли какво говори. Толкова дълго беше копняла за него, че когато мечтите ѝ

станаха реалност, това се оказа непосилно за нея. Повтаряше си, че е пълна глупачка, че това не може да бъде, че той не я ухажда, нито някога ще го направи, защото мнението му за отношенията на баща му с Беки Чандлър не беше тайна. Още повече, Карсън имаше множество привлекателни и опитни почитателки, които посещаваха Рокинг Би с надеждата да предизвикат интереса на един от най-желаните ергени в Монтана. Каква причина можеше да го накара да обърне внимание на една смутена тийнейджърка?

За пети път Лара хвърляше поглед към масата му, за да се убеди, че той непрестанно я наблюдава. Очите му сякаш я изгаряха, а всеки път, когато минаваше покрай него, виждаше одобрителната му усмивка и сякаш чувстваше с тялото си мъжкото му излъчване.

— Здравей, малка лисичке! — той бутна настрана менюто, което му беше донесла и прокара пръсти по дясната ѝ ръка. — Мина ли ти изгорялото?

Тя се усмихна на шеговитото обръщение и потръпна, когато пръстите му я докоснаха. Последния път, когато беше в ресторанта ѝ беше казал, че прилича на малка лисица по здрач — тъмна, срамежлива, тайнствена и много, много нежна. Тя погледна към ръката си и едва сега си спомни, че преди няколко седмици се беше изгорила.

— Мина ми вече — отговори тя с прегракнал глас. Имаше чувството, че ръката ѝ отново е в огъня, но този път от допира на Карсън. — Менюто както обикновено ли?

— Да и не.

Лара се усмихна и се приготви да запише поръчката му. Той беше един от малкото клиенти, които имаха право на специални изисквания. Собственик на заведението беше братът на Йоланта и затова всички желания на Карсън се изпълняваха без въпроси. Блакридж бяха направили много за семейството на Йоланта — преди години изпратиха децата им в колеж и помогнаха за започването на различни бизнес начинания. — Искам пържола, пържени картофи и синьо сирене със сос — каза той. Тя знаеше, че това беше стандартната част от поръчката и се приготви да запише останалото. — За десерт искам теб на танците в събота — спокойно продължи той. Лара вече беше почнала да записва, когато изведнъж осъзна думите му, вдигна глава и го погледна с широко отворените си сини очи.

— Какво? — попита тя, защото не вярваше на ушите си.

— Обещавам, че краката ти въобще няма да докоснат пода, така че няма защо да се страхуваш от падане — погледна я той закачливо. Кетълмен, където я канеше, беше известен с това, че там винаги беше претъпкано, а стъпките на танците бяха доста бурни.

Лара едва не изтърси, че щом като той ще ѝ е партньор трябва да я държат на връв като карнавален балон, защото през цялото време ще бъде над земята.

— Бих искала, но... — тя затвори очи, не искаше да му отказва.

— Но какво? — попита я меко. Нищо не убягваше от погледа му и веднага забеляза как у нея се бореха желанието и задръжките ѝ.

— На работа съм — отговори тя със съжаление.

— В колко свършваш?

— В десет.

— Ще те взема в десет и тридесет от вас.

Лара го изгледа продължително, преди на лицето ѝ да се появи усмивка и тя светна като порцеланова кукла, осветена отвътре.

— Благодаря, Карсън, ще те чакам.

Той се поколеба, преди да ѝ върне усмивката.

— И аз теб.

Едва по-късно осъзна, че последните му думи прозвучаха странно, сякаш сам се изненада от поканата си. Това беше абсурд, ако не искаше да излиза с нея спокойно можеше да не я кани на танци.

Събота вечер Лара свърши работа и нетърпеливо тръгна към къщи. Изкъпа се, изми и подсуши косата си и дълго я разресва, докато не заприлича на лъскаво гарваново крило. След това пръсна над гърдите си гъстите, богати къдрици, които оградиха лицето ѝ в рамка от черни пламъци. В контраст с тъмната коса, сините ѝ очи блестяха като скъпоценни камъни и придобиваха особена дълбочина. Тя сложи грим, колкото да подчертае естествената си красота и парфюм, неуловим като лунна светлина. Завъртя се пред огледалото и си помисли как би искала да има подходяща рокля за случая. Накрая се спря на бялата копринена риза, която беше купила на една разпродажба преди няколко седмици и на широката си черна пола, дълга почти до пода. На кръста си върза ален шал, който освежи облеклото и много подхождаше на цвета на обещите и гривната.

Погледна се в огледалото — така ѝ се искаше да е по-голяма, да има привлекателна фигура или руса коса, или поне ефектни дрехи, а

най-добре всичко заедно. Тогава нямаше да се страхува от сравнението с блестящите жени, които винаги се появяваха отнякъде и създаваха проблеми на по-обикновените момичета.

Но Карсън не покани никоя от онези привлекателни жени, помисли си Лара, покани мен. Тази мисъл от време на време минаваше през главата ѝ и я караше да потръпва от удоволствие. Още по-приятно ѝ стана от думите му, когато му отвори вратата. Той я погледна изненадано, след това на лицето му се изписа откровено мъжко възхищение.

— Малка лисичке — възкликна той като я оглеждаше от лъскавата ѝ коса до пръстите на краката, които се показваха от кожените сандали, — караш ме да съжалявам, че ще те покажа такава пред вълците, искам те само за мен.

— Благодаря — усмихна се тя успокоена от комплимента му. После добави, без да се замисля: — Пумата не бива да се страхува от вълците.

Карсън отново се изненада.

— Пума? На това ли ти приличам?

Един бърз поглед я убеди, че той прие думите ѝ като шега.

— Да — отговори Лара докато ровеше в портмонето си. — Силен, безпощаден и грациозен, а за очите да не говорим. Сигурно ти е омръзнало момичетата да ти правят комплименти за очите — засмя се тя.

За пореден път успя да учуди мъжа, който си мислеше, че отдавна е минало времето, когато е можел да открие нещо ново за жените. Хвана я за ръката, придърпа я близо и каза:

— Няма да ми повярваш, но никоя не е споменавала очите ми.

— Тогава може би трябва да си държа езика зад зъбите.

— Не се налага. — Той мина пред нея, отвори ѝ вратата на колата и преди тя да влезе вътре успя да забележи червенията на лицето ѝ. Усмихна се и прокара пръсти по страните ѝ. — Малка лисичке, ти си истинска находка, не знаех, че все още има момичета, които знаят как да се изчервяват. — Лара възкликна и скри лице в шепи. Карсън отдръпна ръка от лицето ѝ. — Не се крий — той я целуна по бузата и в ъгъла на устните.

— Сигурно ти изглеждам като глупачка — прошепна обезоръжена и потръпна, когато мустаците му докоснаха устните ѝ.

— Ти си като планински поток в жегата — чист, блестящ и изкушаващ. — На нея ѝ се искаше да я възприема по малко различен начин — като мистериозна и сексапилна жена, но замълча. Погледна го и се усмихна несигурно. Той ѝ върна усмивка, която никога досега не беше виждала — нежна като на човек, който наблюдава коте, играещо с кълбо прежда. Когато се наведе и я целуна, тя спря да се контролира и от устните ѝ се изтръгна тихо възклицание. — Да тръгваме, преди да съм решил да останем тук и да те целувам цяла нощ.

Лара откъса устни от неговите и пое дъх. Мисълта, че току-що я целуна беше едновременно вълнуваща и успокояваща. Той забеляза горещия ѝ отклик, но преди да успее да реагира, тя се мушна в колата. С въздишка затвори вратата след нея, усещайки как в тялото му бушува огън.

Залата за танци не беше богато обзаведена, но това се компенсираше от топлата, весела атмосфера. Всички тук се познаваха, а оркестърът знаеше кои са любимите мелодии на публиката и ги свиреше една след друга. По времето, когато пристигнаха, по-възрастните двойки вече си бяха тръгнали и сега дансингът беше свободен за по-младите, енергични танцьори. Зазвуча рок, който от време на време се прекъсваше от бавни блус-балади.

Карсън намери свободна маса, на Лара донесе кола, а за себе си бира. Придърпа един стол и седна до нея.

— За изненадите! — вдигна чаша той. Тя се усмихна срамежливо и отпи глътка. За нейно облекчение не ѝ беше донесъл алкохол. Мразеше вкуса му и освен това нямаше доверие на мъжете, които ѝ носеха питие, без да са я попитали дали иска.

— Благодаря ти! — каза тя. — Тъмните му гъсти вежди се вдигнаха въпросително. — Благодаря, че не ми донесе някое питие, което би повалило бик. — Дълбокият му мъжки смях се изсипа над нея като целувки. Тя също се засмя.

— Не използвам тези методи откакто съм завършил училище — поклати глава той.

— Бих искала и с другите мъже да е така.

— Да не би да имаш нещо против алкохола? — попита Карсън с искрено любопитство в гласа.

— Не, но той има нещо против мен. Първо главата ми се изпразва, след това ми се завива свят и накрая се чувствам като куче, яло жилава трева. — Изведнъж тя млъкна осъзнавайки, че се изразява като шестгодишна. Той се опитваше да сдържи усмивката си, но накрая гръмка се разсмя и всички се обърнаха към тяхната маса. Смехът му зарази и нея. Лара установи, че ѝ е много приятно, когато успява да го развесели, обичаше дълбокия му смях и се радваше, че може да прогони малките бръчици от лицето му. Чувстваше се като шут, който забавлява угрижения си крал.

Дългите му силни пръсти обгърнаха ръката ѝ.

— Съвсем не си такава, каквато очаквах, че ще бъдеш — каза той. Ръката му излъчваше топлина и сила, която се разля в цялото ѝ тяло.

Тя набра сили и попита:

— Каква очакваше да бъда?

Още докато изричаше въпроса съжали, защото добре знаеше какво би могъл да си мисли за незаконно родено момиче, което живее само, докато връстничките ѝ все още са под опеката на родителите си. За съжаление, дядо ѝ не можеше да си позволи да ѝ купи кола, с която да се придвижва от ранчото до работата си в града. А без да работи, нямаше да има пари за таксата в университета и за учебниците. Апартаментът ѝ беше съвсем малък, намираще се в сграда, частично собственост на един от приятелите на Чейен и затова наемът ѝ беше минимален. Чувстваше се самотна да живее там, но се налагаше, ако искаше да завърши образованието си.

— Всъщност, това няма значение — тя отклони поглед от него и загледа някъде встрани. — Мога да предположа каква си очаквал да бъда, но аз съвсем не съм такава, каквато ме изкарват местните клюкарки. Ако се чувстваш неудобно с мен, можеш да ме закараш вкъщи.

— Какво ще кажеш това да стане сутринта? — Небрежно подхвърленото предложение направо я шокира. Тя рязко обърна глава към него, косите ѝ блеснаха на светлината. Нарече го „пума“ и не беше сгрещила. В този момент изглеждаше точно като хищник със силно, спокойно тяло и присвити жълти очи, сякаш дебнеше жертвата си.

Обзе я горчиво разочарование, тя пребледня и на лицето ѝ не остана и сянка от радостното оживление отпреди малко. Карсън не

искаше да е с нея, просто я желаше за леглото си. За малко да му каже, че не спи с мъже, че не е спала дори с този, който цял живот е обичала, но от устните ѝ не излезе звук.

— Ти си девствена, нали? — попита я той, като лицето му изведнъж стана напрегнато.

— Да — едва успя да промълви тя. Измъкна ръката си от неговата и стана от масата. — Благодаря ти, че беше откровен с мен. Трябваше сама да предположа какви са намеренията ти. — Устните ѝ затрепераха, с мъка преглътна, опита се да продължи, но не успя. — Довиждане, Карсън — едва чу собствения си глас тя. Обърна се и започна да си пробива път през тълпата. Групата засвири блус с бавен и еротичен ритъм. Двойките пристъпваха от крак на крак притиснати един към друг, опиянени от топлината на близостта. Лара се плъзгаше покрай танцьорите почти слепешката, като се опитваше да не пречи. Почти беше стигнала до вратата, когато Карсън я хвана през талията и я завъртя в обратната посока.

— Карсън, аз няма да...

— Замълчи, лисичке — прекъсна я той и я притегли в обятията си.

— Но аз няма да...

— Знам — той нежно я целуна по устните. Ръката му се плъзна по гърба под черния водопад на косите ѝ. — Танцувай с мен.

Тя се поколеба разкъсвана между желанието да бъде с него и страхът, че може да поиска от нея повече, отколкото е склонна да допусне.

— Погледни ме! — каза той и я хвана за ръцете. В полумрака на залата очите ѝ излъчваха тайнствен блясък. — Няма да те насилвам, няма да искам от теб нищо, което ти самата не искаш. Съгласна ли си?

— Но ти си свикнал да... — гласът ѝ пресекна. Тя търсеше любезен начин да му каже, че познава навика му да обръща внимание на жените само когато почувства сексуална нужда. Изведнъж Карсън се усмихна и това сякаш я стопли от главата до петите.

— Това е мой проблем. Но ти си различна от останалите, позволи ми да ти се порадвам и не се притеснявай за нищо.

— Добре — въздъхна с облекчение тя. Карсън я притегли поблизо към себе си, без да я притиска прекалено силно. Прокара ръка през косите ѝ, тя безмълвно положи глава на гърдите му и го обгърна с

ръце. С всяко поемане на въздух я изпълваше неповторим аромат, смес от мириса на тялото, сапуна и цитрусовия му одеколон. Лесно и напълно несъзнателно влезе в ритъма на бавните му движения, а телата им си подхождаха сякаш бяха родени един за друг.

По-късно, когато я изпрати до дома, той само бегло я целуна и погали по бузата с върха на пръстите си. Така беше и на всички техни следващи срещи. Говореха, танцуваха, смееха се и седмиците летяха една след друга. Никога не се опита да направи нещо в колата, не настояваше да се качи в апартамента ѝ, нито я заведе в къщата в Рокинг Би.

Отначало му беше благодарна, че се отнася толкова внимателно към нея и се старае да не я притеснява. Имаше голяма разлика между него и връстниците ѝ, с които излизаше и които бяха напълно подвластни на хормоните си. Беше неопитна, но чувствителна и не се съмняваше, че Карсън я желае. Усещаше това, което ставаше с тялото му, когато я прегръщаше и целуваше на раздяла. При всяка тяхна среща Лара искаше все повече и повече.

Карсън издържа така три месеца, но веднъж загуби контрол. Бяха на разходка в планината, когато неочаквано завалиа и трябваше да се приберат в нейния апартамент. Решиха да продължат пикника вкъщи, Лара сложи трапезата на земята и се заклеха да не използват мебели и електричество. Седнаха на пода, а когато започна да се стъмва, запалиха фенер сякаш все още са на поляната на Аваланч Крик.

Както обикновено разговаряха и се смееха, но с всяка дума, с всяка изминала минута тя усещаше, че става все по-подвластна на чара му. Гледаше го така, сякаш искаше да проникне в него с поглед. Всяко движение, всяко негово бегло докосване ѝ помагаше да осъзнае желанията на собственото си тяло. Моментът, в който той щеше да си тръгне приближаваше. Ще я целуне, ще я прегърне и отново ще я остави сама. Днес не трябваше да се разделят така, искаше нещо повече, нуждаеше се от нещо повече. За Лара това беше ново, непознато желание и затова не можеше да му се противопостави и дори през ум не ѝ минаваше, че трябва да го потиска.

Карсън също искаше нещо повече от целомъдрени целувки. Тя го познаваше по златистия оттенък в очите му, отразяващи светлината на фенера. Разбра го от начина, по който плъзгаше поглед по устните, по ръцете, по гърдите ѝ. Когато дойде време да си тръгва той се изправи и

както винаги я целуна, после още веднъж и още веднъж. Погледна към полуотворените ѝ устни, които мълчаливо го молеха за още. Въздъхна, прегръдката му се стегна като стомана. На бледата светлина на фенера очите му бяха като самородно злато и сякаш самите те горяха по-силно от лампата.

— Карсън?

— Малка лисичке — прошепна той, — ще ти бъде ли неприятно, ако усетиш, че езикът ми докосва твоя?

Лара не обичаше, когато някое от момчетата се опитваше да я целува по този начин, но мисълта да бъде толкова интимна с Карсън направо я подлуди. Тя се повдигна на пръсти и обгърна врата му с ръце, усети, че краката ѝ се отделиха от пода и той я повдигна на височината на лицето си. Устните му се впиха в нейните, при първото горещо докосване от гърлото ѝ несъзнателно се откъсна звук. Тя го обхвана по-силно и устните ѝ се сляха с неговите. Изведнъж той се отдръпна и я пусна на пода.

— Нещо лошо ли направих? — попита Лара. — Нали и аз трябва да си движа езика? — Мрачен и в същото време смеейки се, Карсън я прегърна и я притисна към себе си.

— Направи всичко съвсем добре — каза той като се опитваше да пази самообладание. — Но разбираш ли, че тялото ми гори от главата до петите!

— Това хубаво ли е? Приятно ли ти е да се чувстваш така? — Лара го гледаше изпитателно със сините си очи.

Той прекъсна думите ѝ като отново започна да я целува. Зарови пръсти в косите ѝ, а с другата си ръка притискаше тялото ѝ към себе си, така че гърдите ѝ плътно се опряха в неговите. После ръцете му се плъзнаха към бедрата, отново я повдигна и краката ѝ се склучиха зад гърба му. Езикът и силното му тяло се движеха в един ритъм, който тя инстинктивно долавяше и повтаряше.

Когато устните им се разделиха беше замаяна, цялата трепереше, полудяла от тези непознати досега усещания. Ръцете му се движеха по тялото и спряха върху гърдите ѝ. Той описа с пръсти кръговете на зърната ѝ — нямаше смисъл да я пита дали ѝ харесва, защото всичко в нея го показваше — от полуотворените ѝ устните несъзнателно се изтръгнаха възклицания, очите ѝ бяха затворени, а двете полукълба напиреха под блузата, жадни за ласки.

Карсън галеше гърдите ѝ, нежно и обиграно. През тялото ѝ минаваха тръпки като от електрически ток. Тя дори не забеляза кога беше откопчал ризата и сутиена ѝ. Първото докосване до голата ѝ плът беше толкова вълнуващо, че тя тихо извика. Той засмука зърната ѝ и в цялото ѝ тяло се разля топлина.

— Карсън — прошепна тя с дрезгав глас. Огънят у него още по-силно се разгоря и направо го погълна. Нетърпеливо разкопча ризата си и под нея се разкриха мускулести гърди, покрити с тъмни косми.

— Искам да те усетя близо до себе си. Искам тези красиви гърди да докоснат кожата ми. Плаша ли те?

Лара бавно поклати глава. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна към себе си. Тя прокара пръсти по гърдите му, сякаш галеше котка и той затвори очи. Удоволствието я обземаше на вълни, ускоряваше пулса ѝ и я замайваше.

— Карсън...

— Да — отговори с дълбок глас.

— Чувствам се странно — гласът ѝ пресекна, когато той отново зацелува гърдите ѝ, във вените ѝ потече разтопено олово, почувства слабост, коленете ѝ омекнаха. — Карсън... — Бавно се свлякоха на пода.

— Всичко е наред, лисичке — прошепна в ухото ѝ, след което нежно го ухапа. — Всичко е наред — свали сутиена и съблече ризата ѝ. Пред него се разкри цялата красота на гърдите ѝ. Гледаше я с възхищение, което още повече подклаждаше чувствата ѝ. — Само кажи и ще спра лисичке, ще спра, обещавам.

Преди да успее да му отговори, той вече бавно и горещо целуваше гърдите ѝ. Тя несъзнателно притисна главата му и простена. Бясната страст я изтощи, сетивата ѝ се обтегнаха докрай, обзе я глад за ласки, който не познаваше. Когато Карсън вдигна глава и я погледна, тя отново го придърпа към себе си, жадна за удоволствието от устните му.

— Карсън!

— Още?

Но преди да му е отговорила той засмука зърното ѝ, а пръстите му си играеха с върха на другата ѝ гърда. Бедрата ѝ се движеха в ритъма на целувките му, цялото ѝ тяло тръпнеше от удоволствие, което прогони всички страхове и забрани. Дори не забеляза точно кога беше

свалил останалите ѝ дрехи, усещаше само как силната му ръка гали корема и бедрата ѝ, после се спря между събраните ѝ крака. Лара беше крайно възбудена, за да почувства колебание или срам и насърчи ръката му. Когато пръстите му докоснаха горещото място между бедрата ѝ, тя простена. Отвори очи и го погледна с изненада. Лицето му беше напрегнато, погледът му издаваше непреодолима страст. Изведнъж изражението му се промени и на мястото на желанието се появи болка. Пръстите му бавно се отпуснаха.

— Карсън — нежно промълви тя и докосна с ръка устните му. — Всичко е наред, не ме е страх, не спирай, не трябва да спиращ, обичам те, винаги съм те обичала.

Той затвори очи, през тялото му мина спазъм. С рязко движение се изправи на крака. Погледна надолу към нея и каза:

— Ти си дъщеря на майка си, но аз не съм син на баща си, затова не е в мой стил да използвам малките момичета. Ще намеря друг начин да се разплатя с него.

В гърлото ѝ заседна буца. Никога не си беше спомняла тази нощ така живо — своята безпомощна голота и неговото презрение, жаждата си за ласки и неговото самообладание, своето признание в любов и грубото му напомняне на обстоятелствата около нейното раждане.

Можеше да изтърпи приказките зад гърба си за това, че е незаконна дъщеря на един от най-заможните фермери в района, но думите на Карсън направо я съсипаха. Все пак преодоля обидата, но за сметка на отзивчивостта си към мъжете. Дори мисълта отново да бъде докосвана по този начин я смразяваше.

Единствено в съня си отново ставаше жена и се виждаше в прегръдките на мъжа, който обичаше.

ПЕТА ГЛАВА

Обгърнала колена с ръце, Лара седеше на тъмния скален ръб, загледана в светлините под нея. Миналото преминаваше през главата ѝ като на лента. При спомена за нощта, в която Карсън жестоко я беше отблъснал, не заплака. Тогава, когато той затръшна вратата след себе си, тя се обля в сълзи, но това никога не се повтори. Унижението пресуши сълзите ѝ и у нея остана само срамът, който едва ли някога щеше да преодолее.

— Не исках да те нараня.

За момент тя си помисли, че тези думи идват от спомените ѝ. Стори ѝ се, че това е отговор на съкровеното ѝ желание поне веднъж да чуе от него защо го направи, къде бе сгрешила. Но гласът не беше халюцинация, тя позна тембъра на Карсън Блакридж. Извърна глава от него и се загледа някъде в мрака на Монтана.

— Не ме отблъсквай, малка лисичке. Не исках да те обидя, просто като те видях със Спър си загубих ума от ревност — каза Карсън меко.

Лара рязко се обърна към него, никога не го беше чувала да се извинява за нещо. Никога.

— Ревнуваш? Съмнявам се. Ако един мъж обича една жена, той не прекарва вечерите си, събличайки друга. Или може би и това е някое от твоите сложни отмъщения? — Лунната светлина беше достатъчно силна, за да види как очите му се присвиха, а устните му се стегнаха в тясна, права линия.

— Не съм канил Сузана в ранчото и веднага щом ти си тръгна я отпратих — вдигна рамене той. — Тя сама си разкопча блузата, колкото до мен, свикнал съм да живея сам и понякога дори ходя без риза. Не мислех, че толкова ще те шокира, да те заинтересува да, но да те изплаши... — добави той с усмивка.

При вида на усмивката му усети, че нещо у нея сякаш се събуди след дълъг сън.

— Да ме интересува? — попита тя с най-ледения си глас, опитвайки се да прогони спомена за това как заравяше пръсти в космите на гърдите му.

— Да, очевидно имаше ефект, ако можеше да ме докоснеш с очи...

— Не, благодаря, оставям това на Сузана — рязко го прекъсна тя.

— Съмнявам се, че би искала да ме оставиш на нея, видях как реагира само при споменаването на друга жена. — Гласът му беше напълно спокоен и толкова равен, сякаш я питаше дали предпочита кафето с мляко или без.

— Не ми харесва самата идея за секс — отговори тя, но съвсем не със спокоен тон като неговия, защото зад думите ѝ прозираха силни емоции. Беше напълно във властта на страха и горчивината, които надделяваха над всички останали чувства. — Бях... — гласът ѝ изневери, преглътна — бях отвратена от това, което видях.

— Не ти вярвам. — На лицето му се появи гневно изражение.

— Вярно е, не обичам секса — сви рамене тя.

— Преди няколко години не беше на това мнение.

— Хората се променят.

— Не безпричинно — отговори Карсън.

Лара отново вдигна рамене, тялото ѝ беше толкова напрегнато, че чак я болеше. Мразеше да говори за секс, да мисли за секс, защото това я връщаше назад към онзи унижителен момент. Той я погледна и забеляза как на лицето ѝ отново се изписа смущението, което беше видял в бараката, когато спомена миналото. Спомни си изражението ѝ при вида на сцената със Сузана и реакцията ѝ, когато ѝ каза, че останалите жени не се държат като нея. Но най-много го впечатли въздействието на целувката върху ръката ѝ. Независимо от протестите ѝ, тя все още беше под негова власт и той можеше да го докаже.

— Тази сутрин, когато те докоснах, ти се разтрепери. Това не е ли вълнение на жена? — безизразно попита той.

— Не, просто се изплаших.

— Може би си се изплашила именно от своите чувства?

Лара погледна към ръката си сякаш очакваше да види белега от целувката му. Гърлото ѝ се стегна, дъхът ѝ секна.

— Ти си известен с буйния си характер. Тази сутрин беше ядосан, че те отбягвам и по този начин искаше да ме накажеш. По-

силен си от мен, можеше да направиш нещо повече. Това ме изплаши.

— Пълни глупости — изръмжа той. Без повече приказки обви ръце около врата ѝ, раменете му скриха луната и той се наведе над нея.

Преди да успее да каже нещо, тя вече лежеше по гръб, а лицето му беше над нейното. Тъмнината скриваше изражението му. Виждаше само устните, зад които проблясваха белите му зъби. Знаеше, че ще започне да я целуна. Във въображението ѝ този момент съществуваше едновременно като мечта и кошмар. С ласките си ще я накара да се чувства безпомощна, разкъсвана от страст и накрая отново ще я остави сама с болката. Не можеше да го преживее повторно. Просто не можеше.

Когато докосна устните ѝ и вдъхна аромата на свежия ѝ дъх, Карсън усети, че Лара внезапно се скова. Спомените му се събудиха и в тялото му се разгоря огън — не познаваше нищо по-сладко от нейните невинни целувки. Не се надяваше още да е девствена, защото познаваше силната ѝ сексуална чувствителност. Преди четири години толкова бурно се беше впуснала в любовта, че едва ли би се лишила от нещо, което очевидно ѝ носеше огромна наслада. Наистина, трябва да е бил пълен глупак да я отблъсне, само заради ненавистта към баща си.

— Малка лисичке, аз... — независимо какво искаше да ѝ каже, думите му потънаха във вика, който тя нададе, опитвайки се да се освободи от прегръдката му. Лара се дърпаше и се въртеше на всички страни, за да избегне целувките му. Карсън направи опит да я успокои като без усилие я задържа неподвижна, което още повече я изплаши и тя продължи да се бори като обезумяла. Накрая, за да я накара да го изслуша, той легна с цялата си тежест върху нея и обездвижи ръцете и краката ѝ. — Лара — настойчиво продължи той, — няма нищо, скъпа, нищо лошо няма да ти направя. Лара, чуй ме! Ти си в пълна безопасност. — Първоначално помисли, че тя е много уплашена и не възприема думите му, но след това усети как тялото ѝ се отпуска под неговото. Веднага се отдръпна от нея, искаше да я изправи пред себе си, да я вземе в прегръдките си и да изтрие от лицето ѝ ужасния страх, който беше видял преди малко. — Лара — прошепна той и нежно докосна бузата ѝ. — Скъпа, не исках да те плаша.

Тя го погледна с широко отворени очи, които сега изглеждаха черни, после отклони поглед встрани. Карсън пое дълбоко дъх, опитвайки се да сдържа гласа си, въпреки че му идваше да крещи от

яроост, че някой бе постъпил така с нея. След няколко секунди вече можеше спокойно да говори.

— Кой беше той? — Гласът му трепереше, въпреки усилието да се контролира.

Лара пое дълбоко въздух, разочарована от паниката, в която изпадна и от неспособността си да мисли свързано в негово присъствие. Не можеше да потисне страха си, не можеше да се пребори с него в тези мъчителни моменти, когато ѝ се искаше да потъне в земята, да я няма, да е някъде далеч оттук. Изведнъж осъзна, че това беше правила цели четири години — бягаше от Карсън и от себе си. Бягаше от страха си, който сякаш никога нямаше да я напусне. Мислеше, че вече се е излекувала, но грешеше. Единствено страстта ѝ се бе превърнала в отвращение.

— Кой беше той? — повтори Карсън.

— Какво? — Вгълбена в мислите си тя чак сега чу думите му.

— Кой беше мъжът, който те изнасили? — Тя го погледна изненадано.

— За какво говориш?

— Не се страхувай да ми кажеш, кой беше? — настоя той.

Лара зяпна от учудване и си помисли, че не е разбрала добре.

— Никой никога не ме е изнасилвал — отчетливо произнесе тя.

— Не можеш да скриеш, лисичке. Не е възможно жена, страстна като теб, така да се отврати от секса. Какво се е случило?

Изведнъж всичките ѝ страхове и колебания се изпариха. Обзе я гняв от това че ѝ задава въпроса, който я преследваше години. Значи нямаше представа какво ѝ бе причинил!

— Как ще се чувстваш ти, ако години наред обожаваш жена, а тя пет пари не дава за теб и един ден на нея ѝ хрумне да ти обърне внимание. — Лара говореше на един дъх, сякаш животът ѝ зависеше от това да каже колкото може повече. До известна степен беше истина, защото повече не можеше да се крие от себе си. Току-що с ужас откри, че въпреки всички усилия бе останала същата — безпомощна, уязвима, изплашена. — След това тя започва да те прегръща, целува и съблича, въпреки твоите колебания — в гласа ѝ прозвуча яроост. — И когато вече стоиш гол пред нея, гориш от желание и я молиш за любовта ѝ, тя те поглежда сякаш си прокажен, казва ти, че не си достатъчно добър за нея, защото си копеле и затръшва вратата след себе си. Как, по

дяволите, ще се чувстваш Карсън? Ще можеш ли след това да скачаш в обятията на всяка жена, която ти се усмихне, или само при мисълта за секс стомахът ти ще се свива?

Карсън потръпна, сякаш Лара го беше ударила.

— Лара — умолително каза той. — Малка лисичке, изслушай ме! Онази вечер не си тръгнах заради това. Не съм искал да...

Тя не го остави да довърши. Четири години събираните гняв и болка напиреха неудържимо и нищо не можеше да я накара да замълчи.

— Точно това се случи — продължи Лара. — Дори сега да отричаш и да се оправдаваш, времето не може да се върне назад и моето отношение към мъжете няма да се промени. Никога вече няма да позволя да бъда толкова уязвима, по-скоро бих умряла! До известна степен трябва да съм ти благодарна, защото ме излекува от страстите, които движат голяма част от хората. — Тя горчиво се усмихна. — Но може би ще ти стане по-ясно, ако просто ти кажа да вървиш по дяволите.

Той изпитателно гледаше профила ѝ — дългите ѝ мигли хвърляха сянка върху осветените от луната страни, устните ѝ едва забележимо потрепваха. Въздъхна и се загледа в свитите си юмруци, сякаш очакваше от тях отговор на въпросите, които едва сега си зададе.

— Аз имам един принцип: никога да не поглеждам назад — обади се той накрая. — Миналото е за хората с корени, за тези, които знаят откъде идват, а аз не съм от тях. Всичко, което знам, е накъде отивам. — Погледна към нея. Тя все още преживяваше момента, когато я бе наранил жестоко без дори да разбере. — Казах ти, че направих грешка, точно както ти грешиш в момента.

— Какво искаш да кажеш? — рязко обърна глава и го погледна.

— Мислиш си, че те отблъснах, защото си незаконна дъщеря на Лари? — Тя затаи дъх, за първи път някой от семейство Блакридж казваше на глас кой е баща ѝ.

— Да — кимна с глас, по-слаб от лунната светлина.

— Не — равно каза той. — През целия ми живот „баща ми“ натякваше две неща — че не съм негов истински син и че ти си негова кръвна дъщеря. Независимо колко се стараех, какво постигах, колко добре се справях с всичко, той не беше доволен. Един истински Блакридж би го направил по-добре и ти беше живо доказателство за

това. Стариат не се измори да ми повтаря, че ти си най-умното, най-красивото и мило дете в Монтана. Ти беше по-добра от другите във всичко, което правиш. Накратко, ти беше истинска Блакридж, въпреки че той никога не го е казвал по този начин.

Лара направо беше шокирана. В нейно присъствие Лари по никакъв начин не беше показвал, че я забелязва.

— Но... — започна тя.

— Не, ще ме изслушаш, трябва да знаеш защо тогава си тръгнах! Ще ти го кажа само веднъж и с това искам да погребем миналото, както погребяхме родителите си.

Във всяка негова дума се усещаше омразата, която таеше към миналото си. Лара можеше да си представи как бе страдало достойнството му от това, че го подценяват заради нещо, което не зависи от него — произхода му. Този факт не можеше да се промени, независимо от думите и делата му. По същия начин се чувстваше и тя сред съучениците си. Каквото и да правеше, оставаше незаконно дете. Добре знаеше как това несправедливо отношение дълбоко разяжда душата. Искаше да му го каже, но не го направи. Страхуваше се, че ако го прекъсне няма да чуе причината за поведението му и никога няма да разбере защо отхвърли любовта ѝ.

— Колкото повече остаряваше, толкова по-жесток ставаше към мен. Озлобяваше се, че аз бях млад и силен, а той немошен и вече не можеше да се справя без моя помощ. Непрекъснато ме наказваше за това, че не съм негов кръвен син. — Карсън изруга и разтърка врата си, опитвайки се да успокои напрегнатите си мускули. — Така реших да му го върна върху гърба на неговата дъщеря, образец на съвършенство и да вгорча живота му.

Лара усети накъде бие Карсън. При мисълта, че бе флиртувал с нея, че бяха излизали и я бе прелъстил само за да отмъсти на баща си, стисна зъби, за да не заплаче. Значи никога не я бе желал истински, дори в самото начало!

— Така отидох в кафето, където работеше — продължи той. — Преди да вляза стоях навън в тъмното почти час и те наблюдавах. Приличаше ми на лисица по здрач — нежна, предпазлива и неуловима. Очаквах, че ще флиртуваш с мъжете, но ти не го правеше. Обръщаше се към всички с една и съща любезна усмивка и работеше усърдно.

Той поклати глава и въздъхна. Мразеше да говори за миналото, не обичаше дори да си го спомня, защото по този начин у него се събуждаха гневът и болката. И защо да го прави — нищо не можеше да се промени. Но щом като Лара настояваше толкова, щеше да ѝ разказва до припадък, дължеше ѝ го.

Освен това имаше нужда от нея, по този начин се надяваше да надмогне миналото.

— Влязох в кафето и първото нещо, което направих беше, че без да искам те спънах и ти за малко да обърнеш пепелника. Изненадах се, защото се държа, сякаш ти си виновна. — Той се усмихна горчиво, в главата му нахлуха спомени, които бяха като дъга на фона на сивото небе. — Толкова беше мила, съвсем не очаквах да си такава. Мислех си, че всяко момиче, красиво колкото теб, е развалено.

Лара широко отвори очи. Никога не бе смятала, че е привлекателна. Думите му я стоплиха.

— След като няколко пъти идвах в кафето установих, че с нетърпение очаквам срещите ни. Обичах да те гледам, а и ти не беше безразлична, защото постоянно се изчервяваше. Когато прие поканата ми за танци, нямах търпение да дойде уикенда. Чувах какви ли не слухове и бях убеден, че не си толкова невинна, колкото изглеждаш и че нарочно правиш театър, за да ме накараш още по-силно да те желая. Когато ми отвори вратата с онази копринена риза, със сексапилната си пола и с разпуснати коси, които сякаш бяха създадени за радост на мъжките пръсти, бях сигурен, че до края на вечерта ще бъдеш моя.

С всяка негова дума Лара все повече се изненадваше от разликата между начина, по който тя виждаше миналото и картината, запечатана в неговите спомени.

Така ли ме е възприемал? Като малко сексапилно момиче, което се прави на невинно, за да изостри апетита на мъжете?

Представата, която имаше за нея Карсън, беше съвсем различна от начина, по който тя самата се възприемаше. Този нов образ ѝ помогна да види миналото от друга гледна точка. Сякаш четеше книга, в която една и съща история се разказваше по два различни начина и всеки, който я отвори, може да открие в нея нещо ново. Сега четеше версията на Карсън и с всяка дума разбираше колко различни могат да изглеждат нещата. Чувстваше се объркана, но и развълнувана от възможността да разкрие нови неща за миналото.

По същия начин се изумяваше всеки път, когато откриваше нов исторически факт, който преобръщаше всичко с главата надолу и историята се променяше пред очите ѝ. В това се криеше очарованието на науката — тя беше жива, гъвкава, извор на постоянни изненади. Мисълта, че нейната собствена биография също можеше да се променя ѝ даде надежда. Нищо не е окончателно, фиксирано, всичко беше възможно.

Думите му потъваха дълбоко в нея, разрушаваха бариерите и разкриваха страховете ѝ, докосваха най-болезнените рани, които все още не бяха излекувани.

— ... Когато недвусмислено ти предложих, ти изглеждаше като ударена от гръм. Не можех да повярвам, че си невинна, преди да видя лицето ти, което беше преbledняло. Не беше възможно да си толкова добра актриса. След това започна да се оправдаваш, че си девица и ми каза да не си губя времето с теб. Почувствах се истински глупак и едва тогава разбрах, че наистина си такава, каквато изглеждаш. Преди да успея да те спра, вече се беше загубила в тълпата.

Лара прехапа устни като си спомни как се промъкваше покрай стените от хора. Беше пълно с народ и не можеше да си проправи път, чувстваше се като в капан. Пулсът ѝ се ускори както тогава.

— Седнах обратно на масата и си помислих, че няма смисъл да те преследвам, защото това не беше начинът, по който щях да си отмъстя. Тогава си спомних усмивката, с която ме посрещна, когато за първи път влязох в кафенето. Ти не се усмихваше по този начин на другите. Независимо дали си го осъзнавала или не, ти ме искаше. — Карсън се поколеба, после добави: — И аз те желяех. Достатъчно беше само да те погледна и в тялото ми се запалваше огън. Освен това ти постоянно ме изненадваше, което много ми харесваше. За първи път попадах на някой, който наистина ме забавлява. — Той се усмихна и прокара пръст по бузата ѝ. — И до днес не съм открил втора като теб, лисичке. — Лара потръпна от допира му и Карсън стисна устни.

Искаше му се въобще да не беше казал нищо, всичко това никога да не се бе случвало и да е начисто с жената, която сега седеше така близо до него. Миналото погубваше мечтите му. Трябваше да направи всичко възможно, за да върне времето назад, иначе надеждите му бяха обречени.

— Когато засвири музиката, ти се отпусна в ръцете ми толкова доверчиво, телата ни прекрасно съвпадаха, а от теб се излъчваше сладък аромат на див, пролетен вятър. Толкова много те желаех.

Лара за пореден път се изненада — отново трябваше да преосмисли миналото и да открие в него нови истини. Той е искал да бъде с нея! Независимо от края на историята, все пак поне за кратко е бил искрен. Разбра го по тона на гласа и по изражението на лицето му.

— Продължих да копнея за теб. Постоянно си повтарях, че търся единствено отмъщение и само заради това продължавам да те виждам, да говорим, да се забавляваме, да се смеем. Отмъщение! С всеки ден се приближавах до момента, когато щеше да се предадеш и тогава щях да отида при Лари и да му кажа „Каквато майката, такава и дъщерята“. През повечето време дори си вярвах, че единствената ми цел е отмъщението. Трябваше да си вярвам, защото не можех да намеря друга причина да те виждам. Нямаше да позволя баща ми да излезе прав, че си идеалната жена за мен. Ти беше враг на майка ми и на мен, винаги си била такава и такава трябваше да останеш.

Лара лежеше съвсем неподвижна, опитваше се дори да не диша. Емоциите на Карсън се изсипаха върху нея като удари и тя забрави за собствената си болка.

— Дори не си задавах въпроса, защо толкова пъти пропусках шанса да те вкарам в леглото си — продължи той като овладя гласа си. — Имах много възможности, но не го направих, дори избягвах да оставам насаме с теб. Доста странен начин да преследвам целта си, нали? — Той отново започна да разтрива врата си, после продължи монолога си, без да очаква отговор от нея. — След това дойде бурята и трябваше да се приберем в апартамента ти. Бяхме сами и ти така ме гледаше, че усещах погледа с кожата си. Беше толкова красива, толкова нетърпелива и жадна за любов. Исках да си тръгна, преди да е станало късно, кълна се в бога, че исках... — Карсън беше така афектиран, че започна да ругае, но се овладя и прехапа устни. — После си казах — само една целувка, една-единствена. — Той се обърна към нея. — Мислех, че ще мога да спра, но не успях. Твърде дълго копнях за теб, а ти цялата се разтрепери, когато те целунах — не от страх, от страст. И двамата обезумяхме. Когато целунах гърдите ти, ти така простена, че напълно си изгубих ума. Беше по-красива, отколкото си представях.

Много вечери те бях събличал във въображението си и правехме любов.

Лара отново потръпна. Някога той възприемаше това като доказателство за страстта ѝ, сега обаче се страхуваше, че не е така. Продължи настойчиво да говори, опасявайки се, че всеки момент може да стане и да си тръгне. Сигурно ѝ беше трудно дори да го слуша.

— Лежеше под мен гола, толкова нежна и гореща, моя. Тогава те докоснах и разбрах, че си девствена, ти също усети пръстите ми, погледна ме и каза, че всичко е наред, че не се страхуваш и ме обичаш. — Гласът му се промени и бурните му чувства отново започнаха да напират зад всяка дума. — В този момент разбрах, че не мога да го направя, не можех да отнема девствеността ти заради отмъщението. Изведнъж ме обзе презрение към баща ми и майка ми заради годините прелюбодеяние, заради цялата мъка, която причиниха на хората около себе си, в името на така наречената „любов“. — Карсън направи гримаса, която точно изразяваше отношението му към това чувство. — Знам всичко за любовта. В най-добрия случай тя е самоизмама, а в по-лошия измама на някой, който ти вярва, както каза ти онази вечер.

Той притисна с пръсти болезненото място на врата си, което винаги издаваше силното му напрежение. Мразеше да се рови в болката и провалите от миналото.

— Искях да ти изкрещя да се събудиш, да не бъдеш толкова наивна, да видиш реалността и да осъзнаеш, че аз съм ти враг — в гласа му прозвуча гняв. — Невинността ти ме ядоса. Но повече от всичко се ядосах на себе си за това, че бях толкова подвластен на миналото си и бях готов да жертвам друг човек, за да се успокоя. Години наред мразех Лари за това, че не можеше да контролира страстите си поне дотолкова, че да предпази любовницата си от забременяване. Точно по същия начин щях да постъпя и аз онази нощ, не носех предпазни средства, а ти беше твърде неопитна, за да си взела мерки. Но знаеш ли какво? Именно тази мисъл беше най-вълнуваща — моето дете да расте в теб. То щеше да е чисто, недокоснато от миналото. Нашето дете. — Карсън се изсмя горчиво.

Този смях проникна дълбоко в душата ѝ и тя едва сега разбра, колко малко го е познавала. Съчувстваше на болката му, защото самата тя много беше страдала. Той също като нея бе наранен и не знаеше как

да преодолее спомените. Несъзнателно протегна ръка, за да го утеши, но бързо я дръпна обратно.

— Най-накрая разбрах, че миналото е като отрова, която ни разяжда и ние не можем да се преборим с нея, но поне можем да ограничим влиянието ѝ, ако не обръщаме глава назад. Затова не се ровя в спомените, гледам напред към бъдещето, което зависи от мен. Миналото да върви по дяволите! — Той се обърна към нея и се опита да долови изражението на лицето ѝ, покрито от воала на лунната нощ. — Сега разбираш ли — онази нощ не аз излязох от стаята ти, а моето минало.

Лара усети как по хладната ѝ кожа се търколиха сълзи и едва сега осъзна, че плаче. Карсън нежно прокара пръсти под очите ѝ, после приближи ръката си към устните си и целуна мокрото, солено място.

— Не плачи, малка лисичке, миналото не го заслужава, то е мъртво, погребано, не позволявай никога повече да те натъжава. Не позволявай да провали бъдещето ни.

Лара затвори очи.

— Карсън, какво искаш от мен — промълви тя.

Той понечи да заговори, но после се сети за дивия страх, който предизвика у нея само с опита си да я целуне. Дори намек за брак сигурно щеше да я накара да изхвъркне надолу по хълма като вятър.

— Дай ми още един шанс — отговори той като ѝ каза само това, което бе в състояние да понесе в момента.

— Защо?

— Обичам да съм с теб — лаконично обясни той. — Искам отново да сме заедно. У теб има нещо, което не открих у никоя друга жена. През цялото това време мислех за теб.

— Вече не мога нищо да ти дам — поклати глава тя.

— Не е истина.

— Не ме ли слуша, когато ти говорех? — гласът ѝ стана суров. — Още като дете разбрах колко пагубна може да бъде страстта. Тя съсипа живота на майка ми. След това с теб... — Лара замълча, опитвайки се да говори спокойно. — Преди да ме докоснеш, не знаех колко могъщи могат да бъдат желанията. Нямах представа, че толкова силно мога да обичам, а след като ме изостави разбрах и колко силно мога да страдам. — Тя въздъхна. — Не искам отново да бъда така уязвима,

Карсън, просто няма да го понеса втори път. Ако отново си тръгнеш, това ще ме довърши.

— Никога повече няма да те оставя, не бих могъл да го направя.

Лара прехапа устни и бавно поклати глава.

— Значи, за да избегнеш вероятността да бъдеш наранена в бъдещето, бавно ще се убиваш всеки ден? Това ли искаш? — попита той.

— Чувствах се добре, преди да се върна тук.

— Наистина ли? — любопитства Карсън. — Или може би си толкова изплашена от миналото, че съзнателно си забраняваш всякакви чувства? Също като мен. — Той прокара пръст по сребърната ивица, оставена от сълзите и спря върху устните ѝ. — Днес, когато се срещнахме, ти се разтрепери не само от страх, нали?

— Карсън, аз...

— Нали? — Пръстът му очерта устните ѝ и тя усети слабост в цялото си тяло. — Да опитаме пак. Нека не губим време отново да се опознаваме. Обещавам, че няма да те хвърля в леглото си — той се усмихна двусмислено. — Както би казал Чейен, намеренията ми към теб са напълно почтени. — Карсън се поколеба, искаше да ѝ предложи брак, но все още беше рано за това. Несъзнателно направи нетърпеливо движение с ръка. — Няма да постъпя с теб така, както баща ми с майката ти, няма да те опозоря.

— Но ако не вярваш в любовта... — прекъсна го тя. — Ти каза, че любовта е лъжа, самоизмама.

— А ти вярваш ли в нея? — попита той с любопитство и изненада.

— Майка ми обичаше Лари, независимо от всичко, което ѝ причини. Дядо ми е обичал баба ми, която дори не съм виждала, говореше за нея до смъртта си. Освен това, Чейен и майка ми ме обичаха и аз обичах тях. Да, вярвам в любовта.

Карсън се усмихна горчиво и в същото време мечтателно.

— Значи ти си по-силна от мен лисичке, или може би много по-наивна. — Пое ръката ѝ и така я целуна, че тя не усети докосването на устните, а само топлия му дъх. После вдигна глава и я погледна право в очите.

— Ако все пак решиш, че би искала да си с мен, запомни: Никога не бих допуснал да те презират и осъждат, защото ако се случи така, че

забременееш, аз ще се ожена за теб. Няма да позволя моето дете да бъде осиновено като мен или да расте без баща като теб. Ако ми се довериш, винаги ще се грижа за теб и нашите деца. Винаги. Гледай в бъдещето Лара, не в миналото!

Тя затвори очи и почувства, че мястото, където бе целунал ръката ѝ сякаш гореше. Понякога беше груб и избухлив, но и най-върлите му врагове признаваха, че обещанията му бяха твърди като скалите на Монтана. Думите му проникваха дълбоко в нея и действаха като балсам на незаздравелите ѝ рани. Той не би я прельстил и не би я обрекъл на самотна бременност и на още по-самотен живот след това. Нямаше да позволи детето му да се роди незаконно във време и място, където това все още имаше значение. Може би не вярваше в любовта, но държеше на личната си отговорност.

Точно затова си отиде преди четири години. Карсън бе твърде почтен, за да я използва за своето отмъщение.

Тя бавно отвори очи. Погледна към силното тяло на мъжа, който лежеше до нея. Лунната светлина очертаваше всяка линия на тялото му и тя забеляза, че е възбуден. Това я обнадежди, защото въпреки очевидното му желание, той разбра страха ѝ и не я докосна повече. Пое дълбоко въздух.

— Добре, още един шанс — прошепна тя.

— И никакво обръщане назад — настоятелно каза той, сякаш сам искаше да се убеди в това.

— Карсън — меко отговори тя, — миналото не може да бъде забравено. Всеки път, когато научиш нещо ново за него, то се променя. Не трябва да се страхуваме от спомените, защото те ще ни помогнат да станем по-мъдри и да преодолеем болката.

— Грещиш — отсече сурово. — За нас миналото е мъртво, така трябва да бъде, иначе ще убие бъдещето ни. Повярвай ми, моля те! Спомените не могат да ни помогнат, те само могат да ни съсипят. Нека погребем миналото.

Лара понечи да каже нещо, но замълча. В думите на Карсън имаше толкова отчаяние, той така силно вярваше в това, което казваше и така силно желаше да убеди и нея, че беше по-добре да стане както иска.

Той се изправи с бързо, гъвкаво движение и протегна ръка. Тя се поколеба, после се остави да я вдигне и да я притегли близо към себе

си. Заедно тръгнаха надолу към къщата на Чандлър, където ги чакаше миналото, а топлината на ръката му прогонваше колебанията и й даваше надежди за бъдещето.

ШЕСТА ГЛАВА

Лара изключи касетофона, протегна се и раздвижи пръсти. Въпреки че гърбът ѝ се бе схванал, а ръцете я боляха от дългото писане на допотопната машина, която единствено можеше да си позволи, с усмивка погледна към грижливо подредените изписани листа. Уили накрая се предаде и разказа предпазливо цензурираната история за това, как танцувал бос по тревата с Лиз Тиклинг. Накъсаните му, колебливи думи точно характеризираха едно време и общество, в което извънбрачните връзки имаха само едно име — „сладострастие“. Беше съвсем ясно, че за Уили, а вероятно и за известната на всички Лиз, това е било нещо повече, защото едва ли лека жена като нея би проявила толкова нежност и търпение, за да прельсти едно ужасно срамежливо момче.

Тя отново зачете текста, но не виждаше думите, а чуваше гласа на Уили:

„... И аз си свалих обувките, защото ако объркам стъпката, можех да я настъпя. Тя ми се усмихна и тихичко се засмя. Беше сладка и топла като лятото“.

Лара знаеше, че отсега нататък нямаше да вижда Уили само като мрачен, стар каубой. Винаги когато го погледне, щеше да си го представя като младо, чернокосо момче, едро за годините си, което държи в прегръдките си жена, а тя му показва стъпките на различни танци. Точно за това искаше да пише — не за светци, а за живота на обикновените хора от Рокинг Би. Те бяха родени и израснали тук в света, създаден от техните родители. Този свят не беше идеален, както не бяха безгрешни и тези, които го населяваха. Болката, омразата и смъртта бяха повече от щастието и любовта. Въпреки това, дори в най-лошите времена, хората се обичаха и създаваха живот в сърцето на смъртта. Именно те оставяха след себе си нещо добро, за разлика от

много крале и завоеватели, които преминаваха като разрушителна стихия през историята.

Тя се усмихна, листът се изплъзна измежду пръстите ѝ и падна на старата дъбова маса. Лара знаеше, че нейната гледна точка към историята никога няма да стане така популярна, както тази на амбициозните и суетни учени, които търсят сензации във великите световни събития. Естествено, тези събития не са маловажни, но те изграждат само мимолетната, външната страна на историята, зад която се крият вечните човешките емоции, мечти и желания. Те са истинската, непреходна история, защото династиите се сменят, а границите се променят.

— Лара? — гласът на Карсън прекъсна мислите ѝ.

Дъхът ѝ спря и пулсът ѝ се ускори. Бяха минали две седмици, откакто двамата сключиха примирие на върха на хълма по пътя между двете къщи. Виждаха се привечер, след като тя свършеше с ровенето си из документите и старите фотографии. След вечеря просто разговаряха, той споделяше как е минал денят му във фермата, а тя му разказваше за интервютата, които беше направила. След като откриха, че имат обща страст — играта на крибидж, прекарваха часове наред над костната дъска, направена от рогата на огромен елен, който прадядото на Карсън застрелял преди век.

— Вратата е отворена — извика му тя. Щеше ѝ се да не се беше отплесвала толкова, защото сега вече беше късно да взима душ и да се преоблича за езда. При мисълта, че държи да изглежда добре пред него, отново усети напрежение. Не трябваше да се интересува дали я харесва или не, но не можеше. Когато тръгна към вратата усети, че сърцето ѝ бие учестено, а коремът ѝ се сви на топка. Той стоеше на прага — дори със свалена шапка, трябваше леко да се приведе, за да влезе.

— Какво има, скъпа, изплаших ли те? — попита той като видя напрегнатото ѝ изражение.

— Не, нищо... Очевидно си по-едър от тези, които са строили къщата. — Цветът на очите му преливаше от зелено до жълто.

Той я огледа с поглед на собственик, който дори не се опита да скрие.

— Не се притеснявай, ти също си по-едра от жените по онова време. Идеално си пасваме, помниш ли?

Тя замълча, изненадана от намека. От онази нощ на хълма, единственото, което си беше позволил досега беше да стисне ръката ѝ на прага на къщата, а в момента погледът му можеше да подпали снежна планина.

— Карсън, ти обеща — едва чуто каза тя.

— Не съм те докоснал — усмихна се той като гледаше непослушните къдрици, които се спускаха край лицето и докосваха алените ѝ устни.

Наистина, физически не я докосваше, но очите му я прегръщаха и тя усещаше флуидите, които ѝ изпращаше. Не искаше да си признае, че го желае, както и че иска да му се харесва. У нея се бореха страхът и страстта.

Но Карсън видя само страха и усмивката му помръкна. Успокояваше се, че няма за какво да се притеснява, бяха минали едва две седмици, но колко още трябваше да чака — два месеца, шест, шестнадесет? А може би завинаги я бе изгубил заради глупавата грешка в миналото. Той затвори очи, борейки се с ужаса, че с времето Лара може да не се промени и никога да не спечели доверието ѝ. Нямахше да позволи това да се случи. Нямахше да позволи миналото отново да излезе победител и да му отнеме всичко, за което мечтае. Изведнъж почувства болка във всеки мускул на тялото си, последица от умората, която го връхлетя, защото крадеше от съня си, за да може да свърши всичко във фермата и след това да бъде по-дълго с нея. Несъзнателно започна да разтвива врата си, който го болеше от многото работа, от напрежение и от липсата на душевен покой.

— Карсън? — въпросително го погледна тя. Мразеше да вижда как очите му потъмняват. Той я погледна като се опитваше да се усмихне. — Приготвих храна за пикник, ако ти... Знам колко си зает и... — Тя замълча и направи несигурен жест с ръка. — Лицето му изведнъж просветна.

— Умната лисичка, как си разбрала, че имам нужда да се откъсна малко от сметките и работата?

— Защото времето е прекрасно — бързо отговори тя зарадвана, че е успяла да прогони мрачното му настроение. — Всеки би се сетил, че в такъв ден разходката е полезна за здравето.

— Имаш ли бански?

Тя кимна.

— Вземи го, ще отидем на Лонг Пул.

— Достатъчно ли е топло? — попита Лара като си представи бистрите, зелени води на най-хубавото място за плуване и риболов в Рокинг Би.

— Е, ще плуваме по-бързо — пошегува се той. — Или теб те е страх като малко пиленце?

— Напротив — побърза да отговори тя. — Станах член на Полар Биър Клуб още щом проходих. Бях толкова малка, че можеха да ме закачат на въдица и да ме пуснат във водата като червейче.

Карсън се засмя, бръчиците около устата му изчезнаха и изражението му стана по-спокойно. За миг ръката му докосна лъскавата ѝ коса и въпреки че той я дръпна като опарен, тя усети допира чак до петите си.

Трябва да взема някои неща. Седни.

— Страхувам се, че ако седна, веднага ще заспя — прозя се той.

— Върху печката има кафе.

— Нямах представа какво бих направил в момента за чаша кафе!

— Тогава по-бързо си налей, за да не разбере — усмихна се тя.

— Пиленце — подметна зад гърба ѝ.

— Аз съм лисичка, не си ли спомняш. Лисицата не е пиленце, тя яде пиленца. — Тихият му смях я обнадежди. Обичаше, когато се смееха и се шегуваха заедно. Дори това, че в очите му от време на време проблясваше желание ѝ харесваше.

Докато среса косата си и пригответи багажа, той вече беше изпил две чаши кафе. Сякаш се съживи, може би от кафето, а може би от вида на синия ѝ бански, който се подаваше от чантата. Не каза нищо, но тъмните му вежди се повдигнаха в очакване.

Решиха преди отново да се заровят във фотографиите от Рокинг Би, да поплуват и да обядват.

До Лонг Пул бяха само няколко мили, но по пътя трябваше да преминат през шест огради. Всеки път като добре възпитаните фермерски деца, Лара излизаше от колата и отваряше портата. На третата тя промърмори, че сигурно я е поканил да плуват, за да отваря вместо него. Със сериозен тон той се съгласи, че е точно така, след което се засмя лукаво. Този смях отново я постави нащрек.

Снеговете се бяха стопили и езерото бе бистро и пълноводно. Въпреки името си, то не беше много голямо, най-обширните му места

не надхвърляха стотина фута ширина. Самата река също не бе дълбока, с изключение на някои от вировете по течението ѝ, които достигаха до двадесет и пет фута и преливаха през пролетта. Водата се вливаше в горния край на езерото, пенеше се и преливаше в бяло, зелено и синьо. Течението стигаше до по-плитката част, където водите се успокояваха и подслоняваха малки пъстърви.

Езерото бе оградено от плачеща върба и речни камъни, някои от които по-високи от Карсън. Те разпънаха трапезата върху гнездо от трева, което беше на завет зад една от скалите. Бледият гранит отразяваше слънчевите лъчи и на това място температурата беше малко по-висока.

С въздишка на облекчение Карсън седна и изу ботушите и чорапите си, хвърли шапката си настрана, разкопча ризата си до пояс и нави ръкавите ѝ. Лара прехласнато наблюдаваше бързите му, спокойни движения. Винаги се бе любувала на силното му тяло. Той се обърна към слънцето и сърцето ѝ бясно заби, когато на лицето му се изписа насладата от топлите лъчи. Никога не бе срещала някой, който така да умее да се радва на природата и така пълно да използва всичките си сетива, за да я усети.

— Можеш да се преоблечеш, няма да поглеждам — предложи той, без да отваря очи.

Лицето ѝ пламна, но със сигурност не от слънцето. Само мисълта да се съблече гола пред него я ужасяваше, защото събуждаше кошмарните спомени от миналото. Дори в бански щеше да се чувства напрегната.

— Няма да се преобличам, не е достатъчно топло за къпане — каза тя гледайки встрани.

Той внезапно отвори очи, видя страха в очите ѝ и усети как тъмното минало изведнъж помрачи слънчевия ден. Понечи да ѝ каже, че е много топло, но замълча, защото знаеше, че не температурата я притеснява. Спомни си, че тя беше гола, а той напълно облечен, когато преди четири години бе излязъл от дома ѝ. Вероятно си го спомняше по-добре от него и нямаше желание да се повтори унижителната ситуация. Изруга наум и свали ризата си. Надяваше се, че ако плуват заедно, това ще ѝ помогне да се отпусне. Дори очакваше, че у нея ще се породят някакви желания, когато го види в бански костюм. Вместо това, спомените увеличиха страховете ѝ.

Тя поглъщаше с поглед мускулестото му, жилаво тяло. Беше толкова възхитена от гледката, че не усети как го зяпна. Не предполагаше, че под дрехите му се крие толкова сила. Краката му бяха дълги и добре оформени, тъмно окосмени. Под джинсите си беше по бански, а тенът му показваше, че често идва на езерото. Раменете му бяха точно два пъти колкото нейните, имаше тясна талия и стройни крака, които се дължаха както на тежкия физически труд, така и на неизвестното, но много добро генетично наследство.

— За какво мислиш — едва чуто попита той. Думите му бяха тихи като шума на вятъра в тревата.

Лара се любуваше на слънчевата светлина, която го обливаше като злато и правеше всяка част на тялото му да блести.

— Родителите ти трябва да са били с перфектна физика — автоматично отговори тя.

За миг той си помисли, че Лара говори за семейство Блакридж, но после осъзна думите ѝ и сам се заразглежда, сякаш за пръв път се виждаше. Опита да се види през очите на жена, чието собствено нежно, дребно тяло беше в пълен контраст с неговото мускулесто телосложение. Хрумна му, че при тази разлика във физическата сила е цяло чудо да му има такова доверие и че трябва да е много смела, за да остава насаме с него. Но Лара не само му вярваше, но на нея тази разлика очевидно ѝ харесваше.

— Ти си неповторима — поклати глава Карсън.

— Какво? — погледна го с изненада тя.

— Аз съм два пъти по-едър от теб и сигурно ти изглеждам като изгладняло гризли. Логично би било панически да избягаш от мен, а вместо това ти спокойно стоиш тук и ми обясняваш, че родителите ми са били перфектни. Наистина си невероятна. — Той се засмя и ѝ подаде ръка. — Ела тук малка, смела лисичке. Скочи във водата с твоя опитомен мечок.

Тя се усмихна срамежливо и му подаде ръка. Сплетоха пръсти, докато дланите им се допряха и Лара усети как сладка тръпка мина през тялото ѝ. Засмя се на гримасата му, когато се натъкна на остриите камъчета, които ги чакаха в засада по пътеката към езерото.

— Нежни стъпала — закачи го тя.

— Точно така — съгласи се той и с лукава усмивка я изведе на ръба на гладка скала, надвесена над най-дълбоките води. — Въпреки

че ходя бос вкъщи, всяко лято трябва отново да привиквам към острите камъни. Но си заслужава да се поубодеш. — Седнаха един до друг. — Мъжете се научиха никога да не ме безпокоят, когато идвам на Лонг Пул, защото знаят, че тук искам да остана насаме със себе си.

Тя го погледна с крайчеца на окото си. На лицето му все още имаше следи от напрежение, но от водата и слънцето явно започваше да се отпуска. Самата тя усещаше успокояващото въздействие на езерото. Вълните я хипнотизираха, шумът на реката я унасяше, а слънчевите лъчи галеха тялото ѝ. Усети как дълбоко в нея оковите на болката, която години наред бе приемала за неизбежна се разкъсваха. С всяка глътка въздух, която поемаше, спокойствието идваше като отмъщение за страданието.

Искаше ѝ се самата тя да е в бански, за да може свободно да усеща топлината и вятъра, всеки сантиметър от тялото ѝ да поема слънчевите лъчи и бавно да се отпуска и разтапя. Дори самата мисъл да се съблече трябваше да я изплаши, но слънцето и ромолящата зелена вода бяха освободили съзнанието ѝ. От години не се бе показвала съблечена, откакто той затвори врата след себе си и я остави със смразена душа.

Това е минало. Аз съм в настоящето. Махнете се, спомени! Оставете ме да мечтая под слънцето, толкова е хубаво!

Затвори очи, облегна се назад и обърна лице към слънцето. Карсън я гледаше с копнеж, искаше му се вместо топлите лъчи неговото нежно докосване да гали тялото ѝ. Представи си как седи облегната на гърдите му и той целува първо дланите, после красивата извивка на шията ѝ. Тя го гали докато разкопчава блузата и сутиена ѝ и след това прокарва ръка по гърдите ѝ. Въображението веднага се отрази на тялото му. Реши да се изкъпе и скочи на крака. Ако тя забележи възбудата му, едва ли ще се чувства спокойна в негово присъствие и най-вероятно веднага ще побегне.

Лара чу звуците от пляскане във водата и отвори очи. Карсън плуваше към плитчините, когато стигна дотам се обърна и заплува обратно. Тялото му пореше водата с бързината и грацията на видра. Спомни си, че е бил в отбора на колежа през най-силните му години и наблюдавайки движенията му си помисли, че със сигурност е допринесъл за този успех. Той се чувстваше напълно естествено във водата, за разлика от повечето фермери от Монтана. Плуваше с лекота,

без напрежение, но с мощни тласъци. Вероятно красотата му е разбила сърцата на много момичета. Може би баща му също е бил добър плувец, но това беше нещо, което нямаше да разбере, защото Карсън никога не бе проявявал интерес към биологичните си родители. Както й беше казал преди две седмици, не обичаше да гледа назад. Ако понякога говореха за миналото, то беше по нейна инициатива, въпреки че никога не засягаха болезнени теми. Спокойно говореше за историята на фермата, разказваше забавни случки от каубойския живот, но когато станеше дума за Блакридж или Чандлър, или за последните четири години, веднага отклоняваше темата.

Плясъците във водата прекъснаха мислите й. Вятърът отслабна и на скалата стана горещо. По кожата й се спуснаха капчици пот, прииска й се да поплува. Карсън вече правеше петнадесета или шестнадесета обиколка на езерото, без да показва признаци на умора.

Лара стана от ръба на скалата и отиде до мястото, където бяха оставили багажа си. Извади банския си и започна бавно да се съблича, наслаждавайки се на освобождаването от дрехите. Единствено когато трябваше да смени бикините и сутиена си го направи припряно. Банският й бе възможно най-семплият, който успя да намери на старите рафтове в местния магазин. Целите бански, изрязани високо над хълбоците не бяха по вкуса й, нито й харесваха бикините, съставени само от две връзки и малка препаска. Накрая все пак успя да подбере един съвсем стандартен син бански от две части, който донякъде я задоволи. Слънцето галеше като с перо голата й кожа. Искаше й се да затвори очи и да легне, за да усети топлината с тялото си тяло.

Водата беше малко по-хладна. Тя застана нерешително на ръба на скалата и потопи единия си крак. Някъде от дълбините под нея изплува тъмна сянка. Карсън се появи над водата, изтръска мократа си коса и застана неподвижно като правеше бавни движения с ръце, за да се задържа над повърхността.

— Ела — извика той като я гледаше изпод полуотворените си мокри мигли. За негово облекчение умората от плуването и студената вода не позволиха на тялото му да реагира на прекрасните й форми. Тя няколко пъти колебливо се надвесваше над водата, след което се отказваше. Искаше му се да я дръпне при себе си и да пирува с всяка нейна част.

— Сигурно ще ми кажеш, че водата е топла? — попита тя с надежда.

— Наистина е много топла за сезона.

— „Плитката лъжа може скъпо да ти струва“ би казал Шекспир в този случай.

— Не съм чак толкова зъл, скъпа — засмя се той.

Лара го погледна с недоверие, след което се гмурна във водата, после задъхана показа глава.

— Ти си дебелокож, как не си посинял от студ! — извика тя, опитвайки се да си поеме дъх.

— Просто попадна в студените течения под скалата, ела, ще поплуваме и ще се стоплиш. — След няколко обиколки на езерото тя наистина се стопли, след още няколко се измори, легна по гръб и се остави да я носи течението. Карсън забеляза, че не е около него, върна се обратно и заплува край нея.

— Открих тайната на съвършеното ти тяло — задъхано каза тя.

— Плуването? — усмихна се той, поласкан от думите ѝ.

— Точно така. Сигурно баща ти се е гмуркал, а майка ти е била сирена.

— Това обяснява всичко, с изключение на перките — напълно сериозно отговори той.

— Перки? — възкликна тя и огледа изящното му, силно тяло. — Нямах перки.

— Да, нямам, но имам козина.

— Да, вече всичко ми е ясно — продължи Лара.

— Какво ти е ясно?

— Защо на мен ми е студено, а на теб не — лаконично отговори тя.

Той си спомни как кожата ѝ блестеше под слънцето. Наистина, беше толкова гладка и нежна, без нито едно косъмче, с изключение на едно-единствено, интимно място. С усилие се отърси от тези мисли.

— Май е време да излизаме? — предложи той.

— По какво позна?

— По треперещите ти, посинели устни.

Тя се обърна към брега и усети как ръцете му се склучиха в обръч около бедрата ѝ, загреба вода в шепи и го поля. Преди да я пусне, пръстите му се плъзнаха надолу по краката ѝ. Изведнъж Лара

усети слабост в цялото си тяло, но успя да излезе от водата преди Карсън да изскочи навън само с едно точно движение. Той изтръска косата си и намокри всичко около себе си — ако тя беше направила същото с гъстата си, дълга коса, направо щеше да го удави.

Тръгнаха към мястото, където се бяха установили. Лара се убоде на един от скритите в тревата камъни, дъхът ѝ секна от изненадващата рязка болка и тя изохка. Той без предупреждение я вдигна на ръце и спокойно продължи напред.

— Аз съм бил с нежни стъпала! — пошегува се той. Погледна я бегло и после се концентрира върху пътя, не защото криеше някаква сериозна опасност, а защото се страхуваше, че ще забележи желанието в очите му. Гърдите ѝ изкусително напиреха под банския, а водните капчици блестяха като диаманти в браздата помежду им. От студа зърната ѝ се втвърдиха и ясно се очертаваха под синия плат. Той добре си спомняше времето, когато се получаваше същото, но не от студ, а от влагата и топлината на устните му. Желанието това време да се върне го разтърси непоносимо.

— Ето, стигнахме — каза той с най-небрежния тон, на който беше способен и я спусна на земята. С бързо движение извади хавлията ѝ и я наметна. — Стопли ли се?

— Благодаря — кимна тя съзнавайки, че гласът издава вълнението ѝ. — Толкова си силен. — При тези думи тя потръпна — искаше ѝ се да не беше казвала подобно нещо, или поне да не бе прозвучала така благоговейно. — Не съм свикнала да ме носят на ръце — побърза да поясни тя защо му беше направила комплимента. — Не си спомням от шестгодишна някой да ме е вдигал.

— Силата идва, когато имаш желание за това — сериозно отговори той, докато подсушаваше лицето си с хавлията. После настървено започна да бърше косата си и стисна зъби, за да не ѝ каже, че въобще не усети тежестта ѝ и че за него е голяма радост и малкото доверие, което му оказва. Тя му позволи да я вземе на ръце! Този факт го изпълни с топлина, по-силна от слънчевата.

Лара седна и зарови лице в собствената си кърпа доволна, че възприе думите ѝ така, сякаш всеки ден ги чуваше. Вероятно наистина често го ласкаеха, особено жените и имаше защо. Яростно задърпа връзката, която стягаше косите ѝ опитвайки се да я свали. Щеше ѝ се никога да не вижда как силните му ръце прегръщат друга жена.

— Хей, по-спокойно — извика той, коленичи зад нея и внимателно отблъсна ръцете ѝ. — Остави на мен.

Без да дочака разрешение, внимателно започна да разплита сплъстените ѝ коси, докато тъмните кичури паднаха свободно върху гърба ѝ. Взе хавлията си и попи водата от косата ѝ, след това започна с бавни движения да я подсушава. Докато масажираше главата ѝ тя почувства такова удоволствие, че несъзнателно издаде тих звук. Напрежението, което почувства, когато я вдигна на ръце се изпари. Той не направи никакъв опит да задълбочи интимността, въпреки че очевидно я желаше, което ясно личеше по възбудената му плът под банския. Страстта му не я плашеше — трудно би могъл да скрие признаците на желанието си, но можеше да си наложи да не избързва и да не иска от нея нещо, което все още не бе готова да му даде.

— Къде е гребенът ти — попита той. Топлината ѝ преминаваше през кърпата и той я чувстваше с крайчетата на пръстите си. За миг ръцете му замряха. — Освен, ако имаш нещо против?

Лара бавно отвори очи, хипнотизирана от масажа.

— Да имам против? — премигна тя срещу светлината на слънцето и отново притвори очи. Черните арки на миглите хвърляха тъмни сенки над скулите ѝ. — Какво да имам против? — унесено попита тя и блажено въздъхна.

Карсън се усмихна, наведе се и я целуна по косите толкова леко, че тя въобще не усети. Хвърли поглед наоколо и забеляза червения ѝ гребен, който се подаваше изпод захвърлените джинси. Внимателно разреса косите ѝ докато не заприличаха на ебонитово ветрило, разтворено над раменете ѝ. След това намери в багажа четка и с бавни, твърди движения изсуши напълно косата ѝ. Копринените кичури се увиваха около пръстите му сякаш с любов.

След първите няколко минути Лара се отказа да се бори с одобрителните възгласи, които неволно се изплъзваха от устните ѝ. Сресването на косата се оказа също толкова неочаквана наслада, както препичането на слънце. Карсън жадно поглъщаше всеки неин признак на удоволствие и го приемаше като знак за надежда. Четката падна ненужна на тревата, той прокара длан по лъскавата ѝ коса, наслаждавайки се на допира. Тя напълно се успокои и се изтегна назад в скута му.

— Много си добър в това — каза му с отпаднал глас. Главата ѝ се отпусна и вече реагираше съвсем слабо на натиска на пръстите му. Нямахте сили да контролира мислите и въпросите си. — Кой те научи? — продължи тя, но бързо замълча. Не беше нейна работа с кого е бил и какво е правил. — Няма значение, аз просто...

— Ти ме научи — прекъсна я той, навеждайки се ниско над косите ѝ, вдъхвайки аромата им. — Никога няма да забравя как в края на деня масажираше главата ми, как лекуваше напрежението и разочарованията и ме успокояваше. — Думите му бяха като балсам, преминаха всички защитни прегради, зад които се криеше и я накараха да се просълзи.

— Наистина ли така си се чувствал? — прошепна тя и се обърна към него.

— Тези красиви очи, те ме плениха. — Той се наведе и съвсем леко целуна устните ѝ. — Да, наистина, така беше, бях твой пленник. — При тези думи Карсън забеляза как спомените се върнаха в очите ѝ като тъмни сенки. Знаеше, че за нея те означаваха повече болка, отколкото блажено спокойствие и веднага се упрекна наум, че припомняйки миналото, помрачи този сладък миг. — Щом като не си забравила неприятните неща, защо не си припомниш и хубавите? Аз си спомням всичко и неведнъж съм се събуждал облян в пот. Удоволствието, Лара, спомни си и него. Искам да ти помогна да видиш миналото по нов начин, за да не продължава да стяга живота ни като ледена верига, обричайки завинаги бъдещето ни.

Тя затвори очи и потръпна, сама не разбра от какво — дали от страх или от спомена за изражението на желание и възбуда, което беше видяла върху лицето му, когато вдигна глава от гърдите ѝ, след като дълго ги беше целувал. Копнееше устните му отново да докоснат тялото ѝ, да усети топлината и желанието му и в същото време се страхуваше отново да преживее всичко това.

— Какво толкова те плаши? — попита я той, опитвайки се да бъде спокоен. В същото време беше готов да я разкъса, само и само да намери отговори на въпросите, да сложи край на своята и на нейната болка и веднъж завинаги да погребее миналото. — Някога бил ли съм груб с теб?

Тя мълчаливо поклати глава.

— Страхуваш ли се, че бих направил нещо, което не искаш?

Тя отново поклати отрицателно глава. Въпреки огромната му физическа сила, не това я плашеше. Дори тогава, когато го е водело само отмъщението, той винаги е бил нежен.

— Харесва ли ти да те докосвам — продължи той меко, но настоятелно.

Тя кимна, но не посмя да го погледне в очите, защото Карсън веднага щеше да улови всички страхове и надежди, които таеше.

— Тогава какво има, малка лисичке — той повдигна брадичката ѝ, но тя продължи да държи очите си затворени, накрая преглътна и с мъка отговори.

— Просто се страхувам отново да ти се предложи.

Настъпи дълго, напрегнато мълчание. Той изпитателно наблюдаваше красивото ѝ, притеснено лице. Изведнъж се усмихна и докосна с пръст устните ѝ, сякаш ги целуна.

— Тогава ще се наложи аз да ти се предложи — засмя се той.

— Какво? — отвори очи Лара.

— Да, наистина, това ще бъде голяма жертва от моя страна — продължи Карсън привидно сериозно, но очите му закачливо блестяха. Подаде ѝ ръка. — Вземи ме, скъпа, целият съм твой. Можеш да сресваш косата ми, да ме масажираш, докато се разтопя в ръцете ти, да ми говориш, да пътуваш с мен, да гледаме заедно залеза, можеш да ме събличаш и обличаш, да ме докосваш, да ме използваш както искаш. — Изведнъж лицето му стана сериозно и очите му придобиха златен цвят. — Единственото, което няма да ти позволя, е да ме напуснеш. Никога вече, Лара, това е минало, а миналото е мъртво.

Погледът му беше настоятелен, също като протегнатите му ръце. Тя бавно постави длани в неговите. Карсън не отрони нито дума повече и това мълчание сякаш подсили ефекта на думите му. Той беше неин. Сега тя трябваше да реши, какво да прави с този подарък.

СЕДМА ГЛАВА

На избелелия дагеротип се виждаше назъбеният скалист връх, постоянно брулен от вятъра. По-надолу се простираше плодородната долина, прорязана от реката. Нямаше никакви огради, нито заграждения, само трева и групи върба и елша. Малките черни точки, които се забелязваха по поляната, вероятно бяха елени или лосове.

Лара знаеше, че това не е добитък, защото първите стада на Блакридж бяха докарани от Тексас по-късно. Тя откри дагеротипите сред документите на дядо си. На гърба им Чейен беше написал със старовремски ръкописен почерк:

„Първият граничен камък на Рокинг Би. Снимка, направена от Карсън Блакридж след гражданската война и преди докарването на стадата през 1867 г.“

Лупата, с която внимателно разглеждаше снимката проблесна на слънцето. Тя вдигна поглед и огледа долината, в която трябваше да се намира граничният камък, за който споменаваше дядо ѝ и който вероятно се е запазил повече от век. През последните няколко седмици се научи да не обръща внимание на новопостроените огради и къщи и на променения вид на езерото, чиито брегове се бяха изместили на юг.

Шадоу пристъпи от крак на крак, прогони една муха и отново задряма. Движенията на коня не разсейваха вниманието ѝ, защото откакто прекарваше толкова много време върху него, свикна с навиците му. Възседнала кобилата съпровождаше старите работници, които ѝ разказваха истории за отминалите времена. Свободните часове между интервютата Лара прекарваше в търсене на старите граници на ранчото.

След пикника на Лонг Пул дори Карсън се увлече в издирването на липсващия камък. Заедно съставиха списък на всички гранични знаци с вероятното им местоположение. Дни наред тя обикаляше тези

места и ги фотографираше. Намери всички, с изключение на един, този, който беше запечатан на дагеротипа.

— По дяволите — промърмори Лара. — Това трябва да е върхът и мястото под него. Освен всичко сме в същия сезон като тогава — цветята цъфтят, снеговете по върховете се топят. Горедолу и същата част на деня е, защото сенките падат така, както на снимката. Дори вятърът духа от същата посока, както се вижда от наклонената трева. Разбира се, тревата! — възкликна тя и се изправи в седлото. Бързо скочи от коня и започна да обикаля мястото във всички посоки.

Оказа се доста трудно, защото тази част на Рокинг Би отдавна не се използваше за пасбище и тревата беше избуяла и на места стигаше до пояс. Лара плуваше като в жива, зелена река. Често забелязваше светли камъни, но всеки път се разочароваше, защото се оказваха естествено разпръснати скални отломки, а не граничните камъни поставени преди век, за да отбележат първата източна граница на ранчото. След няколко минути по челото ѝ заблестя пот. Въпреки че бе едва началото на юни, земята вече излъчваше жегата. Тя си помисли, че по-добре би било, ако слънцето не е така щедро и че пътешествието ѝ през тревите щеше да бъде по-лесно в хладен ден.

— Часовникът ли си изгуби — сепна я гласът на Карсън. Толкова се бе увлякла в търсенето, че дори не бе чула тропота на коня му.

— Карсън! Ти откъде се взе — възкликна тя с очи, блеснали от приятната изненада. Изражението на лицето ѝ го обнадежди. Точно така му се усмихваше преди години, когато неочаквано влизаше в кафето, където работеше. Отдавна не беше виждал тази усмивка и едва сега разбра, колко му е липсвала.

— Една от кравите тръгнала към Хет Крик — посочи той някъде в далечината. — Видях те, че сновеш напред-назад и се отбих да видя какво правиш.

— Търся онзи проклет камък. А как е кравата?

— Мъртва е — промърмори той и започна да разтрива врата си. — Това е третата за тази седмица. Може да е само съвпадение — и трите бяха стари животни, но все пак извиках ветеринаря — въздъхна той. — Значи все още търсиш старата граница. Защо? Толкова ли ти е необходима?

Лара замълча, чудеше се как да му обясни нещо, което му е напълно чуждо. Търсеше камъка не само заради книгата, която

пишеше, но защото това беше изгубена частица от миналото, която чакаше да бъде открита.

— Просто обичам да търся липсващите части и да ги сглобявам — каза тя.

— Никога няма да престанеш да се ровиш в миналото, нали?

— Никога, много е забавно — засмя се тя. Избърса челото си с ръкав и нахлупи обратно шапката си. Не забеляза как лицето му потъмня при мисълта, че колкото по-трудно ѝ е да открие нещо, толкова по-усърдно го търси. Имаше една част от миналото, която трябваше да остане скрита за нея. Карсън благодареше на Бог, че тези събития бяха извън времето на нейната история. Страхуваше се, че със своята интелигентност и прозорливост тя ще достигне до факти, които не трябваше да научава. Лара забеляза промененото му изражение.

— Знам, знам — каза тя като се усмихваше колебливо. — Не обичаш да се обръщаш към миналото, но аз съм историк, това ми е работата.

Той с мъка ѝ върна усмивката. Въпреки страховете си, обичаше да я вижда оживена от ровенето в историята.

— Добре, и на мен няма да ми навреди да потърся малко с теб купчината камъни. — Той слезе от коня и тръгна успоредно с нея.

— Сигурен ли си? Знам, че не ти е приятно, когато става въпрос за историята на Рокинг Би. — Лара не можеше да си обясни на какво се дължи дълбоката му ненавист към миналото на ранчото. Понякога си мислеше, че като осиновено дете, той винаги се е чувствал чужд на фамилията, но това не беше достатъчно да предизвика такава омраза. Отдавна търсеше отговор на този въпрос, но добре знаеше, че не трябва да го поставя директно. Не обичаше да го вижда мрачен, а винаги ставаше такъв, когато заговореха за това.

— Нямам нищо против да се помотая с теб. До гуша ми дойде от умрели крави. — Той отново разтърка врата си.

— Сигурна съм в това — направи гнуслива физиономия тя.

— И така, как ще продължим търсенето? — Той отново опита да облекчи с ръка стягането във врата си. Тази болка започна от деня, когато отвори завещанието на Лари Блакридж и заради него беше прекарал много безсънни нощи.

— Първо се хващаме за ръце — нареди тя.

— Добро начало! — Лицето му омекна, свали работните си ръкавици, натъпка ги в джоба си и ѝ подаде ръка. — Значи ще се държим за ръце! Явно погрешно съм си мислел, че работата на историка е скучна.

При вида на нежната усмивка и изморените му очи тя импулсивно взе ръката му, целуна я и я допря до бузата си. Усети как той помръдна с пръсти и лекичко я погали. Тази ласка беше толкова съдържана, че ѝ се прииска да заплаче. Очевидно Карсън правеше всичко възможно, за да не наруши обещанието си, че няма да иска нищо от нея. Той я даряваше с толкова внимание и радост, а тя не му даваше нищо в замяна.

— Работиш твърде много, Карсън — прошепна Лара. — Изглеждаш много изморен. Не искам да си губиш времето заради някакъв граничен знак, който нищо не означава за теб.

Той за миг затвори очи, наслаждаваше се до болка на усещането от допира на меката ѝ буза до ръката му. След пикника на Лонг Пул Лара все по-често го докосваше ѝ се държеше по-свободно, но далеч не толкова отзивчиво, колкото той се надяваше. Все пак в красивите ѝ очи виждаше нежност.

— Нямам нищо против да потърсим заедно, лисичке — каза той с дълбок глас. — Най-приятната част от деня е, когато съм с теб.

Лара не разбра дали той пристъпи към нея или тя към него, но се намери в прегръдките му и се почувства уютно като у дома. Здравно се прегърнаха сякаш се страхуваха, че някой ще ги раздели. Постепенно ръцете им се отпуснаха. Той притисна главата ѝ към гърдите си, галеше косата и гърба ѝ и безмълвно благодареше за удоволствието да я държи в обятията си. Тя обгърна с ръка стройната му талия, а другата прокара по мускулестия му гръб, опитвайки да прогони насъбраното напрежение, което толкова отдавна беше заседнало в душата му, че той вече не си спомняше времето, когато е бил спокоен. Тя вдигна глава към него — напрегнатото му изражение изчезна, той притвори очи и на лицето му се изписа блаженство. Мисълта, че само една прегръдка е достатъчна, за да го успокои, възпламени емоциите ѝ. Трябваше отдавна да го направи. Всяка вечер, когато се появяваше с посърнало лице и с ръка на врата си, на нея ѝ се искаше да го приласкае и да го успокоява, докато усмивката отново грейне върху лицето му, както преди години.

— Имам по-добра идея от това да трамбоваме до мрак — оживи се тя.

Карсън издаде няколко басови тона, които трудно можеха да се оприличат на думи. Лара се усмихна и леко докосна ризата му с устни, той усети, притисна я силно към себе си и продължи вече по-смело да гали косите ѝ.

— Днес е свободния ден на Йоланта, нали така? — продължи Лара.

Карсън кимна.

— Защо да не стотвя вместо нея. Можеш да си донесеш сметките вкъщи — побърза да се застрахова тя. — След вечеря ти ще работиш върху тях, а аз ще преглеждам архива на Чейен. За десерт ще ти направя масаж, защото знам, че винаги след работа те заболява гърбът. Как ти звучи предложението?

Лицето му светна.

— Звучи ми невероятно! Ще отидем веднага щом свършим с твоята историческа експедиция. Предполагам, че ще мога да ти помогна с нещо.

— Не е необходимо и ти да се луташ в тази гъста трева.

— Но аз искам, обичам да те държа за ръка. А също така обожавам... — гласът му пресекна. — О, господи, Лара, няма нищо по-хубаво от това да те държа в прегръдката си! — Той едва прошепна последните думи.

Тя толкова силно се развълнува, че цялата се разтрепери. Стегна обръча около кръста му и го погледна в очите, чийто цвят бе станал наситено кехлибарен. Искаше да я целуне, но знаеше, че той няма да си го позволи, въпреки че имаше същото желание. Карсън твърдо спазваше обещанието си и много внимаваше да не я изплаши. Ако искаше целувка, тя трябваше да направи първата стъпка.

— Мога ли да те целуна? — попита тя. Гласът ѝ бе колеблив, а очите издаваха вътрешната ѝ борба. Мечтаеше за тази целувка, но още докато обръщаше лице към него, спомените я предупредиха да внимава.

— Много бих искал — категорично отговори той и погледът му се спря върху устните ѝ.

Тя усети как цялото му тяло мигновено реагира на предложението ѝ, но продължаваше да се владее и не направи нищо

повече от това да я притисне по-силно към гърдите си. Това я окуражи. Толкова много искаше отново да усети удоволствието от допира му, но спомените все още бяха силни и я дърпаха в обратната посока.

Карсън забеляза колебанията ѝ. Въпреки непреодолимата жажда, която го измъчваше, той не докосна треперещите ѝ устни. Знаеше, че трябва да остави желанието само да пребори страха ѝ и така тя щеше да се почувства много по-спокойна и сигурна.

Лара се повдигна на пръсти и целуна ъгълчето на красиво изрязаните му устни. След това притисна своите устни у неговите. Беше решила да спре до тук, но меките му мустаци събудиха у нея сладки спомени. Бързо ѝ мина през ум, че той е прав — трябваше да се сеща не само за неприятните моменти. Прекрасно беше усещането да разтвори устни, да усети вкуса му и бавно да му се наслаждава. Ръцете ѝ колебливо пропъльзяха по гърдите и обгърнаха врата му. Тя го целуна, после пак и пак, очаквайки да ѝ отговори с език, но Карсън не го направи. Лара се дръпна назад и го погледна въпросително. Очите му бяха затворени, а по лицето му разбра, че с цялото си съзнание е потънал в удоволствието на нежните ѝ целувки. Обнадеждена, продължи да го окуражава, но той отново не предприе нищо.

Объркана и изплашена, тя се чудеше какво да направи, за да го накара да разтвори устни. Нямаше никакъв опит в интимните игри и не беше свикнала да поема инициативата. След като Карсън я напусна ѝ трябваше много време, за да приеме дори само покана за среща. Мъжете, с които беше излизала толкова силно я желаеха, че винаги се държаха агресивно. Именно това я отблъскваше — те искаха от нея онова, което беше предложила на Карсън и той бе отхвърлил. Просто не успя да се влюби в никого така, че да поеме емоционалния и физически риск и отново да опита. В резултат на това имаше толкова опит в любовта, колкото преди четири години. Сега искаше да направи целувката с него по-интимна, но не знаеше как.

Отново го целуна, притискайки силно устните си о неговите. Този път успя да усети вкуса му, но това не беше достатъчно. Отново отдръпна глава и погледна устните му, сякаш бяха загадка, която трябваше да разгадае.

— Карсън?... Защо не... — Изведнъж ѝ се стори, че формулирането на това, което иска, е по-интимно от самата целувка. Беше готова да се откаже, но усети възбудената му плът и сигурността,

че я желае й даде сили. В края на краищата, преди две седмици на Лонг Пул той пое риска да й се предложи. Той беше нейният подарък и сега тя трябваше да намери начин да махне опаковката му. — Защо не разтвориш устни — попита накрая тя.

— Искаш ли да го направя? — усмихна се той.

— Да, но не знам как да те накарам... Не, не исках да кажа „да те накарам“, звучи ужасно, искам ти да го пожелаеш. Не знам как да ти покажа, че го очаквам, освен с думи. — Тя се изчерви и зарови лице в ризата му. — Карсън, помогни ми — отчаяно изхлипа тя. — Знам за целувките само това, което научих от теб преди четири години.

За момент изненадата измести страстта от лицето му. Той предполагаше, че за тези четири години Лара може да не е загубила девствеността си, но поне е набрала достатъчно богат опит в любовната игра и последната стъпка щеше да е повече технически, отколкото емоционален проблем. Той осъзна, че вероятно отново я наранява и прекъръшва чувствените й желания. Значи преди време, когато му каза „обичам те“, тя е била напълно искрена. Тогава, както и сега, той не вярваше в любовта, не и във вида, в който я разбираше Лара. Малко по малко откриваше колко дълбоки са чувствата й и колко страдание може да й причини. Това го вдъхновяваше да й дава толкова наслада, колкото любов му даряваше тя.

Карсън я придърпа близо до себе си и я целуна по челото.

— Няма нищо лошо да ми казваш какво искаш — успокой я той нежно. — Всъщност, даже действия възбуждащо. Но ако думите те притесняват, просто прокарай език по устните ми. — Той се засмя гърлено. — Можеш да бъдеш сигурна, че веднага ще разбере какво ми казваш с това. Даже можем да се договорим така: по какъвто начин ти се отнасяш към мен, същото ще правя и аз, но инициативата винаги ще е твоя, съгласна ли си?

Тя го погледна. Очите му издаваха нетърпение и страст.

— Добре — усмихна се Лара. Отново се вдигна на пръсти и допря устни до неговите. Бавно отвори уста и езикът й колебливо мина първо по долната, после по горната му устна. Веднага усети тръпката, която прониза тялото му и чу тихия му вопъл. Той повтори нейните движения оставяйки топла, влажна следа върху устните й. Тя въздъхна със звук, който наподобяваше името му. Връхчетата на езиците им се срещнаха, отдръпнаха се и после пак се докоснаха. Това не беше

достатъчно. Лара искаше така да притисне устни о неговите, че да станат като едно цяло. Някога го бяха правили и добре си го спомняше, само трябваше да му покаже, че го иска. Прокара пръсти през косата му, шапката тупна на тревата до нейната. Притисна главата му към своята, наклони се малко встрани, опитвайки се максимално да проникне между устните му. Спомни си, че преди време той я целуваше по този начин и тя чувстваше удоволствието чак в петите си.

Карсън усети топлия ѝ дъх в устата си и издаде тих звук на удоволствие. Нетърпеливо очакваше първа да докосне езика му, после я вдигна на нивото на лицето си. Бавно започна да я целува като все по-дълбоко засмукваше устните ѝ. Пламенната ѝ реакция го възпламени още повече. С мъка се въздържаше да не я повали на тревата и телата им да се свържат още по-дълбоко. Желанието му бе толкова непреодолимо, че Карсън сам се изненада от себе си. Осъзна, че въпреки многото жени, с които е бил през последните години, нито една от тях не бе желал истински. Не беше изпитвал подобно нещо — цялата му кръв сякаш се събра в слабините, главата му се замая и коленете му омекнаха. Бавно я спусна на земята. Сам не разбра откъде намери сили да спре, вместо да утоли глада си с нежното ѝ тяло.

Когато прегръдката му се разхлаби, тя леко залитна. Усети, че ако не я подкрепя, ще се свлече в краката му. Единствено мисълта, че всеки момент може да се строполи върху тревата, я накара да откъсне устни от неговите.

— Дръж ме здраво — прошепна Лара и едва позна гласа си. — Краката ми... — безпомощно се засмя тя. — Какво ми направи, Карсън, сякаш костите ми омекнаха!

— И аз така се чувствам и тъкмо щях да те попитам същото. — Той автоматично се наведе над нея, готов да продължи с целувките, но бързо се отрезви, вдигна глава и дълбоко пое дъх.

Лара се усмихна успокоена, че и той чувства същата слабост в коленете. Очите ѝ отново се спряха върху устните му, алени от горещите целувки и от притока на кръв. Бавно се надигна на пръсти, опряла тяло на гърдите му. През блузата си усещаше топлината и релефа на силните му мускули, сърцето ѝ влезе в бързия ритъм на неговия пулс. Затвори очи и приближи лице към неговото, връхчето на езика ѝ пробяга като неуловим вятър по устните му.

— Нарочно ли го правиш? — попита той сериозно.

— Кое?

— Нарочно ли ме тормозиш? — Езикът ѝ спря в ъгълчето на устата му.

— Тормозя ли те?

— Да — отговори той, но в гласа му нямаше гняв, а само лека закачка и желание.

Изведнъж тя се сети за един от начините, по които той измъчваше нея преди години. Хвана нежно долната му устна между зъбите си и прокара език по ръба ѝ. Той веднага ѝ отговори като мина с език под горната ѝ устна. Тя разтвори устни и те отново се сляха в целувка.

— Никога не съм предполагал, че толкова силно мога да се вълнувам — каза Карсън. Очите му бяха замъглени от страст, станаха жълти и само един зелен пръстен заграждаше зеницата му. — Трябва да ме оставиш да дойда на себе си, иначе ще си загубя ума, ще забравя всички обещания и ще те хвърля на тревата.

Тази мисъл едновременно засили желанието ѝ, но и я изплаши. Карсън усети това по устните ѝ, които омекнаха, но тялото ѝ се внезапно се скова.

— Знам — кимна той. — Твърде рано е за теб, нали?

Лара затвори очи.

— Съжалявам — прошепна тя.

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Замълчи, малка лисичке. Няма за какво да се чувстваш виновна. С тези целувки ми даде повече, отколкото заслужавам.

— Но ти... — погледът ѝ се спря върху слабините му.

Той се усмихна иронично.

— Да, наистина, възбуден съм. Извинявай, ако това те притеснява, но нищо не мога да направя, докато си около мен.

— Ако мен притеснява, какво остава за теб!

— Скъпа, много повече бих се притеснил, ако след такава целувка в тялото ми не настъпят никакви промени — засмя се той.

— А сега, пригответи се да ти покажа нови наслади — заедно ще повървим по чудната пътека на историята — каза тя и му подаде ръка.

— Натам ли води пътят на насладата, към историята! — усъмни се Карсън. — Винаги съм си мислил, че историята е доста скучно нещо. — Те преплетоха пръсти.

— Зависи какво разбираш под наслада и как гледаш на историята.

— Познай какво разбирам под наслада — лукаво подхвърли той. Тя се изчерви, но повече от удоволствие, отколкото от свян.

— Наистина ли толкова ти хареса целувката — попита Лара, сякаш сама искаше да се убеди, че е била реалност.

— Да, наистина, но знам, че учените обичат сами да проверяват достоверността на информацията, така че можеш сама да се увериш. Позволявам ти да направиш проучване като бръкнеш в джоба на панталоните ми.

Той толкова сериозно я подкани, а страстта така откровенно се изписа на лицето му, че тя забрави за собственото си объркване. С изненада установи, че мисълта да прокара ръце по слабините му съвсем не ѝ се струваше толкова неприемлива и даже усети как тялото ѝ мигновено реагира на предложението му.

— Засега мисля да се огранича с изследванията върху Рокинг Би — отсече тя като се стараеше да избегне погледа му и да потисне усмивката, която играеше върху устните ѝ. При вида на тази усмивка, Карсън хвана ръцете ѝ и нежно погали дланите ѝ със своите.

— Откъде започваме с търсенето? — Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае въпроса. Чувственият допир на кожата му прогони мисълта за Рокинг Би. Настоящото бе много сладко, за да има желание да се връща в миналото.

— Откъде започваме ли... — Тя вдигна поглед към него. Слънчевата светлина превръщаше очите му в искрящи топази и сякаш се заплиташе в гъстите му коси, в които все още се забелязваха следите от пръстите ѝ. От меката светлина цветът на кожата му преливаше от шоколад до тъмен бронз, а играта на сенките оживяваше всеки мускул на тялото му. Гледаше го очарована.

— Лара? — Тя премигна, но образът му не изчезна. Все още стоеше пред нея напълно осезаем, огрян от следобедното слънце, силен и красив като земята наоколо. — Лара — повтори той, учуден, че така внезапно застина.

— Ти си толкова съвършен — предаде се тя.

В гърдите му се надигнаха емоции, които вече нямаха нищо общо със страстите. Тя идваше при него с толкова доверие, толкова

чиста, беше перфектната, а той добре знаеше, че не може да ѝ отговори със същото.

— Господи, Лара, така бих искал наистина да бъда, заради теб, само заради теб. Но аз не съм идеален, запомни го и когато направя грешка, ми прости.

Тя усети, как я вдигна на ръце и здраво обгърна шията му. Опитваше се да сдържи сълзите си, ужасно много ѝ се прииска да облекчи болката, която изведнъж се появи в очите му.

— Всичко ще се нареди, Карсън, каквото и да се случи, ще го приема. — Той я държеше в обятията си, знаеше, че няма да може да му прости, няма да може да приеме това, което беше направил.

ОСМА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че си добре — загрижено попита Лара.

— Да, докторът ми каза, че няма за какво да се притеснявам и че след няколко седмици ще ми мине. — Йоланта посочи към бинтования си глезен, въздъхна, сложи крака си на една възглавница и се облегна удобно в стария фотьойл, който заемаше половината от малката ѝ стая. — Не се тревожи за мен, готвачът каза, че днес ще ми донесе храна, а племенницата ми утре пристига. А и работниците — те прекарват повече време тук, отколкото при кравите.

Лара се усмихна. Това беше самата истина. Откакто Йоланта се препъна в килима и си изкълчи глезена се случиха две неща: всички килимчета в Рокинг Би изчезнаха, а тези, които останаха бяха заковани и мъжете се редуваха да се грижат за старата жена, докато дойде племенницата ѝ.

— Има едно нещо, което можеш да направиш за мен, ако нямаш нищо против.

— Естествено, че ще направя каквото искаш — съгласи се Лара, още преди да е чула желанието ѝ.

— Карсън мрази яденето, което готви Мус. Ако можеш да му направиш нещо за вечеря, ще се чувствам по-спокойна.

— Разбира се.

— Благодаря ти, пипа, но побързай, че виж кое време стана, а този голям мъж много огладнява и много яде — усмихна се лукаво Йоланта.

— Дали да не отида до града за продукти? — попита Лара и погледна часовника си.

— Не, в къщата има всичко необходимо за една жена. — Старицата бавно заклати глава. — Всичко — повтори загадъчно тя.

Лара затвори вратата след себе си и забърза към голямата къща. Нямахше нищо против да се погрижи за него, още повече, че напоследък той се хранеше повече в дома ѝ, отколкото в ранчото. Надяваше се, че тази вечер ще има възможност да го помоли да ѝ

покаже останалата част от архива на Блакридж. Вече му беше намекувала за това, но всеки път, когато заговаряше по този въпрос, изражението му рязко се променяше и той казваше, че това ще стане по-късно. Понякога ѝ минаваше през ум, че съжалява за обещанието си.

След като направи ревизия на градината и хладилника, Лара установи, че Йоланта има запаси, с които може да нахрани Рокинг Би и съседните ферми. Нямаше време да готви и затова реши да опече пържоли. Откъсна от градината няколко картофа и зеленчуци и тананикайки се зае със салатата.

Когато го чу да влиза в предверието, вечерята вече беше почти готова. Той се изми от праха и потта и събу ботушите си. Влезе в кухнята бос, въпреки че на прага имаше поставени чифт мокасини, които обуваше само в студените зимни месеци.

— Като усетих приятната миризма си помислих, че трябва да се извиня на Мус, задето му казах, че не харесвам манджите му. — Той застана зад гърба ѝ, обви талията ѝ с ръце и залепи устни на шията ѝ. — Ти също ставаш за ядене, в опасност си, много съм гладен.

Лара бутна под носа му едно листо спанак. Той бързо го изгриза, стигна до пръстите ѝ и я захапа. Тя се засмя, обърна се към него и го целуна. Откакто преди седмица заедно търсиха граничния камък, успя да се отпусне и започна да позволява повече физическа близост. Въпреки страстните му желания, той държеше на думата си, целуваше я, но не предприемаше следваща стъпка. Ако Лара искаше нещо повече от целувки, трябваше сама да поеме инициативата. Карсън безмълвно ѝ даде да разбере, че няма никаква опасност отново да бъде отблъсната, защото този път тя е тази, която ще го съблече и ще реши дали го желае или не. Това, както пламенната страст и старателното му въздържание, я окуражаваше. Той правеше всичко възможно, за да я накара да се почувства сигурна във връзката им. Очевидно, освен темпераментен, Карсън беше прозорлив и чувствителен и това я очароваше още повече. Сега вече Лара откликваше на ласките му без страх.

Бавно я притегли към себе си и благодарение на чувствения си талант застана така, че телата им идеално съвпаднаха. Едновременно усетиха как кръвта им закипя. Въпросите кой дава, и кой получава, кой е ловецът и кой жертвата, вече не съществуваха. Целувката погълна и

дватамата. Лара отново усети в гърдите си топлина — обичаше да се притиска в силното му тяло и потръпваше от удоволствие, когато усещаше, че го възбужда.

След дълга целувка тя вдигна очи и едва сега забеляза признаците на умора върху лицето и тъмните кръгове около очите му.

— Карсън, изглеждаш толкова изтощен, не спиш ли добре, има ли нещо, което те тревожи? — При този въпрос тялото му сякаш се скова.

— Добре спя — отговори той и я целуна в ъгълчето на устата. Скри от нея, че ноци наред лежи буден и си блъска главата над въпроса дали да ѝ разкрие цялата истина и да загуби всичко, за което беше мечтал или да продължи да чака, молейки се да не му се наложи да ѝ каже. Имаше вероятност Лара никога да не открие истината, а ако това се случеше, щеше да бъде след години, когато тя ще бъде подготвена да го разбере или ще държи твърде много на живота, който заедно са изградили и ще му прости.

— Да не би да имаш проблеми с данъците... — колебливо го попита тя.

— Не — прекъсна я той малко грубо. — Лари е планирал всичко дори прекалено добре! — После стегна прегръдката си и подаде жадно устни.

Тя се зачуди какво искаше да каже с последното изречение, но както винаги опиянението от близостта му замъгли мислите ѝ. Но някъде в съзнанието ѝ остана впечатлението, че винаги, когато ставаше въпрос за Рокинг Би или за баща му, той сменя темата. Постепенно главата ѝ се изпразни и цялото ѝ тяло попадна във властта на желанието. Не можеше да си обясни непреодолимата си страст, знаеше само, че трябва да ѝ се подчини и че иска да достави удоволствие на Карсън.

Те бавно се разделиха, разменяйки десетки малки целувчици в нежеланието си да прекъснат сладкия момент.

— Ще се изкъпя, сигурно мириша ужасно.

— Миришеш на мъж, който цял ден здраво е работил и яздил. Ухаеш невероятно!

— Ако продължиш да ми говориш така, ще ти предложи да ми направиш компания в банята — усмихна се той, но в гласа му прозвуча

нотка сериозност. След това ѝ обърна гръб и не можа да види как при тези думи зениците ѝ се разшириха и дъхът ѝ спря.

Тя се страхуваше от собствения си страх, който я сграбчваше всеки път, когато станеше въпрос да застане гола пред него. Но този път усети само лека тревога, която желанието бързо прогони.

— След колко време ще е готова вечерята? — попита той, без да се обръща назад.

— След колкото искаш.

— Дай ми петнадесет минути.

— Петнадесет — съгласи се тя. Този четвърт час ѝ се стори цяла вечност. Накрая Карсън влезе в кухнята и тя се изпълни от мъжкия аромат и дълбокия му глас.

— Бих те целунал отново, но сам си нямам доверие, а и вечерята може да изстине, преди да сме свършили.

Тя погледна към влажната му коса, тъмни мустаци и усмихнати устни и реши, че също не би могла да вярва на своето самообладание.

Чевръсто сервира вечерята, седна от дясната му страна и започна да се храни. Задаваше му кратки въпроси за работата във фермата — за пасбищата, за кравите и телетата, за цената на месото и овеса. Суетнята на сезонната работа във фермата я очароваше. Усещаше дълбоко приемствеността в живота, защото по същия начин хората се бяха трудили в миналото, така работеха днес и по същия начин щяха да продължат в бъдещето.

— ... ветеринарят каза, че смъртта на трите крави е съвпадение — поясни той.

— Притеснявах се, че добитъка, който си купил в началото на лятото е донесъл някаква зараза — въздъхна с облекчение тя.

— След смъртта на третата крава и на мен ми хрумна същото, но се оказа, че причината е възрастта. Освен това зимата беше тежка, а и раждането доста ги изтощи, все пак теленцата се оказаха здрави и издръжливи.

— Да, доста здрави, едното щеше да ми извади ръката, докато му давах да пие мляко.

Той се усмихна при спомена как тя стоеше разкрячена и с всички сили дърпаше бутилката от устата на якото биче. Карсън застана зад нея и я хвана за кръста, за да не падне, но така се разсмяха, че залитнаха върху сеното. Бутилката остана в устата на телето и то ги

поля целите с мляко. Забравиха за кравите, за обора и за работниците, които бяха наблизно, Карсън я притегли в обятията си и я целуна така, че в тялото му се запали болезнено желание.

— Щом се справи с онова животно, няма да ти е трудно да отгледаш децата ми — каза той и се опъна в стола. Очите му изглеждаха жълто-кафяви на меката светлина в трапезарията.

Настойчивият му поглед я накара да затаи дъх. Мисълта да се грижи за неговите деца завладя мисълта и тялото ѝ и предизвика буря от емоции. Тя осъзна колко би искала да усеща как в нея расте част от него и завинаги свързва съдбите им.

— Много бих искала — прошепна тя.

Той чу думите ѝ.

— Лара — започна Карсън, но гласът му секнаха при вида на това как Лара облиза с език една трохичка. Обърна се към нея и ухапа устните ѝ. След дългата целувка той вдигна глава, дишайки учестено. Преди време тя се изчервяваше и се чувстваше неловко, когато забележеше страстта, изписана върху лицето му. Сега единственото, което я безпокоеше беше, че възбудата му удвояваше нейната и ѝ ставаше все по-трудно да се владее.

— Ти направи кафе, а аз ще се погрижа за съдовете — неочаквано рязко стана той.

— Ще ти помогна.

— Скъпа, ако продължаваш да си пред погледа ми, рискуваш да те поваля на пода още сега — предупреди я той сурово. Видя как алените ѝ устни леко се разтвориха и как дълбоко пое дъх. В този момент единственото, което искаше, беше да почувства под себе си топлото ѝ, голо тяло. — Не ме гледай така!

— Как?

— Сякаш искаш да ме изядеш за десерт. — Очите му се бяха превърнали в две тесни, златни линии. Усети, че пулсът ѝ е учестен и разбра, че у нея започват да се пораждат същите желания като неговите. Когато я видя как потръпва, трябваше да направи нечовешко усилие да не я сграбчи в прегръдките си.

— Значи кафе — каза тя и с мъка откъсна поглед от силното му тяло. За да отвлече вниманието си, той бързо започна да прибира чиниите от масата и след това ги занесе в кухнята. След няколко минути тя влезе при него и сложи кафеварката на огъня.

— Карсън? — предпазливо започна тя, страхувайки се да не наруши крехкото спокойствие на емоциите им.

— Аха.

— Може ли тази вечер да прегледам някои от документите и снимките на Блакридж? — решително попита тя сякаш се страхуваше, че той отново ще промени темата, както правеше всеки път.

Доскоро той нямаше защо да се страхува, че Лара ще попадне на архивите на баща му, но откакто ги беше използвал за примамка, тя всеки момент можеше да поиска да ги види. Карсън постоянно се опитваше да отклонява темата и да отвлича вниманието ѝ, защото не искаше да я остави да се рови в миналото, което ѝ принадлежеше така, както никога нямаше да принадлежи на него. Тъмната му сянка се простираше над настоящето и бъдещето като заплашваше да разруши зараждащото се доверие и любов. Но ако продължаваше да ѝ отказва достъп до документите, тя можеше да заподозре, че това се дължи не само на ненавистта му към миналото и щеше да започне да задава въпроси. Ако това се случеше, тя нямаше да го остави намира, докато не получи всички отговори.

Вече се бе сблъсквал с нейната упоритост в търсенето на отломките от миналото, защото според Лара те бяха част от самата нея. Затова така настойчиво търсеше граничните камъни, които въпреки че нямаха пряка връзка с историята, която пишеше, все пак бяха част от нейния собствен живот. По същия начин щеше да разрови до дъно и архивите на Блакридж. Въпреки че Карсън беше отделил всички документи след 1960, все още се опасяваше, че в останалите има твърде много намеци, които биха я подсетили за завещанието на баща му, което бе напълно откачено, но юридически издържано. Страхуваше се от нейната интелигентност и прозорливост, но от друга страна осъзнаваше, че твърде дълго отлага изпълнението на обещанието си. Реши, че тази вечер беше крайно време да ѝ позволи да види архива. Толкова мразеше, когато миналото го притискаше по този начин, но не му се случваше за първи път, нито щеше да е последен.

— Занеси кафето в библиотеката, но не пипай нищо преди аз да съм дошъл, взemi и коняка, може да си наля една чашка — равно нареди той.

Лара се изненада от тона му и от факта, че ѝ няма доверие да я остави сама в библиотеката. Тя взе кафето и го сложи върху подноса,

после отвори барчето, където имаше богат избор на питиета. Наля му чаша коняк и след кратко колебание сипа и на себе си. Както винаги въпросът за историята на Блакридж създаде напрежение. Тя предпочиташе да обсъдят проблема, вместо да се правят, че не съществува, но до този момент той упорито отказваше да разговаря на тази тема.

— В ляво има една гарафа, четвъртита — извика той от кухнята, без да вдига поглед от купчината чинии в мивката.

Тя огледа редицата кристални гарафи, които някога бяха гордостта на Шарън Блакридж. Всички те бяха пълни с различни видове питиета, имаше само една четвъртита, пълна с течност, точно с цвета на очите му, когато гледаше залеза над любимата му земя.

Вратата на библиотеката беше открената. Тя я бутна с рамо и влезе с подноса. Навсякъде бяха разхвърляни кашони, сякаш използваша тази стая за склад. Единствено по бюрото на Карсън нямаше кутии, но то пък беше затрупано с листа и книги. За щастие намери място за подноса, без да ѝ се налага да премества нещата, както ѝ бе наредил той. Лара постави чашите на бюрото и наля кафе и коняк. Опитвайки се да не поглежда към съдържанието на отворените кашони седна в креслото, сместено между тях. Започна да пие от кафето си, като от време на време отпиваше малки глътки коняк, наслаждавайки се на наситения му аромат. Седеше почти неподвижно, за да не размести някоя от кутиите, които едва се крепяха една върху друга.

Почти всички кашони бяха нови. Всеки от тях беше надписан — „дагеротипи“, „сметки“, „лични дневници“, „стари фотографии“, бяха някои от заглавията, които успя да прочете. Почеркът беше един и същ, вероятно на Карсън, тъй като малко преди да умре, Лари Блакридж е бил твърде болен, за да сортира огромното количество документи, събирани поколения наред. Тя не забеляза, че той е застанал на прага и я наблюдава, докато тя оглеждаше наоколо. Любопитството и нетърпението ѝ бяха очевидни и това беше естествено, защото историята на Рокинг Би беше голямата ѝ страст, така както за него желанието да бъде „истински“ Блакридж се бе превърнало във фиксидея. Той безмълвно влезе в стаята, свали кутиите от дивана, седна и взе своята чаша. Усещаше, че всяка секунда мълчание увеличава интереса ѝ. От изражението на лицето ѝ разбра, че не е

успял да скрие как се чувства в момента — вкочанен, затворен, твърд, в капан. Подпря с крак една от кутиите върху масата и я избута на земята — така му се искаше да не вижда около себе си единствено прашната история на Блакридж. Лара постави празната си чаша от кафе на освободеното място и прехапала устни се обърна към Карсън.

— Едва сега разбирам, колко нечестно постъпвам — тихо каза тя. — У дома има шест кашона документи на Чейен, но аз нямах куража да ги отворя. За мен е болезнена дори мисълта да видя всички тези снимки и спомени. — Тя затвори очи, борейки се със сълзите. — Така, вместо да се справя със собствените си чувства и да прочета онези книжа аз дойдох тук, за да те накарам да се ровиш в своята мъка. Извинявай Карсън, това е толкова егоистично от моя страна.

Той я обгърна с ръце и я постави в скута си. Притисна главата ѝ върху рамото си и нежно я зацелува.

— Сладка малка лисичке — прекъсна я той. — Дори не можеш да си представиш какво значи егоизъм.

Устните ѝ трепереха, но тя се опита да се усмихне.

— О, Карсън, понякога Чейен така ми липсва, че... — гласът ѝ се задави.

— Поплачи си — успокояваше я той като галеше гарвановите ѝ коси и целуваше челото ѝ.

— Това не е болка, която се лекува със сълзи — изхлипа тя. Затвори очи и усети как присъствието му я изпълва с топлина. — Твоята прегръдка ме лекува.

— Да — прошепна той. — И с мен е така.

Те замълчаха — тишината в стаята се нарушаваше единствено от звука на ръката, галеща косите ѝ. Накрая той проговори с толкова дълбок глас, че тя усети как звукът резонира в гърдите му.

— Лари беше като теб, обсебен от историята на Блакридж. Отдаваше голямо значение на рода, направил е генеалогични схеми, които започват от битката при Хейстингс и свършват до него. — Карсън издаде звук, който изразяваше едновременно ирония и гняв. — Съмнявам се обаче, че след прадядото сложил онези гранични камъни, които не можеш да откриеш, в тези схеми има някаква истина.

Той се протегна към коняка. Предложи и на нея и докато тя отпиваше, жадно я наблюдаваше с желанието сам да пие от нейните устни. Бързо прогони тази мисъл, защото първо се налагаше да ѝ

говори. Трябваше да ѝ обясни ненавистта си към близкото минало и отчасти да задоволи любопитството ѝ като насочи останалите въпроси в безопасна посока.

Карсън отпи глътка коняк, въздъхна, защото му предстоеше да говори по най-неприятната за него тема. Облегна се назад и притегли Лара към себе си. Едва забележимите движения на тялото ѝ, докато търсеше баланс в новата поза, отново подложиха на пикантно мъчение сетивата му. Не знаеше, че може да желае една жена толкова много, по толкова различни начини. Не за първи път проклинаше родителите си за действията им, чиито последици все още заплашваха щастието му. Трябваше да се ожени за Лара преди четири години, когато тя все още го искаше, но тогава бе невъзможно.

— Известно време и аз бях луд по историята на рода като теб и баща ми. Тогава бях млад и все още вярвах, че един ден моят скъп осиновител ще ме възприеме като син, а не като подхвърлено дете.

Лара широко отвори очи. Искаше да го попита какво точно иска да каже с това. Нима Лари не е искал да осиновят дете и ако не е искал, защо го е направил? Но дълбоките линии на гняв и болка по лицето му я накараха да замълчи. Не искаше да задълбочава темата като му задава въпроси. Ако го слушаше внимателно, може би сам щеше да ѝ разкаже всичко. Във всяка пауза той си наливаше още и още коняк.

— Но въпреки цялото ми старание и работа, въпреки горещото ми желание, Лари никога не погледна на мен като на свой син. Сякаш за миг не му хрумваше, че независимо от произхода едно дете приема за родители тези, които го отгледат и че това дете има нужда да обича и да бъде обичано — завърши той и направи движение, сякаш искаше да изгони спомените. — За него да си баща, означаваше единствено да продължи рода си със своята кръв, останалото смяташе за излишна сантименталност — каза той и отново отпи глътка от кристалната си чаша. — А Лари не беше много по чувствата като изключим майка ти, с която единствено е преживял нещо подобно на любов. Може би и към теб е имал нещо, но само защото си била негова кръв. Във всички случаи обаче, накара другите да го проклинат за това, което направи — горчиво добави той.

Лара постави ръка върху неговата, която машинално стискаше бедрото ѝ. Не знаеше какво да му каже, но предполагаше, че това, което чувства дори е по-силно от думите му.

— Ти не си виновен за нищо — успокой го тя и допря ръката му до бузата си. — Всеки разумен баща би се гордял със син като теб.

Горчивият му смях я прекъсна.

— За съжаление Лари не бе особено разумен. — В гласа му прозвуча злоба. — Но сега всичко това е минало и погребано заедно с него. Проклет да съм, ако му позволя да провали живота ми, така както съсипа живота на толкова хора. — Докато произнасяше тези думи, той намери отговор на въпроса, който го държеше буден ноци наред. Не, нямаше да каже на Лара нищо. Тъжният резултат от борбата между Шарън и Лари Блакридж ще бъде погребан с тях самите и никога няма да види бял свят.

— За бъдещето — вдигна чаша той, — а миналото да върви по дяволите. — Карсън пресуши питието, протегна се, наля си още като здраво я държеше в прегръдките си. — Та докъде бяхме стигнали? А, да, до безценния архив на Блакридж.

Този път Лара не се обади, защото вече по-добре разбираше сарказма му. Всичко в тази стая му напомняше за семейството, към което отчаяно е искал да принадлежи, но Лари не му е позволил да се чувства нещо повече от чужд човек, който живее в чужда къща. Тя си представи какъв е бил животът му и изпита дълбоко съчувствие. На нея самата ѝ беше трудно да расте като незаконно дете, но поне знаеше, че е обичана. Винаги бе предполагала, че Шарън по някакъв начин компенсира неспособността на мъжа си да се привърже към осиновеното дете, но сега вече дълбоко се съмняваше в това. Госпожа Блакридж очевидно бе по-скоро честолюбива, отколкото любяща жена.

— Ето ти ги — посочи той към купчината картонени кутии. — Някога доста време прекарах над тях, опитвайки се да открия ключа към сърцето на Лари. Мислех си, че ако знам повече за семейството някак по чудо мога да стана част от него. — Той грубо се засмя, но ръката, с която държеше Лара беше нежна. Наведе се и целуна копнинените ѝ коси.

— Прекарах изучавайки семейната история почти толкова време, колкото в университета — каза той. — Но това не ме направи Блакридж, нищо не можеше да ме направи такъв — това Лари ми повтори толкова пъти, че накрая повярвах. Затова след смъртта му исках да изгоря целия архив.

Дъхът на Лара спря само при мисълта толкова история да бъде унищожена. Тя го гледаше с широко отворени, потъмнели очи. Веднъж си бе помислила за усмивката му, че е студена, безчувствена, почти жестока и сега разбра защо беше така. Тази броня криеше болката и разочарованието на отхвърленото дете. С тъга осъзна, че смъртта на Лари е донесла облекчение на сина му — Карсън вече имаше дом, в който нямаше да се чувства нежелан. Тя нежно целуна стиснатите му устни. Той се обърна към нея и за миг очите му просветнаха като на пума, затисната в ъгъла. После започна бавно да я целува и тя усети дъха му с мирис на коняк. Когато отново я погледна, погледът му беше бистър и горещ.

— Тогава реших, че ако тези боклуци попаднат в добри ръце, от тях може да излезе нещо. Така че сега това е твое Лара, може би ти ще откриеш в него нещо повече от болка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Карсън наблюдаваше тъмната ѝ глава, докато седеше наведена над масата и преглеждаше поредната кутия. Подът беше заринат от снимки и документи, разделени по години. Когато купчината застрашително се наклони, той бързо я подпря с големите си ръце.

— Тези за 1910 година ли бяха? — попита той, опитвайки се да потисне прозявката си. Лара издаде звук, който приличаше на „да“, вдигна глава и той забеляза, че от синята дълбочина на очите ѝ напират сълзи. Разтвори ръце и пирамидата книжа се срути на пода, но никой не ѝ обърна внимание. — Какво има, скъпа? — протегна се той към нея. Тя безмълвно му подаде няколко цветни снимки.

— Бяха заровени между тези от 1910.

Той погледна към снимките и позна Лонг Пул с неговия каменен бряг и зелена вода. Върху бледия гранит се беше изтегнала млада жена и се препичаше като пеперуда на слънце. Беше стройна, идеално изваяна, а косата ѝ блестеше на слънцето. Не гледаше към камерата, но Карсън знаеше, че очите ѝ са с цвета на високопланинско езеро.

— Майка ти — каза той.

Лара кимна. За миг пръстите му гневно стиснаха снимките, искаше му се да ги изхвърли през прозореца. Гледаше образите, без да ги вижда и се упрекваше, че не е прегледал достатъчно внимателно архива. Можеше да спести на Лара болката от неочакваната среща с духа на майка ѝ. Бавно прехвърли следващата снимка.

Звукът от щракането на фотоапарата вероятно беше събудило Беки, защото на следващата фотография тя беше застанала на лакти с лице към обектива, усмихната. Карсън веднага позна тази усмивка — по същия начин се озаряваше лицето на Лара, когато преди време той неочаквано влизаше в кафенето, в което работеше. Сега вече не се съмняваше кой е правил снимките, защото само един мъж можеше да накара Беки Чандлър толкова да се зарадва. Това беше баща му, чиято любовница е била четиринадесет години и на когото роди незаконно дете.

На следващата снимка отново беше Беки в близък план. Тъгълът на светлината показваше, че е правена в късния следобед. Тя гледаше право в обектива и в погледа ѝ имаше много любов. Устните ѝ бяха леко набъбнали, страните румени, а косите ѝ — като сияние около главата. Цялото ѝ излъчване беше на току-що любена жена. Карсън си помисли, че би желал и Лара да го гледа по този начин, след като правят любов.

Последната фотография ги изненада. На нея беше Лари Блакридж в близък план, но това не беше онзи Лари, когото познаваха. На снимката баща му се усмихваше топло и нежно, а в бледосините му очи се четеше истинска любов към жената, която го снима. Нямахше съмнение, че зад фотоапарата беше Беки Чандлър. Лари никога на никого не се беше усмихвал по този начин. Всъщност, ако не държеше снимката в ръце, Карсън можеше да се закълне, че Лари е неспособен на страст, нежност и привързаност. Дали наистина е обичал тази жена? Може би да, а може би не достатъчно, защото между нея и Рокинг Би, той избра фермата. Не е било възможно да притежава законно и двете, затова е трябвало да се откаже от любовта или от земята и Шарън добре е знаела това. Накрая Лари все пак има възможност на решаващата стъпка в тази дълга, горчива борба между земята и любовта и ако Лара разбере за неговата последна дума, Карсън със сигурност ще загуби и земята и любовта.

— Не знаех, че майка ми е била толкова хубава — прошепна Лара. — Виждала съм нейни снимки само като дете и след като ме е родила.

Карсън гледаше към сладките и едновременно с това горчиви спомени отминалото. Мразеше Лари, защото беше студен, упорит и понякога жесток в преследването на целите си. Сега разбираше, че освен това той е бил разкъсан между две страсти. За известно време е имал и двете — любовницата и ранчото. Когато бурята отне жената, жестокостта му се удвои. Карсън никога не се беше замислял върху това, дори когато стана достатъчно голям, за да може да открие у него нещо повече от мъжа, който отказва да му бъде баща. Когато Беки Чандлър умря, той вече беше на двадесет и една, но не успя да проумее тъгата на Лари, защото се интересуваше единствено от своята болка и от унижението на майка си. Никога не се беше замислял, че може би баща му е открил у Беки нещо, което законната му съпруга не е можела

да му даде или че обстоятелствата са го принудили да се ожени не за тази, за която е искал — просто го мразеше, без да се опитва да го разбере. Тази омраза изля като отрова върху момичето, което го размиваше, което прогонваше умората в края на деня, събуждаше страстите му и го караше да се чувства истински жив.

— Чувал съм, че влюбените жени стават много красиви — тихо каза той и я погледна. — След онази вечер, когато продължихме пикника в апартамента ти, никога не съм виждал по-красива от теб. — Забеляза, че лицето ѝ помръкна и устните му се свиха горчиво. — Нима си спомняш онази вечер само с лошо? Само болка, унижение и нищо в отговор на твоята топлина, доверие, любов? — Спомените прелитаха през съзнанието му като есенни листа. — О, малка лисичке — прошепна той с разтреперан глас. — Понякога ми се иска направо да се обеса. — Той рязко стана, но преди да се обърне и да излезе от стаята, тя обгърна с ръце бедрата му.

— Не беше така! — твърдо каза Лара. — Ти ме накара да се почувствам като най-прекрасната жена на света. А когато ме целуваше и ме докосваше... — гласът ѝ се задави. Тя опря буза у крака му, усещайки топлината на тялото под избелелите джинси. — Запали в мен огън, който направо ме изпепели. Никога не съм преживявала нещо по-красиво, никога. Точно затова толкова ме заболя, когато... Когато ти...

Той прокара пръсти през гъстите ѝ, копринени коси.

— Съжалявам, ако знаех, че така ще те нараня, никога нямаше да вляза в онова кафе.

— Тогава се радвам, че страдах — заяви тя. — Ако това е цената да бъдем заедно, не съжалявам за нито един миг от миналото. Чуваш ли ме, всяка секунда от миналото си заслужава.

Карсън се вгледа в нейните дълбоки, ясни очи и усети, че го задушават чувства, които никога преди това не беше изпитвал.

— Толкова си великодушна към мен — възкликна той и прокара треперещи пръсти по бузата ѝ. — Ще направя всичко възможно, за да изкупя вината си.

— Миналото не може да се върне назад, можеш единствено да го разбереш, да простиш и да градиш бъдещето си на чисто. — Тя притисна глава към бедрото му и още по-силно го прегърна. — Но

докато проумееш спомените, си като заложник на миналото. Не позволявай това да ти се случи, Карсън!

— Откъде толкова мъдрост на тази възраст? — попита той.

— Уча се от теб.

— Да, аз ти показах само страданието — засмя се горчиво той.

— Ти мен учиш да разбирам другите и да им прощавам.

Лара мълчаливо клатеше глава.

— Преди четири години аз не разбрах какво точно се случи, просто душата ми се скова. Сега вече разбирам и мога да продължа напред.

— И да простиш? — Карсън си помисли, че задава този въпрос само наум, но се оказа, че е прошепнал думите на глас, защото Лара му отговори.

— Да, да.

— Не! — отсече той, като вътрешно се упрекваше, че няма сили да ѝ разкаже за останалата част от миналото, която също можеше да бъде разбрана, но никога простена и забравена. — Нямам право да искам от теб каквото и да е, особено прошка.

— Но аз не мога да не ти простя — каза тя и сляпо целуна топлото му тяло. — Не мога, защото те обичам. — При тези думи усети как пръстите му се вкопчиха почти болезнено в косите ѝ и се усмихна тъжно. — Всичко е наред, Карсън, не искам да ми отговаряш със същото, знам, че не вярваш в любовта. Но аз вярвам и те обичам.

Карсън изведнъж замълча и застана напълно неподвижно. Тя отпусна ръце и погледна към лицето му — очите му бяха стиснати, а изражението измъчено. Една сълза блестеше върху гъстите му ресници.

— Карсън?

Той отвори очи и погледна към нея.

— Права си, не вярвам в любовта или поне не я разбирам по същия начин като теб. Освен това не заслужавам твоята обич, защото не мога да ти отговоря със същото, искам, но не мога. Господи, ако знаеш само как искам!

— Любовта ми е твоя — простичко каза тя — и винаги е била твоя.

Той я вдигна на крака, прегърна я, целуваше очите, бузите, косите ѝ. Нежността му се изля върху нея като топъл, благодатен дъжд,

който отмиваше горчивината от миналото. Тя държеше лицето му между ръцете си и връщаше ласките по същия нежен начин. Потръпна, когато усети вкуса на единствената сълза, успяла да пробие бронята му.

Светът сякаш се завъртя край нея. Карсън седна на дивана и я взе в скута си, повтаряйки името ѝ. Тя затвори очи, опиянена от звуците на собственото си име, изречено от мъжа, който обичаше. Все по-силно усещаше топлината на тялото му, силата на ръцете и сладкия вкус на треперещите му устни, които обсипваха с целувки цялото ѝ лице. Разтърси я огнен спазъм и тя усети, че иска нещо повече от тези ласки. Но дали той искаше?

Започна чувствено да целува устните му така, както той я беше учил. Когато докосна с език ъгълчето на устата му, усети мигновената му реакция. Очакваше тя да продължи и остави нещата изцяло под нейния контрол. Твърде много държеше на нея, за да си позволи да рискува, защото сам не знаеше докъде се простират възможностите му да се контролира.

Когато езикът ѝ докосна неговия, той издаде тих звук и започна да я целува с онзи бавен, дълбок, примитивен ритъм, който досега не си беше позволявал с нея. Тя потръпна и той осъзна, че по този начин нарушава обещанието си, защото неусетно бавно я прелъстяваше. С усилие престана да дразни тялото ѝ.

— Още веднъж, моля те — прошепна Лара, зарови пръсти в косата му и притисна главата му към лицето си. — Тази целувка ми хареса.

— Така ли? — попита той, жадно загледан в копринените ѝ устни.

— Почувствах я някъде дълбоко в себе си — отговори тя.

— Господи! — простена Карсън, погълнат от такъв див пристъп на страст, какъвто не беше усещал досега. Пръстите му задържаха лицето ѝ неподвижно. — Знаем къде го усещаш — промълви той, навеждайки се над устните ѝ. — Усещаш го на онова нежно и топло място, което е направено за мен. Някой ден ще ми позволиш да го докосна и да стана част от теб. Но дотогава ме целувай и си представяй как телата ни се сливат така, както устните ни.

Думите му запалиха в тялото ѝ огън и тя усети болезнено удоволствие, дъхът сякаш спря в гърлото ѝ. Устните му идеално

покриха нейните, езикът потъна в нея и той отново започна ритмично да го движи. Тя се вкопчи с цялото си тяло в него, представяйки си...

Когато устните им се разделиха и двамата трудно си поемаха дъх. Тя продължи да гали косата, врата, раменете му. Обичаше да усеща кожата му, затова пъкна ръка под ризата и усети топлината върху дланта си. Копнееше да целуне тялото му, да допре буза до него, но платът ѝ пречеше.

— Карсън, мога ли да...

— Да — прекъсна я той.

— Дори не знаеше какво ще те попитам — усмихна се тя и очерта устните му с върха на пръста си.

— Няма значение — лаконично отговори той. Очите му бяха с цвета на мед. — Нищо не бих ти отказал.

Погледът ѝ падна върху устните му и тя усети слабост. Искеше да усети гъдела на мустаците върху гърдите си, влажните му и топли устни върху зърната си. Това се бе случило преди години и със сигурност можеше да се повтори. Болезнено го желаше, но се срамуваше да го каже на глас.

— Можеш ли да си свалиш ризата? — пристраши се накрая тя.

— Да — отговори той.

Лара очакваше да се съблече, но той стоеше неподвижен пред нея.

— Карсън?

— Аз съм твой, лисичке, можеш да правиш с мен каквото поискаш.

Тя колебливо вдигна ръка. Копчетата, които трудно се отваряха, а тя седеше върху коленете му, с едната ръка го беше прегърнала и само другата беше свободна. Дръпна първото копче, но то не се отвори. Карсън се усмихна, въпреки че нетърпението му беше болезнено. Леко я повдигна, за да промени позата ѝ и сега тя седеше с лице към него като краката ѝ висяха отстрани на бедрата му. Мисълта да бъдат в тази поза, без да ги разделят дрехите, го накара да потръпне. Тялото му мигновено реагира и цялата кръв се събра в слабините му. Той се приближи към лицето ѝ и жадно пи от устните ѝ.

— Сега пробвай пак — дрезгаво каза той.

Ръцете ѝ трепереха. Дръпна първото копче и то поддаде, разкривайки тъмната му, лъскава кожа. Прокара ръка по гърдите му.

Първо едва го докосна, но после смело продължи. Следващите копчета се разкопчаха по-лесно. Разтвори ризата и допря буза до тялото му, галейки го едновременно с лице и с длани. Нежните ѝ, любопитни ръце шареха навсякъде по кожата му и се спряха върху пъпа. Обиколи го с пръст, наслаждавайки се на своето откритие.

Той простена.

— Не трябва ли... — погледна го изненадано.

— Напротив — окуражи я той. — Докосвай ме така, както обичаш и както си мечтала. Сега само ще приемам ласките ти, но няма да ти отговарям, преди да съм напълно сигурен, че го искаш. — Той се облегна назад и постави ръце върху облегалката на дивана. — Продължавай малка, любопитна лисичке, можеш да бъдеш спокойна, ще приема всичко, което правиш, обещавам ти.

Тя стана по-уверена. Ръката ѝ се спря върху зърната му, вдигна поглед и видя как очите му се притварят, а устните му набъбнаха чувствено. Удоволствието, което изпитваше Карсън, удвои нейното желание. Целуваше и галеше гърдите му, усещайки как се бори със забраните, които сам си бе наложил.

Мисълта, че не би нарушил обещанието си, стимулираше страстта ѝ не по-малко от топлата му кожа. Бавно откъсна устни от неговите и започна да го целува първо по лицето, после по врата, спусна се към гърдите и намери малките, остри зърна между космите. От гърлото му се изтръгна такъв вопъл! Тя потръпна — не беше предполагала какво удоволствие е да успееш да възбудиш толкова силно някого. Ризата все още беше на гърба му и пречеше на ръцете и устните ѝ. Нетърпеливо отвори останалите копчета, но установи, че част от нея беше под колана му. Този път не поиска разрешение.

Карсън усмихнато я наблюдаваше как се опитва да измъкне ризата от панталона му, накрая послушно се наведе напред, за да ѝ помогне. Устните ѝ проследиха мускулите, които обточваха лявата му ръка. При всяко нейно движение той реагираше одобрително и мълчаливо я молеше да продължи. Тя леко се повдигна, за да види раменете, които се откриха под тъмната дреха. Стори ѝ се по-красив, отколкото го бе запазила в спомените си. Прошепна името му и отново ненаситно впи устни в тялото му, измъчвана от неутолима жажда.

— Ако искам да съблека ризата ти, ще трябва да свалиш ръце от облегалката — напомни му тя. Кадифеният ѝ, нисък глас издаде, че не

по-малко от него се наслаждава на всеки миг от любовната игра. Леко се надигна и свлече ризата до кръста му, но Лара едва сега забеляза, че не бе разкопчала ръкавелите и щеше трудно да ги изрови измежду многото гънки на плата. Изведнъж се почувства глупаво — нямаше никакъв опит в прелъстяването на мъжете и това много личеше. Но когато погледна лицето му, видя единствено одобрение и желание.

— Много си търпелив — тихо каза тя, докато се бореше с ръкавелите. — А аз нямам никакъв опит.

— Ти си истински дявол! — възкликна той, наблюдавайки треперещите ѝ ръце. — Това, че никога не си събличала друг мъж, че всяко докосване за теб е нещо ново, е прекрасно и е истинско чудо, че все още се контролирам.

Карсън беше напълно искрен с Лара и държеше всеки път, когато се чувстваше уязвим, да ѝ го каже. Тя осъзна, че по този начин съзнателно разголява пред нея не само тялото си, но и душата си. Усмивката ѝ направо проваляше добрите му намерения, както и бедрата ѝ, които несъзнателно притискаше към неговите. Онзи бленуван миг на пълно сливане бе толкова близо и в същото време толкова далеч.

Накрая всички копчета бяха разкопчани. Тя издърпа първо единия, после другия ръкав и нетърпеливо захвърли ризата настрана. Усети как бедрата му леко потрепнаха, когато, без да иска го закачи с ръка. Погледна надолу, видя колко силно е възбуден и забеляза, че несъзнателно го дразни с позата си.

— Извинявай, не исках да...

— О, малка лисичке, само продължавай и ще ти простя всичко.

Тя погледна лицето му, за да разбере дали се шегува. Той постави ръце върху облегалото на дивана подчертавайки пълното си смирение.

— Прави всичко, което ти харесва — каза ѝ с дрезгав глас.

Тя го изгледа дълго и изпитателно, в стаята се чуваше единствено учестеното му дишане. Ръката ѝ колебливо се плъзна по джинсите му и той я подкани с едва забележима усмивка. Сърцето ѝ се преобърна в гърдите, когато спря ръка между бедрата му. Карсън едва се контролираше и тежко въздъхна.

Лара почти загуби кураж, но при вида на пълните с наслада жълти очи почувства как отмалява и в тялото ѝ се разгаря огън. Ръката ѝ все по-силно притискаше горещата му, твърда плът.

— Усецам ударите на сърцето ти — каза тя.

У него се бореха нежност и бясно желание. Нежността победи. Карсън се опита да се успокои и да се отпусне върху дивана като ѝ даде възможност да изпробва върху него всички милувки, които ѝ дойдат на ум. Пръстите ѝ се движеха като полъх на вятър. На фона на избелелите му джинси изпъкваше тънката ѝ ръка, която беше толкова грациозна и женствена, че той трябваше да погледне встрани, за да не загуби самообладание.

— Какво трябва да правя? — попита тя.

— Опитоми ме, скъпа — гласът му беше толкова променен, че той сам се изненада от себе си, но нищо не можеше да направи срещу пулсиращата кръв в слабините си. — Господи, да можем да те накарам да се чувстваш така добре, както аз!

Изведнъж Лара усети непреодолимо желание да го притисне към себе си, без да ги разделят дрехите, копнееше да преживее всичко докрай, искаше го толкова силно, че ръцете ѝ се разтрепераха.

— Карсън? — страстно прошепна тя.

Звукът на името му го погали като ласка, не по-малко сладка и нежна от милувките на ръцете ѝ, в очите ѝ гореше син огън. Без да каже дума, той премести ръце върху колана на панталона си и с едно движение разкопча металните копчета, после небрежно го захвърли под масата. С поглед вперен в нея, отново се облегна назад и се остави на очите и на ръцете ѝ.

Това беше най-трудното нещо, което някога беше правил. Да бъде гол, докато тя е напълно облечена, абсолютно уязвим в страстта си. По-лесно би изтърпял смъртта, отколкото болезненото желание, което не можеше да удовлетвори. Помисли как ли би се почувствал, ако в този момент тя му каже, че не ѝ харесва и си излезе, без дори да се обърне назад. Осъзнаването на това, което беше преживяла направо го смрази.

— Лара — започна той, но не довърши, защото ръцете ѝ започнаха да обсипват с ласки гърдите, ръцете, корема му. Стигна до слабините, очерта тъмната сянка на окосменото място, после бързо дръпна ръка. Карсън имаше чувството, че го разпъват на кръст.

— Виждам пулса ти — прошепна тя. — Толкова е силен и бърз! О, Карсън, наистина ли ме желаеш толкова силно? — Преди да отговори ръката ѝ отново се спря върху слабините му — сякаш го

включиха в електрически ток и той усети как напълно загубва разума в ръцете ѝ.

— О, скъпа, спри! — извика той.

Лара го погледна изненадано.

— Не ти ли е приятно? — попита тя с треперещ глас.

Карсън отговори с нещо подобно на смях, после започна ритмично да движи бедрата си и ръцете ѝ поеха този бавен, дълбок ритъм.

— По-силно — каза той, предавайки се на страстта. Потръпна, когато тя се наведе над него и косите ѝ се разпиляха върху тялото му. — Не, това не е неприятно, просто е твърде хубаво, за да мога да го понеса. След малко може да стане късно и да не мога да се спра.

— Това няма да ме изплаши.

При тези думи той усети върху кожата си горещия ѝ дъх.

— Не мога повече — въздъхна Карсън. — Години съм копнял за теб, ноци наред съм се събуждал облян в пот, но никога не съм си представял, че всичко ще бъде толкова диво, горещо. Господи, ти бавно и сладко ме убиваш и аз... Не трябва! — отсече той и хвана китката ѝ.

— Но аз искам да разбера какво означава да те накарам да изпиташ блаженство — настоя тя и допря бузата си у мускулестия му корем. — Тази мисъл почти щеше да го накара да отстъпи, той постави ръка върху нейната, направи няколко движения, после с усилие спря. Лара го огледа от главата до петите. — Карсън, знаеш ли колко си красив, нищо, което направиш, не би могло да ме отблъсне.

— Ела тук — прошепна той и я притисна към себе си. — Трябва да те целувам, да те усетя цялата, иначе ще полудея. Искам да те докосвам, искам да те накарам да стенеш и да се разтопиш като мед върху мен. Така ще разбереш как се чувствам. Трябва да знаеш какво е да желаш някой до полуда и след това да го получиш целия. — Устните му се впиха в нейните. Той я обгърна с големите си ръце и я настани така, че формите на телата им идеално съвпаднаха. Лара усети как се движи под нея в ритъма на езика му между топлите ѝ, ненаситни устни. Несъзнателно следваше движенията му, опитвайки се облекчи напрежението, което изгаряше тялото ѝ.

— Моля те... — прошепна тя.

— Ще направя всичко, което желаш — отговори той, стискайки юмруци, за да не изпревари думите ѝ. — Само ми кажи.

— Аз искам... всичко. — Гласът ѝ пресекна, когато срещна нажежените му златни очи. — Искам неща, които не знам как да назова. Съблечи ме, докосвай ме, помогни ми, Карсън, изгарям!

Ръцете му се плъзнаха по тялото и обхванаха гърдите ѝ. Когато докосна зърната ѝ, тя прехапа устни, за да не изкрещи от удоволствие. Нежно движеше дланите си, усещайки как плътта под тях гори. Когато отдръпна ръце, тя безпомощна пред силното си желание притисна тяло към него.

— Успокой се, скъпа — каза той, внимателно я постави да легне върху дивана и коленичи до нея.

— Нека да те съблека, ще видиш колко по-хубаво е без дрехи.

Искаше да разкопчава блузата ѝ съвсем бавно, наслаждавайки се на всеки сантиметър плът, който се открива под дрехите ѝ, но бясното ѝ желание и неговото нетърпение го направи невъзможно.

— Следващия път ще го направя толкова бавно, че ще се превърнеш в пепел — обеща той. Съблече дрехите ѝ и ги хвърли върху масата. Част от снимките паднаха на земята като никому ненужни отломки от миналото. — О, господи, колко си красива! — възкликна Карсън.

Лара усети хладния въздух върху тялото си и осъзна, че е гола. Почувства тревога, но се успокои, когато чу думите му, забележа одобрението в очите и почувства как ръцете му благоговейно обгръщат тялото ѝ. Той докосна с език връхчетата на гърдите ѝ, тя конвулсивно потръпна и се притисна по-силно към устните му. Удоволствие се разля в цялото ѝ тяло, тихо простена и задвижи бедрата си ритмично. Ръката му се спря между краката ѝ и пръстите му нежно докоснаха мястото.

Карсън се опияняваше от тихите ѝ стенания, а тя сякаш цялата се отвори за него. С дълбок, тих глас ѝ повтаряше колко е прекрасна и каква огромна наслада му доставя. Лара усещаше как страстта я завладява на вълни, всяка следваща беше все по-силна. Те едновременно облекчаваха и засилваха напрежението на тялото ѝ. Изведнъж сякаш през нея мина ток и тя се изненада от това ново усещане. Отвори очи и видя как той я наблюдава, докато я люби с ръце и с думи. Усети копринените му устни върху пъпа си, а след това неочаквано леко я ухапа от вътрешната част на бедрото. Тъмната му коса контрастираше на бледата ѝ кожа, може би в този момент

трябваше да се срамува или да се страхува, но страстта помете всичко и у нея остана единствено бясната нужда от ласки. Когато ръката му отново се спусна между бедрата ѝ, тя беше толкова възбудена, че имаше чувството, че ще избухне.

— Карсън! — извика с глас, в който прозвуча желание, граничещо с болка.

— Нека да го направим! Остави се в ръцете ми, всичко ще бъде наред — дрезгаво каза той и продължи да я гали толкова внимателно, че разпръсна всичките ѝ страхове.

Тя му се остави цяла. Позволи на страстта да я грабне, да я разтърси, да я разтопи. Карсън я окуражаваше с чувствения си поглед като продължаваше майсторски да я подготвя с ръце и с устни. Усещаше, че желанието ѝ е напълно узряло и чака да бъде освободено. С плавно движение застана между краката ѝ, тя усети колко е възбуден и отвори очи, които бяха станали черни от страст.

— Карсън? — Лара повтори името му и не можа да познае гласа си, който сякаш тежеше върху устните ѝ.

— Да, лисичке. Най-накрая ще бъдеш моя. Искаш ли го?

Тя му отговори с чувствено стенание и плътно го обгърна с бедра. Усети как първо само леко я докосваше, после бавно стана част от нея. Очакваше да почувства болка, срам, всичко друго, но не и огромното удоволствие, в което потъваше все по-дълбоко с всяко движение на тялото му.

— Боли ли? — попита той, но тя не можа да му отговори, защото първите тръпки на екстаза я завладяха. Направи инстинктивно движение с бедра, опитвайки се да го задържи по-дълбоко в себе си и да удължи този момент. Ако е имало някаква болка, то тя не я беше усетила, защото сетивата ѝ бяха подвластни единствено на страстта. Лара шепнеше името му, той шепнеше нейното и двамата потънаха в блаженството на екстаза.

След това се прегърнаха, насладата се разливаше в телата им и ги свързваше толкова дълбоко, сякаш станаха едно цяло.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първите бледи лъчи на изгряващото слънце бавно пропълзяха по пода, погалиха лицето на Карсън и го събудиха. Той нежно целуна Лара и тихо отхвърли топлите, ароматни завивки. Протегна се и се усмихна. Сам не можеше да повярва на промяната от последните шест седмици. Преди това се чувстваше като прикован за миналото, като парализиран от отровата на времето и неспособен да направи крачка нито напред, нито назад. Тя му даде още един шанс и така излекува живота на двамата, а него дари със светлина, по-силна от слънчевата.

Златният пръстен на лявата ѝ ръка блестеше топло като очите му. Той се наведе и благоговейно целуна първо венчалната ѝ халка, после дланта ѝ. Беше толкова красива докато спи, леко се усмихваше, сякаш усещаше ласките му в съня си.

— Добро утро госпожа Карсън Блакридж, моя малка хубава лисичке! — събуди я той и допря ръката ѝ до бузата си. Затвори очи и леко стисна китката ѝ, сякаш се страхуваше, че някой ще му я отнеме. В гърдите му бушуваха чувства, каквито досега не познаваше и затова не можеше да разбере. Лежеше неподвижно, гледаше я и се опитваше да определи емоциите, които го вълнуваха. Някои му бяха познати като например желанието, което беше напълно очевидно. Сексът с нея бе неповторимо преживяване и всеки път ставаше все по-горещ и по-хубав. Същото беше и с нея. Лара дойде при него без никакви навици в любовта и с години трупано желание, което го караше да се чувства мъж повече от всякога. Заедно се опияняваха от виното на страстта и споделяха екстаза.

Леденото присъствие на страха също му бе познато и Карсън не изпитваше никакво съмнение, че таи това чувство. Никога не можеше да е напълно спокоен за любовта си, защото имаше вероятност миналото всеки момент да излезе наяве. Мисълта, че може да я загуби беше като агония. Често кошмарите го събуждаха посред нощ и той часове наред лежеше с отворени очи. Но животът го беше научил, че има разлика между това да искаш и да можеш да постигнеш мечтите

си и че понякога силното желание и упоритата работа не бяха достатъчни.

Непозната му беше само нежността, която изпитваше към нея, желанието да ѝ подари слънцето, луната и цялата земя. Искаше да ѝ влее същата сладка топлина, която тя му даваше с присъствието си, да я кара да се усмихва, да чува смеха ѝ и да вижда как очите ѝ светват, когато се обръща към него. Желаете неща, които дори не можеше да назове, защото не намираше думи за тях, само ги усещаше, когато се навеждаше над нея, вдишвайки топлия аромат на тялото ѝ.

Тя сънливо се размърда под завивките и още преди да е отворила очи се протегна към него. Този жест запали у него нежност и желание и очите му станаха по-меки от самия изгрев. Карсън постоянно преоткриваше чувствеността ѝ, но това, което го пленяваше, беше нейната искреност. Никога не мереше ласките си, никога не ги възпираше, никога не се замисляше колко дава и колко получава. Просто се усмихваше и го докосваше, даряваше го с всичко, на което беше способна, защото знаеше, че неговото удоволствие е и нейно. Той ѝ отговаряше със същото. Когато виждаше как се усмихва при появяването му, когато усещаше, че дъхът ѝ спира докато я целува, когато тялото ѝ се разтапяше в ръцете му, мрачната му, самотна натура се преобразяваше така, както слънцето сменяше нощта.

Карсън добре знаеше, че тя копнее да чуе думите „обичам те“, но нито веднъж не го попита за това, преди той сам да поиска да ѝ го каже. Лара сама пестеше подобни думи, за да не го принуждава да ѝ отговаря със същото. Рядко му казваше, че го обича и то единствено в моменти на екстаз, когато падаха всички бариери, думите сами се изплъзваха от устата ѝ и палеха у него истински огън. Накъсаните ѝ признания го караха да се чувства на седмото небе, той живееше само за да чува тези думи, само заради усмивките и заради зашеметяващото удоволствие, което откриваше дълбоко в тялото ѝ.

Наведе се и я целуна. Тя се усмихна, обгърна врата му с ръце, а топлият ѝ език пробяга по устните му. Мигновено го обзе желание, придърпа я в прегръдките си и продължи с бавни, дълбоки целувки. Тялото ѝ се вкопчи в неговото.

— Последен шанс — каза той, след като с усилие откъсна устни от нейните, усещайки как кръвта бясно пулсира във вените му.

— За какво? — попита тя и прокара ръка по гърба му, наслаждавайки се на твърдата му плът.

— Не питай за какво, скъпа — засмя се той. — Нали ти искаше да станеш преди изгрев.

— Така ли? — прозя се Лара. — О, да, сега си спомням, трябва за последен път да прегледам онези снимки, защото искам да ги занеса в града и да ги копирам, преди господин Донован да е отишъл в съда.

— Донован? — Топлият изгрев изведнъж му се стори като ледена нощ. — За какво ти е Донован? — попита той. — Защо искаш да се срещаш с него, има ли нещо, което криеш от мен?

Тя поклати отрицателно глава.

— От седмици се опитвам да говоря с него, но все не успявам — или имам някаква работа в ранчото, или той трябва да е в съда. — Лара отново се прозя и потърка буза в гърдите му. — Половината от фамилията Донован притежава съседната ферма, а другата половина са адвокати на нашите родители отпреди сто и двадесет години, така че си помислих, че ще може да ми каже нещо интересно. Чувала съм, че има невероятна памет, почти деветдесетгодишен е, а все още работи.

Карсън отвори уста, за да ѝ каже, че не трябва да се среща с него, но замълча, защото нямаше причини да иска подобно нещо. Имаше и друг начин, много по-добър да я задържи и да отложи потенциалната опасност. Много по-приятен начин. Бавно плъзна ръка под чаршафите, проследи линията на бедрата ѝ и стигна до гърдите.

— И аз имам невероятна памет, искаш ли да ме препиташ — предложи той с дълбок тембър. Пръстите му очертаха зърната ѝ. — Спомням си колко твърдо и в същото време копринено е тялото ти, знам колко сладки и топли са устните ти.

Езикът му се хлъзна между зъбите ѝ и той сякаш пиеше дъха ѝ. Целуваха се, докато пулсът и на двамата се ускори и тялото ѝ плътно се притисна към неговото.

— След това си спомних, колко невероятно нежна си — прошепна той и ръката му се плъзна по вътрешността на бедрата ѝ и се спря между тях. Нададе тих вопъл, когато усети как плътта ѝ реагира на докосването му и става по-топла и мека, готова да го приеме. — Господи, Лара, толкова си секси, че се съмнявам, скоро да стана от леглото.

— Такава съм заради теб, защото ме галиш по най-вълшебния начин. — Тя потръпна и бедрата ѝ започнаха ритмично да се притискат към ръката му. — Само си помисли какво ще стане, когато ме накараш да... — Карсън жадно погълна стенанието, което прекъсна думите ѝ и усети как омекна в ръцете му. Топлите ѝ, нежни ръце се спуснаха по тялото му и той забрави да диша. — Ела, скъпи — прошепна тя и се усмихна обещаващо.

Карсън отхвърли настрани завивките и за няколко секунди се вгледа в жената, която можеше да изпепели тялото му само с едно движение, с един поглед и с една целувка. Кожата ѝ блестеше гладка под утринните лъчи и руменееше от страст. Лежеше пред него гола, без никакви притеснения, готова да го приеме и да станат едно цяло. Когато погледна към гърдите, зърната ѝ реагираха, сякаш ги беше докоснал. Тялото ѝ се извиваше от желание.

— Карсън — протегна се към него тя, — ти бавно ме убиваш.

Той се усмихна, опитвайки се да запечата в съзнанието си всяка частица от красотата и страстта ѝ.

— Но аз дори не те докосвам — отговори той.

— Да, забелязах, и точно това ме убива. — Лара прокара ръка по възбудената му плът. Пулсът му биеше бясно. — Знам едно лекарство срещу силно сърцебиене.

— Наистина ли? Трябва да си вода записки, защото може да са полезни за науката. — Шеговитият му тон се превърна в стон — тя, без той да усети, беше сменила позата си и сега го целуваше нежно и горещо. Разтърси го силен спазъм. — Господи — извика той, — в момента правиш точно обратното, ускоряваш пулса ми. — Протегна се към нея, но стигна само до краищата на косата ѝ, които галеха като коприна бедрата му. Отпусна се назад безсилен и се предаде на удоволствието. Врълхлетя го нова вълна страст и жажда. Пръстите му се спуснаха по извивката на талията и слязоха към краката. Усети как тялото ѝ го очаква и желанието му нарасна.

— Лара — дрезгаво каза той. — Искам те сега.

Тя долови нетърпението в гласа му, видя очите му, които бяха станали черни от желание, отвори бедра, застана над него и влезе в плавния му ритъм.

Не разбираше думите му, защото те плуваха в море от възклицания и стенания, но видя как лицето му се отпусна, когато

тялото му се освободи от напрежението. След това самата тя извика, усещайки как натрупаното желание излита от тялото ѝ. Легна върху широките му гърди, дишайки учестено. Карсън също едва си поемаше дъх.

Дълго време лежах така, преди пулсът им да се успокои. Телата им бяха все още сплетени, разменяха си нежни целувки и ласки. Лара се усмихна, опря буза в гърдите му и започна да отброява ударите на сърцето му.

— Видя ли! — триумфиращо каза тя. — Моето лечение е сполучливо. — Дълбок, гъгнец звук смени звука от пулса на сърцето му в ушите ѝ.

— Със сигурност имаш големи успехи и всеки път ставаш все по-добра. Нямам търпение отново да...

— Не, нямах това предвид — прекъсна го засмяна. — Говоря за пулса ти, вече се забави, едва шейсет и шест в минута. Видя ли, успех да го сваля.

Карсън се усмихна и я прегърна. Чудеше се как е живял без нея през цялото това време, преди да се появи тихо като малка лисичка от здрача.

— Един път нищо не доказва — отбеляза той и лекичко я гризна по ухото.

— О, така ли?

— Да, да — отговори Карсън и очерта с пръсти вдлъбнатината на гърба ѝ. — В училище не сте ли учили за научните методи? — Мислите ѝ ставаха все по-мъгляви с всяко движение на ръцете му.

— Научни методи? Имаш предвид това, как търкането води до запалване и... — Тя потръпна, когато ръката му се спря между бедрата ѝ.

— Имам предвид повторението, не си ли спомняш? — Той застана над нея като я гледаше шеговито и в същото време страстно. — Това е в основата на модерните научни експерименти, ако повториш един опит, само тогава можеш да правиш заключения от него.

— Никога не съм била много силна в науката — призна Лара.

— Нищо, заедно ще експериментираме.

— Много мило от твоя страна, малко са мъжете, които имат търпение да бъдат учители. — Думите ѝ се накъсаха от тихите вопли на удоволствие. Тя усети как той я изпълва и с всеки удар на сърцето

му влиза все по-дълбоко в нея. Карсън се наведе и покри устните ѝ така плътно, както тялото ѝ. У нея бушуваше огън в очакване на екстаза.

Когато дишането им се успокои, те заспаха изморени в сладка, топла прегръдка. Телата им сякаш излъчваха хилядите целувки и милувки, които си бяха разменили.

Дори часове по-късно, спомените ѝ я връщаха към скорошните преживявания и отвличаха мислите ѝ от задачата, която си беше поставила. Лара преглеждаше снимките от архива и избираше тези, които щеше да включи в книгата си. Всеки път, когато правеха любов, тя откриваше нови начини да му доставя удоволствие. Нежно или бясно, бавно или бързо, той я довеждаше до такъв екстаз, че понякога се питаше възможно ли е да умре от сладката мъка на удоволствието. Винаги, когато усетеше, че той изпитва същото, във вените ѝ сякаш потичаше мед.

Лара въздъхна и си помисли с облекчение, че е по-добре задето не успя да се срещне с Донован, защото мислите ѝ бяха твърде разхвърляни и не беше в състояние да разговаря с него точно сега. За седми път гледаше снимките в лявата и в дясната си ръка. И на двете имаше обрулени от вятъра мъже, яхнали мършави коне. Зад тях, в долината на Монтана, в която до този момент имаше само елени и бикове, беше пръснат добитъкът, докаран от Тексас. Мъжете, които бяха докарали животните, промениха историята на ранчото и това беше краят на една ера и началото на нова.

Лара не можа да избере една от двете снимки и ги остави настрана. Мислите ѝ я пренесоха към късния следобед, когато Карсън щеше да се върне от работа и след вечеря щеше да ѝ разказва за радостите и разочарованията от деня, докато тя масажира раменете му. Когато облекчи напрегнатите мускули щеше да я вземе в скута си, да се излегне назад в канапето и да започне да я разпитва докъде е стигнала с книгата.

Беше открила, че Карсън много добре разбира човешката психология и света, който ги заобикаля. Той умееше да улавя универсалните неща, които оставаха непроменени през вековете. Имаше око за снимките и ѝ помагаше в избора. Въпреки омразата си към миналото, той ѝ разказваше за времето, хората и местата, уловени от камерата. Започна да цени неговата проникателност, така както

ценеше хумора и силното му тяло. С всеки изминат ден го обичаше все повече.

Лара бързо и упорито подреждаше фотографиите. Една част от тях нямаше да използва, а останалите щеше да помести в книгата си. Третата купчина снимки смяташе да отдели и да запази, защото те показваха цялата история на Рокинг Би. Имаше и много сватбени церемонии, коя от коя по-пищна. Три поколения булки от фамилията Блакридж се бяха омъжили с един и същ воал, който Лара също носеше на сватбата си и който сега лежеше като ценна реликва в гардероба ѝ.

Тя се усмихна спомняйки си сутринта, след като за първи път бяха правили любов. Карсън я събуди като сложи ръка върху корема ѝ. Каза ѝ, че иска да се ожени колкото е възможно по-скоро, защото миналата нощ е бил луд от желание, за да мисли за предпазни средства. Не би искал да я пази и в бъдеще, освен ако тя самата не настоява, защото мисълта за дете от нея му се струва прекрасна. Но само, ако тя иска...

Лара въздъхна и положи ръка върху слабините си. О, как искаше да има дете — плака, когато периодът ѝ дойде след три седмици закъснение. Карсън нежно я прегърна и пресуши с целувки сълзите ѝ като ѝ каза, че така е по-добре, защото иначе не би могъл да понесе толкова щастие наведнъж. После добави, че е открил какъв егоист е, защото иска поне още за кратко да бъде само негова.

При този спомен едва забележима усмивка пробяга по устните ѝ. Харесваше ѝ да бъде негова жена, негова любовница и майка на децата му. Надяваше се някой ден той също да осъзнае, че я обича. Понякога, след като са правили любов, след като е масажирала раменете му или сутрин, когато се събуди и види, че я наблюдава с очи с цвета на злато усещаше, че иска да ѝ каже нещо, но му е много трудно. Дали това беше „обичам те“? Дали това бяха думите, които търсеше и сякаш не можеше да намери? Ако беше така, искаше да го успокои, че за нея няма значение дали ѝ говори за любов или не. Щом като му е толкова трудно и болезнено да говори, тя предпочиташе тази празнина в отношенията им да остане незапълнена. Смехът му, който все по-често чуваше, откакто бяха женени, усмивката му, която се появяваше на лицето му винаги, когато я видеше, лекото докосване на лицето ѝ, когато минаваше покрай стола ѝ, тези неща говореха достатъчно

красноречиво за чувствата му. Не беше задължително да чува думи, особено, ако те щяха да му донесат болка, а не удоволствие на мъжа, който обичаше.

— Каква прекрасна усмивка. За какво мислиш, малка лисичке?

— Карсън! — Тя скочи на крака, радостна да го види по това време у дома. — Мислех, че няма да се върнеш преди вечеря. Прекарахте ли всички крави до новото пасбище?

Той я обгърна с ръце и я повдигна.

— Остава още съвсем малко работа. Мърхинсън и Спър ще останат да приберат заблудените животни, а аз се измъкнах — каза той и я целуна по ухото и врата.

— Радвам се. — Лара го млясна по бузата и прокара пръсти през косата му. Постояха така, наслаждавайки се на прегръдката. В очите ѝ напиряха сълзи — през последните седмици често се връщаше така неочаквано и винаги я изненадаваше с нещо — цветя, полирано речно камъче. Един ден я заведе на върха над ранчото. Там ѝ каза да затвори очи и да слуша. Духаше силен западен вятър, нежен, топъл и див. Звукът му бе странен — едновременно красив и толкова самотен, че сякаш разкъса сърцето ѝ. Тя му описа как се чувства и тогава той ѝ каза: „Затова те доведох тук. Заедно можем да споделяме красотата на живота и да прогоним самотата“. После я прегърна толкова плътно, че тя усети ударите на сърцето му като свои.

— Имаш ли няколко минути? — попита Карсън. — Искам да ти покажа нещо.

— Разбира се — отговори тя, оправяйки леко сплъстената му коса.

— Добре, да тръгваме преди те да са избягали.

— Те?

— Сега ще разбереш — каза той, спусна я на земята, хвана я за ръка и я поведе към вратата.

Лара за миг се замисли за купищата снимки и документи разпилени в библиотеката, но реши, че може да ги остави за по-късно. Малко изоставаше с книгата, но университетският наставник ѝ беше казал, че сега като съпруга на Карсън, може да удължи срока, защото нямаше опасност да бъде изхвърлена от ранчото. Освен това, въпреки че с удоволствие се ровеше в историята, предпочиташе да излезе,

защото навън времето бе прекрасно, а и толкова обичаше да държи топлата му ръка.

Той ѝ помогна да се качи в пикапа и пое по криволичещия, разровен път. Закара я до едно от най-отдалечените места на Рокинг Би. Това беше пасбище, където няколко крави стояха, потънали до корем в диви цветя и трева и ровеха за любимата си храна. Спря, отвори вратата и ѝ подаде ръка, за да излезе. Отговаряше с усмивка на въпросите и на учудения ѝ поглед. Тръгнаха по тясна пътека направена от добитъка към малко езеро, пълно с прозрачна, пролетна вода, заобиколено от дебел пояс плевели и папрат.

Той ѝ направи знак да мълчи и я поведе нагоре по невисок хълм, от който се виждаше езерото. Тревата наскоро беше отъпкана, но отново се беше изправила. На върха на хълма седнаха в гнездо от зеленина. Карсън застана зад нея, придърпа я между краката си и тя се облегна на гърдите му. Той извади бинокъл.

— Тук сме откъм посоката на вятъра — тихо каза той, — така че трябва да пазим тишина. Всеки звук ще стигне до нея, а тя е толкова плашлива и това е съвсем естествено. — Насочи бинокъла си към езерото. — С толкова много малки... Ето я! Горката, не знае дали да се скрие под скалата или да плува. Погледни — подаде ѝ той бинокъла. — Малко вляво. — Топлият му дъх, който усещаше върху врата си, я разсейваше.

— Какво трябва да видя — попита тя, фокусирайки лещите. — Карсън, видях я! Патица с ужасно много малки! — развълнувано извика тя.

— Когато я забелязах, нямах търпение да те доведа. Никога не съм виждал майка с толкова много патета.

— Прав си, горката не знае дали да се скрие от тях или гордо да плува по езерото. — Тя замълча, опитвайки се да преброи малките, които постоянно се криеха под крилата на патицата. — ... дванадесет, тринадесет, четиринадесет — броеше тя на глас, като внимаваше да не изпусне някоя малка, подвижна точка. — Петнадесет! Господи, петнадесет малки, пухкави патета! Може и аз да имам малко от нейния късмет този месец — добави тя и се усмихна.

Изражението му се смени и стана напрегнато. Затвори очи и целуна косите ѝ толкова леко, че тя дори не усети.

— Сигурна ли си, лисичке? — прошепна той и целуна шията ѝ с толкова благоговение, с каквото беше целунал сватбената ѝ халка, докато тя спеше. — Искам да си щастлива.

Тя свали бинокъла и се обърна към него.

— Мечтая за твое дете — каза Лара и усети как думите ѝ накараха тялото му да потръпне. Чу как дъхът му спря и когато допря буза до лицето му, усети влажната, топла следа от сълза. — Карсън! — промълви тя трогната.

— Преди да се появиш ти, никой не ме е желал искрено, повярвай ми. Нито една от жените, с които съм бил, нито онези, които искаха да се омъжат за голямата ферма, нито мъжът и жената, които са ме осиновили. — Той я притискаше в обятията си, гласът му трепереше. — Ти се върна и ме прие, въпреки че така дълбоко те нараних преди години, това означава, че наистина ме искаш...

Той се отказа да говори, просто я държеше в прегръдките си и се вслушваше в шепота на нежния, летен вятър, който галеше тревите край тях. Накрая отпусна ръце и я целуна сякаш беше най-скъпоценното нещо в живота му.

— По-добре да те закарам вкъщи — продължи той колебливо, — май отнемам много от времето ти за работа. Знам, че още миналата седмица искаше да копираш снимките, а и тази сутрин станахме доста късно.

Той се усмихна при спомена за събуждането им, но в същия момент отново се сети, че колкото по-дълбоко навлиза Лара в историята, толкова по-голяма става опасността да сглоби нещата. Все по-ясно осъзнаваше, че не може да избегне разкриването на истината. От петнадесетгодишен беше разбрал, че ако иска да има дом и собствено семейство, ще трябва да го постигне със собствени усилия, но колкото повече време минаваше, толкова по-невъзможно му се струваше да успее, докато накрая се отказа от мечтата си.

Тогава се появи Лара, която преобърна всичко и му показа, колко празно е било съществуването му и какъв смисъл може да има животът му. Той все още откриваше това ново съдържание и постоянно се удивяваше на богатството на душата ѝ. Духът му се обнови, защото у него се родиха нови мисли, надежди и емоции. Карсън за първи път разбра, че може да плаче.

Тя го гледаше в очите — зеленината наоколо засилваше цвета им, напомняха за водите на Лонг Пул в късен следобед — бистри и дълбоки, със златни отблясъци от слънцето.

— Имаш най-красивите очи, красиви и винаги различни. — Той се усмихна и тя усети брадата му върху бузата си.

— Ако аз започна да описвам колко прекрасно е тялото ти и как невероятно се променя, когато го докосна, няма да се приберем вкъщи до първия сняг, да не говорим за вечеря.

— Това заплаха ли е или обещание — засмя се тя, обърна се и лекичко захапа долната му устна.

— Да проверим — предложи той.

Усети как за миг я изкуши, но после тя въздъхна и прокара пръсти по брадата му.

— Трябва да свърша с онези снимки и да хвана Донован, преди да е отишъл на почивка.

Карсън беше твърде близо до нея и тя усети внезапното сковаване на тялото му. Видя как бръчките на лицето му се задълбочиха и устните му се свиха в тясна линия. Осъзна, че всеки път, когато споменаваше името на адвоката, той променяше темата. Така ставаше и когато си уговаряше срещи с него, винаги нещо се случваше и тя не можеше да отиде.

— Не искаш да се срещам с него, нали?

— Не — отговори Карсън мрачно.

— Защо? Да не би все още да си му сърдит за онова писмо, което изпрати, след като научи, че сме се оженили. Сигурна съм, че с него не е искал да каже, че причината за бързата ни сватба е бременност. Той е джентълмен от старата школа, така че едва ли би могъл да е толкова груб. — Карсън стисна очи, опитвайки се да овладее гнева си при спомена за писмото на адвоката.

„Бързо действаш, момче. Лари добре те е познавал. Предполагам, че наследникът е вече на път, така че потомството на баща ти завинаги ще остане по тези земи. Амин.“

Въпреки че Лара нищо не разбра, Карсън усети във всеки ред на Донован възмущение и ярост. Искаше му се да убие стареца, дори само за намек. Завещанието на Блакридж не даваше мира на адвоката. Когато един ден Лари отиде при него и поиска услугите му, Донован го убеждаваше, че това е „неморално“, „лудост“, „глупост“, но той остана

непреклонен и волята му беше узаконена, което всъщност имаше значение. Баща му добре е знаел какво прави и никой не е можел да му попречи да изпълни желанието си.

— Карсън? — прекъсна мислите му тя.

Той рязко се върна от жестокото, заплашително минало към Лара.

— Такери Донован е като Лари — заяви той. — Ако му позволим, ще отнеме радостта от живота ни. Той е част от миналото, а аз и ти вече не живеем в него. — Наведе се, целуна я и вдъхна топлия ѝ дъх. — Сега си щастлива лисичке, аз също, ако стоиш настрана от адвоката, ще продължим да бъдем щастливи. Освен това, в библиотеката имаш разхвърлян материал за шест такива книги, защо ти трябва повече?

— Има празнини в правните документи на Рокинг Би — обясни тя със спокоен глас като го гледаше настойчиво и се опитваше да го накара да разбере. — Донован може да ми даде липсващата информация. Освен това миналото вече не може да ни нарани. Някои от нещата, които се случиха, наистина бяха горчиви, но имаше и хубави моменти, които балансират.

— Миналото ще ни раздели, повярвай ми! — равно каза той. Гласът му беше толкова твърд и настойчив, че тя се изплаши. Надяваше се, че след като семейният му живот се подреди, ненавистта към миналото ще намалее, но не стана така. — Виждаш ли — продължи той и прокара палец по бръчицата, която се образува край устата ѝ. — Само допреди няколко минути бяхме весели, а сега... — Той изруга. — Каж ми от какво имаш нужда и аз ще взема проклетите документи от Донован, само стой настрана от него!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лара се надигна от бюрото много предпазливо, защото само преди няколко минути беше открила, че когато става рязко, стаята се завърта около нея. Страхуваше се, че се е заразила от грипа, който напоследък върлуваше в Рокинг Би. Най-тежко го прекарваха по-възрастните работници. Мърхинсън и Уили лежаха цели две седмици, а след това им трябваша още две, за да се възстановят. Спър легна за три дена, след това отиде на работа, но се наложи отново да се върне вкъщи. Карсън имаше треска за една вечер, поспа няколко часа повече и на следващия ден отново беше върху седлото. През цялото време мъжете се шегуваха, че този грип е истинска благословия, защото от него си губеха апетита и не се налагаше да ядат манджите на Мус, които бяха по-лоши от всякога. Йоланта беше заминала за Билингс с племенницата си и щеше да остане там по-дълго време, спокойна, че вече има кой да се грижи за Карсън.

Лара благополучно избягваше грипа няколко седмици, готвеше за мъжете, които все още имаха апетит и следеше за наличието на достатъчно аспириин, антибиотик и студени плодови сокове за работниците. След като един след друг се разболяваха, оздравяваха и после отново лягаха, а на Лара нищо ѝ нямаше, тя им каза, че ако спазват по-добра хигиена, ще са здрави като нея. Те бяха твърде изтощени, за да спорят и вяло се съгласиха.

Сърцето ѝ се късаше като ги гледаше такива бледи и изтощени. Вместо да работи върху книгата си, тя постоянно обикаляше бараките, викаше доктора при по-сериозните случаи и ходеше до града за лекарства. Доктор Скот дори я наричаше медицинска сестра.

Но тя също започна да се чувства по-немоощна от всякога и изгуби апетит. Молеше се тези симптоми да се дължат на ранната ѝ бременност. От последния ѝ период бяха минали седем седмици и пет дни, но все още не беше казала на Карсън. Можеше отново да се окаже фалшива тревога както последния път, когато ѝ закъсна точно толкова

време, а тя не искаше да му дава напразни надежди и после да го разочарова.

Стаята се завъртя около нея, почувства как я побиха ледени тръпки и горчиво се призна за победена от грипа. Не бременността, а болестта изсмукваше силите ѝ.

— По дяволите! — от очите ѝ неочаквано бликнаха горещи сълзи.

Тя ги избърса с ръка и поклати глава. Напоследък настроенията ѝ постоянно се меняха, което увеличи надеждите ѝ за бременност, но този внезапен пристъп на отчаяние беше нелеп. След като предишния път цикълът ѝ закъсня, тя отиде на лекар. Доктор Скот я увери, че всичко е наред и че такива вълнения като сватбата могат да причинят закъснение. Успокои я, че няма за какво да се притеснява и ѝ каза, че ако след шест — седем месеца опити все още не е бременна, заедно с Карсън трябва отново да го посетят. Дотогава двамата трябва да се отпуснат и да се наслаждават на новобрачния си живот. Устните ѝ се поколебаха между усмивката и плача. Едва ли имаше друг лекарски съвет, който биха следвали с по-голямо удоволствие.

С времето страстта им ставаше все по-силна и по-дълбока. Само един негов поглед и усмивка бяха достатъчни, за да кипне кръвта ѝ, само едно нейно докосване го караше да полудее. Тя отново потръпна. Точно сега имаше нужда от горещите му ласки.

Беше студено за септември. Отиде и погледна термометъра, но той показваше висока температура, напротив, беше топло. Тя също гореше от температура. Когато се обърна към стаята, изведнъж ѝ притъмня. Облегна се на стената докато се съвземе. Със съжаление си помисли, че работниците не са се шегували, когато казваха, че тази болест е най-голямата напаст от Втората световна война насам. Единственото ѝ успокоение беше, че грипът не е от онези, при които часове наред стоиш с глава над тоалетната и проклинаш целия свят. Просто те поваля за няколко дни или седмици, през което време напускаш света, който остава в мъгла някъде далеч от теб. След това се чувстваш толкова изтощен, че потъваш в пот само от няколко крачки. Вирусът връхлиташе светкавично и беше много силен. Спър едва успя да стигне до къщата и Лара дори заподозря, че не само болестта е причина за това. Сега вече добре го разбираше, тялото ѝ изведнъж

отслабна, за щастие само няколко крачки я деляха от дивана в библиотеката.

Беше невъзможно да стигне до спалнята. Тя се просна на дивана и си помисли, че трябва да се извини на Спър, задето го подиграваше. С въздишка се опита да събере сили и да се покрие с одеялото, което беше под нея, но затова трябваше да се обърне на една страна и да го издърпа изпод себе си. Потъна в сън, преди да реши дали си заслужава усилието да се бори за завивката.

— Погрижи се за Сокс, Уили! — каза Карсън и му подаде юздите. — Искам да проверя как е Лара, защото тази сутрин ми се стори бледа.

— Не е идвала в бараките от снощи — отговори Уили и пое юздите на едрия кон. — Разбира се, няма за какво да идва, само един от работниците е болен, а Джим-Боб вече е на крака.

Карсън тръгна с бърза крачка, усмихвайки се при мисълта как ще се озари лицето ѝ, когато го види. Няколко седмици след като се бяха съдърпали за Донован, Карсън се притесняваше, че тя ще разрови дълбоко документите, които ѝ даде, но досега единственото, което правеше, беше бегло да ги прелиства и да проверява верни ли са датите на събитията, които ѝ разказваха работниците. Той ѝ помагаше с каквото може, с надеждата по-скоро да свърши с тази проклета история и да може спокойно да си поеме дъх, без да се страхува, че прекрасния му, нов живот ще се разпадне всеки момент. Ужасът, че може да загуби всичко, лежеше като камък на сърцето му и хвърляше тъмна сянка над щастливите му дни.

Спря в хола и се послуша — от кухнята, където обикновено се въртеше Лара, не се чуваше никакъв звук. Не се чуваше и тракането по клавиатурата на компютъра, който Карсън я научи да използва, за да пести времето си. Помисли си, че най-вероятно е отишла до къщата на Чандлър, за да работи върху документите му.

При мисълта за ранчото той се усмихна, спомняйки си радостта ѝ, когато ѝ връчи акта за собственост като сватбен подарък. Карсън държеше тя да има този лист хартия, за да бъде напълно сигурна, че завинаги има свое място във фермата на Блакридж. Искаше Лара да се чувства спокойна, че ще има своя собствена земя, независимо какво се

случи. Освен това, ако станеше най-лошото, по този начин щеше да има повече надежда, че тя няма да си тръгне от Рокинг Би. Той изруга наум и се опита да прогони мрачната мисъл. Нямахше да позволи да се стигне до там, щеше да намери начин да го предотврати. От библиотеката се чу звук. С три широки стъпки пресече хола. Вратата беше открената, той я бутна и връхлетя вътре, очаквайки да види радостното ѝ лице. Това, което видя, накара сърцето му да се преобърне. Лара се опитваше да се изправи седнала на дивана, но не успяваше. Чуваше се единствено скърцането на дрехите ѝ по кожената облегалка.

— Лара!

Тя се обърна към него.

— Карсън аз... — зъбите ѝ тракаха. — Студено ми е.

— Няма страшно, лисичке, тук съм, ще се погрижа за теб. — Той я вдигна и я притисна близо до себе си, за да я стопли с тяло. Още щом я докосна разбра, че е по-болна от всички останали мъже. Тялото ѝ буквално гореше, а все още я тресеше. Чудеше се колко ли време е лежала така, безсилна дори да се завие и от тази мисъл го заболя. Страдала е, а на него и през ум не му е минавало! Занесе я в спалнята и я положи под завивките. Само си събу обувките, легна до нея и я прегърна. Усещаше спазмите на треската под ръцете си и при всеки пристъп нежно я галеше и тихо я успокояваше, че всичко скоро ще свърши, че той е при нея и че след като поспи малко, ще се събуди здрава. Едва ли го чуваше, но той продължаваше да ѝ говори като по този начин облекчаваше собствената си тревога. Винаги се беше страхувал да не я изгуби, но за първи път с ужас си мислеше, че животът ѝ може да изтече между пръстите му така, както последните слънчеви лъчи се загубват в мрака. Веднага сам се укори за глупостта си — Лара беше млада, жизнена, пълна с енергия, просто беше хванала грип. След няколко дни или седмици, отново ще е на крака. Ще го гледа усмихната, ще го целува и ще го закача, ще правят любов, след което ще я взима в обятията си, докато тя шепне името му и говори за любовта си. Естествено, че ще оздравее, обратното е немислимо.

Когато треската отмина, тя въздъхна и остана неподвижна в ръцете му. Той изчака да заспи дълбоко, след което внимателно стана от леглото и я зави добре. Дори в просъница, тя продължаваше тихичко да стене и да го търси до себе си.

— Тук съм, лисичке, тук съм — успокояваше я той и галеше косите ѝ. С другата си ръка придържа телефона и нетърпеливо набра номера на доктор Скот.

— Пак ли някой работник? — попита лекарят.

— Този път е Лара, намерих я на дивана, не можеше дори да се изправи.

— Треска?

— Ужасна.

— Колко е температурата?

— Не знам, защото зъбите ѝ така тракат, че не мога да сложа термометъра. Тялото ѝ е като пещ.

— Други оплаквания?

— Единственото, което успя да ми каже беше „студено ми е“, после веднага щом премина треската, заспа.

— Как е дишането ѝ, много често грипът преминава в пневмония.

При тези думи лицето на Карсън потъмня като облак, преди да отговори, той се наведе и се заслуша в дишането ѝ.

— Струва ми се, че диша нормално, малко учестено, но все пак нормално.

— Ще дойда след два часа, дотогава трябва да е добре затоплена и да си почива и ѝ дай нещо за пиене. Ако дишането се промени, изправи я в леглото и веднага ми се обади.

Карсън затвори слушалката, погледна часовника си, след това погледна към Лара, която лежеше, опакована в одеяла, а тъмните ѝ коси падаха като водопад по възглавницата. Изглеждаше толкова малка, толкова бледа, а пръстите ѝ бяха като стъклени и контрастираха на зелените чаршафи. Внимателно взе ръката ѝ, целуна я и я пъкна под завивките. Тя промърмори нещо, той започна да гали косите ѝ, тя се размърда под ръката му и след това отново притихна.

Пак вдигна телефона и този път се обади на Уили, за да му каже, че ще остане в Рокинг Би, докато Лара се оправя.

Времето бавно се точеше. Той лежеше до нея, галеше я, държеше я в прегръдките си и се заслушваше в дишането ѝ. Тя беше в полусънно състояние, нито спеше дълбоко, нито беше изцяло будна, но усещаше присъствието му и реагираше на ласките му.

Накрая Карсън чу, че докторът пристигна, стана и отиде да го посрещне.

— Как е тя? — попита лекарят.

— Спи неспокойно, цялата гори, от време на време има пристъпи на треска, но вече по-рядко.

— Успя ли да ѝ дадеш нещо за пиене?

— Не — поклати глава Карсън. — Не иска.

Докторът тръгна след него към спалнята. Хвърли поглед към бледото ѝ лице, върху което беше избила трескава червенина и извади термометъра.

— Събудете се, госпожа Блакридж — разтърси рамото ѝ той.

Лара каза нещо, клепачите ѝ потрепнаха и бавно се отвориха, очите ѝ бяха мътни.

— Сложи това под езика си — нареди доктор Скот.

Тя взе термометъра и отново затвори очи, докато мереше пулса ѝ и я преслушваше. Въпреки че все още беше завита, чувстваше как зъзне, но не се оплака. След малко лекарят погледна термометъра, след това Карсън.

— Използвате ли контрацептиви — попита той.

— Не — отговори Блакридж, изненадан от въпроса.

— Така и предполагам. Това малко усложнява нещата.

— Какво означава това? — разтревожи се Карсън и усети как кръвта замръзна в жилите му.

— Няма нищо страшно — успокои го докторът. — Трябва да разбера, дали Лара е бременна, преди да започна да я лекувам. Ако се окаже, че е, трябва много да внимаваме с лекарствата, защото понякога могат да навредят на бременността.

— Слушай какво — рязко го прекъсна Карсън, — трябва да направиш всичко възможно, защото в противен случай ще си имаш големи неприятности. Тя е всичко за мен и я искам отново здрава. Заедно ще продължим да гледаме залезите, как луната потъва в езерото, дивите цветя... — гласът му се задави и той бързо погледна встрани. Видът на Лара, лежаща бледа като смъртник на леглото го разряза като нож. Беше свикнал да я вижда жизнена, усмихната, да реагира на всяка негова дума и докосване, а сега сякаш не беше на този свят.

— Разбрах те добре, Карсън — внимателно каза лекарят. — Кога беше последният ѝ цикъл?

— Преди пет седмици, не, преди седем.

— Вероятно е още рано да го установим с тест — вдигна рамене Скот, след това отхвърли завивките и започна да преглежда корема ѝ. Поколеба се, след което разкопча джинсите ѝ. Тя се размърда и отново се опита да каже нещо.

— Карсън? — прошепна тя. Гласът ѝ беше толкова немощен, че той се изплаши.

— Тук съм, лисичке — отговори той и хвана ръката ѝ. — Докторът иска да те прегледа, преди да ти даде лекарства. — От помътнелите ѝ очи не можа да разбере дали го е чула. Тя допря ръката му до бузата си и въздъхна — очевидно присъствието му я успокояваше.

— Изглежда сякаш от три месеца е бременна — каза накрая доктор Скот. — Трябва да ѝ направя тест, въпреки че съм напълно сигурен, че до пролетта ще станеш татко.

— Но тя имаше цикъл, не е възможно.

— Понякога се случва така. Лара, чуваш ли ме? — По лицето ѝ се спуснаха сълзи, които се събраха в трапчинката на усмивката ѝ. — Последният ти цикъл нормален ли беше или по-слаб.

— По-слаб... много слаб — с усилие отговори тя.

— Оттогава някакво кървене?

Тя поклати глава.

— Повръщане?

Тя отново отговори отрицателно.

— Значи ти си една от щастливките. Карсън, езика ли си гълтна?

Блакридж стоеше като поразен от гръм. Наведе се и започна да я целува по клепачите, по бузите и по ръцете. Тя вдигна горещата си, трепереща ръка към лицето му. Никога милувка не го беше трогвала повече.

— Само за снимка си — засмя се лекарят, изваждайки спринцовка от чантата си. — Ще ти оставя антибиотици, давай ѝ ги, докато свършат. Трябва постоянно да пиеш вода, чуваш ли ме, Лара? — Тя кимна. После ѝ взе кръвна проба, хвърли ѝ последен поглед и си затвори чантата. Карсън го изпрати до вратата.

— Ще се оправи ли? — попита той.

— Всичко ще бъде наред. Грип и бременност едновременно е доста тежко, но тя е със силен организъм. Колкото до бебето, няма от какво да се притесняваме, природата си знае работата и в такива случаи предпазва плода.

— Въобще не мога да бъда спокоен — пресече го Карсън.

— Да, да, трябва да свикваш — засмя се Скот. — Няма от какво да се страхуваш, бременността и раждането са нещо естествено за жените.

— Ако бяха толкова естествени, нямаше да се налага жените да раждат в болница. Не ме заблуждавай, виждал съм как раждат кравите и знам, че често резултатът е фатален.

— Статистически тази вероятност е...

— Не ме интересуват статистиките, Лара за мен не е част от статистиката.

— Знам, че ти е трудно — въздъхна лекарят. — Първо се разболяха всичките ти работници, работата се натрупа, освен това имаш пресен брак, с който трябва да свикваш. Това е достатъчно, за да ти се опънат нервите.

Карсън видимо се опитваше да овладее емоциите си. Прокара ръка през косите си и пое дълбоко въздух.

— Искам да оздравее, имам нужда от нея — простичко каза той.

— Не държиш ли и на бебето?

— Разбира се, че държа на него — отговори Карсън, — но Лара за мен е най-важното.

— Няма причина да загубиш едното или другото. Напълно съм откровен — за майката и детето няма никаква опасност. Хайде, връщай се при нея, за да я успокоиш, че в света, който сега й изглежда напълно нереален, има и нещо сигурно — твоята подкрепа.

Карсън проследи доктора с поглед като си повтаряше, че всичко ще се оправи и Лара ще оздравее. Нямаше причина да се страхува, че ще изгуби надеждите и мечтите си.

Първите три дни треска за нея минаха неусетно, но за него се влачеха непоносимо бавно. На четвъртия ден температурата ѝ се нормализира, на шестия вече се отегчаваше в леглото, но докторът ѝ забрани да става още два дни. След като дълго умолява Карсън да ѝ

донесе материалите за работа, накрая успя да го придума с целувки. Той сложи пред нея няколко романа и работа само за час-два.

Лара въздъхна и се загледа през прозореца. Навън се виждаше част от двора, заобиколен с висока ограда от диви рози, която напълно изолираше къщата от останалия свят. Розите пръскаха аромат, а цветовете им контрастираха на зелената трева, която сякаш подканяше да се излегуеш на нея под слънцето. Тя копнееше да излезе навън, да почувства топлия ветрец и слънчевите лъчи върху кожата си и болестта ѝ да се разтвори в кристалния въздух. Спираше я единствено обещанието, което даде на Карсън.

— Изглеждаш достатъчно добре, за да хапнеш — каза Карсън от прага на вратата, където стоеше с няколко списания в ръка.

— Карсън! — възкликна тя и лицето ѝ светна от изненада и радост. — Ти се връщаш по-рано!

Той я погледна с нескрито възхищение. Розовата нощница, която ѝ беше подарил предния ден, освежаваше тена ѝ.

— Някой казвал ли ти е, че имаш най-хубавата усмивка на света? Сякаш цялата стая грейва.

Тя наблюдаваше силното му тяло и стегнатата походка докато прекосява стаята. Помисли си как е ли е успяла да го спечели, след като откакто беше навършил шестнадесет, много жени от Монтана му поставяха капани и му плетяха мрежи.

— Ето, имаш от всички по едно. — Той постави списанията върху масичката до леглото. Тя протегна ръце към него, сякаш не забеляза шарената купчина. Усети топлината на прегръдката му и познатия дъх на целувките му.

— М-м-м, малини със сметана, любимото ми — каза той и бавно разхлаби прегръдката си.

— А ти имаш вкус на вятър — сладък и див — каза тя и потърка буза в лицето му.

У него се надигна желание. Преди често му се беше случвало дълго да остава без жена, но никога не се беше измъчвал така както през последната седмица без Лара.

— Карсън? — Той зарови лице в косите ѝ и издаде въпросителен звук. — Искам да изляза в двора и да полежа под слънцето. Няколко стъпки навън няма да ми навредят — бързо добави тя, страхувайки се, че ще я прекъсне с възражения. — Не е по-далеч от банята, до която

стигам съвсем успешно последните три дни... — Той я прекъсна като я вдига на ръце. След няколко секунди тя се намери на слънчевата полянка отвън. Дори през постелката, върху която лежеше, усещаше как земята излъчва топлина.

— Нещо друго? — попита Карсън.

— Прегръдка?

Той се излегна до нея и я взе в обятията си. Дълго седяха така, наслаждавайки се на слънчевите лъчи и на тихото бръмчене на пчелите, които събираха нектар от цветята. Ръцете ѝ плавно се плъзнаха под ризата, след това пръстите ѝ бавно започнаха да разкопчават копчетата. Тя прокара длани по гърдите му и усети как желанието я обля като топла, сладка вълна.

— Карсън — прошепна тя, търсейки устните му. За няколко секунди той се увлече в целувката, но после колебливо спря ръцете ѝ, целуна ги и ги положи върху раменете си.

— Все още не, скъпа, слабичка си като малко коте.

— Само в сравнение с теб — отговори тя, разтривайки раменете му. — Доктор Скот каза, че няма от какво да се притесняваме — успокой го тя и усети как през тялото му мина спазъм.

— Кога ти е казал това?

— Тази сутрин му се обадох — отговори тя. — Той твърди, че „можем да възобновим съпружеските си отношения“, когато пожелаем. Аз искам, Карсън.

При тези думи в очите му се появи страст, пулсът му се ускори и го заля гореща вълна. Напразно се опита да възпре желанията на тялото си, защото само една нейна дума, едно докосване беше достатъчно, за да го възпламени.

— Сигурна ли си? Беше толкова болна, когато те намерих в библиотеката. Доста ме изплаши. О, Лара, направо ме хвърли в ужас — възкликна той и зарови лице в косите ѝ. — Не искам да направя нещо, което би могло да ти навреди.

— Тогава нека да правим любов — предложи тя и прокара длан по лицето му. — Искам те до болка.

— Лара — дрезгаво прошепна той и пламенно я обгърна с ръце. — Моята сладка, топла, красива жена. — Поколеба се, след това стана и започна да се съблича. — Ще направя така, че да се чувстваш прекрасно, мила.

— Винаги успяваш да го постигнеш. — Лара тръпнеше в очакване, нетърпението ѝ нарасна, когато под дрехите се разкри силното му, възбудено тяло.

Той коленичи до нея и пръстите ѝ се плъзнаха по горещата му плът. Всяко нейно докосване му действаше като електрически ток. Карсън се овладя, улови треперещите ѝ пръсти и ги отдалечи от жадното си тяло.

— Още е рано, мила — каза той с глас, в който прозвучаха страст и съжаление. — Толкова си слаба, че ръцете ти треперят.

Лара се засмя и го погледна — желанието беше направило очите ѝ черни.

— Треперя, защото знам какво удоволствие ме очаква. Вземи ме, Карсън. — Този път неговите пръсти трепереха докато очертаваше извивката на устните ѝ. Той се наведе, тя очакваше, че жадно ще впие устни в нейните, но целувката му беше лека като въздишка. Беглото, еротично докосване направо я подлуди, защото контрастираше с бесния пулс в слабините му. — Карсън, — прошепна тя, усещайки напрежението във всеки мускул на тялото му, — не е необходимо да се въздържаш, аз съм... — Думите ѝ продължиха във вопъл.

Галейки бедрата ѝ, ръката му мина по нежната кожа зад коляното и краката ѝ леко се свиха в отговор на милувката. Пръстите му продължиха да се движат по цялото ѝ тяло, нежните докосвания бяха като вятър, който разхлаждаше горещата ѝ кожа. Тя мълвеше името му с тон, който го молеше за още. Ръката му се плъзна между гърдите ѝ и разтвори ризата, под която се показа бледата, копринена кожа и твърдите зърна.

— Малини със сметана, толкова си сладка, лисичке, че мога да те изям цялата. Прекрасна си, когато ми се отдаваш, просто нямам думи да го опиша...

Езикът му описа ореола на зърната ѝ, той жадно поглъщаше всеки нейн стон. Бавно започна да целува първо устните, после шията, заоблените гърди, корема, бедрата — Лара имаше чувството, че я гали слънчевата светлина. Той усети как се топи под ръцете му и се усмихна. Дланта му спря между бедрата ѝ и ритмично се задвижи. Тя се опита да му каже, че желанието я изгаря като огън, но от устните ѝ се пророни само стон. Бавно започна да я обладава. Лара затвори очи,

наслаждавайки се на приятното до болка усещане. Искаше го дълбоко в себе си, а той се бавеше и така я караше да изпитва сладка мъка.

— Карсън — прошепна тя с бесен копнеж и го погледна в очите, които сега бяха като две тъмни езера, пълни с желание и страст. Бавно влезе в нея и започна да се движи плавно и ритмично, като с всеки тласък ѝ показваше, че насладата има много лица и че тя е тайна, която се открива от двама души.

Усети екстаза ѝ и плътно се притисна в нея, следвайки всяко потрепване на тялото ѝ със своето. След това освободи своята страст, простена и потъна в сладко блаженство.

Когато последните спазми на преплетените им тела утихнаха, Карсън целуна влажните ѝ от сълзи ресници. Той се обърна на една страна и я прегърна. Вятърът повдигна единият край на завивката, върху която лежаха, той я хвана и загрижено я покри. Лара се усмихна и се сви до него.

В този момент усети колко силна е любовта ѝ към него, но се страхуваше да я изрази, за да не се чувства длъжен да ѝ отговори със същото. Накрая целуна топлата му, солена кожа и се отпусна върху рамото му. Тя потъна в сън, а той остана да я гледа — искаше му се душите им да се слоят, така както телата и това желание беше толкова силно, че го разтърси физически.

— Малка лисичке, — прошепна той, — какво ще правя, ако ме напуснеш? — Тя не отговори, само вятърът развя косите ѝ и те ласкаво докоснаха лицето му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислех си, че съм успяла да те излъжа да ми донесеш материалите за работа, но сега вече се съмнявам — каза тя между целувките.

Лицето му се озари от закачлива усмивка. Въпреки че Лара беше на крака от седмица, сърцето му се свиваше всеки път, когато си спомнеше, колко безпомощна я намери в библиотеката.

— Наистина, опитвам се да те накарам още малко да си починеш — призна той и погледна към нея — тя седеше на леглото, кръстосала крака по турски. — Искам да отложиш работата си, докато се възстановиш напълно. Вярно е, доктор Скот твърди, че вече можеш да яздиш, но аз не мисля така. Изчакай ме, докато се върна.

— Не се притеснявай за мен — успокои го тя, трогната от загрижеността му. Взе ръката му и я поднесе към устните си. — Здрава съм, чувствам се като нова — каза Лара и положи длан върху леко заобления си корем. — Чувствам се по-добре от всякога. Спокойно можеш да отидеш във фермата, само като си помисля, колко работа отложи заради болестта ми през последните две седмици.

— След като ти мина треската, за мен беше истинско удоволствие да съм около теб. — В очите му изведнъж се появи блясък, той се поколеба, после добави: — Ако знаеш само, колко много ми даваш — повече, отколкото мога да изразя с думи. Ще съм много щастлив, ако мога да ти върна поне част. — Вратата се затвори след него.

Тя остана сама, но беше невъзможно да се чувства самотна, защото споменът за топлия му поглед сгръваше сърцето ѝ. Усмихна се и се протегна към папката с правните дела на Рокинг Би от 1940 до 1960 година.

Чувстваше се по-жизнена от всякога, затова бързо се справи с купчината документи. Повечето се отнасяха до дребни заеми за семена и торове, с кратки срокове за изплащане. Някои от тези заеми дори не бяха заверени нотариално, а просто нахвърляни на ръка в бележника.

Един от документите събуди интереса ѝ. Беше подписан от Лари с дата седемнадесети март, 1949, но не беше изготвен от фамилията Донован. С него се удостоверяваш взимането на голяма сума от някой си Монро Уайт, без никаква лихва.

— Уайт — повтори на глас тя. — Дали не съм чувала и преди това име? Може би е някой роднина на Блакридж, иначе кой би дал назаем толкова пари, без залог и лихва? — Разтвори документа и го зачете. С всеки ред недоумението ѝ нарастваше. Иронично си помисли, че вероятно това е заради присъщата тромавост на правния стил. Въздъхна и отново започна да чете първата страница. Постепенно схвана, че това е брачният договор между Шарън Харингтън и Лорънс Блакридж. Монро Уайт беше дядото на Шарън по майчина линия. Тя се абстрахира от тежкия стил и суровите факти блеснаха на повърхността. Шарън, двадесет и четири годишна става съпруга „във всеки смисъл на това понятие“ на Лорънс, двадесет и четири годишен. Зестрата на стойност петнадесет хиляди долара съпругът ѝ ще получи непосредствено след сватбата. Фамилията Уайт гарантира в бъдеще, докато бракът е валиден, да дава заеми без лихва и залог за развитието на Рокинг Би.

Документът съдържаше още няколко страници, но смисълът му беше ясен. Монро Уайт беше купил почти банкрутирала Лари за своята любима, за съжаление доста непривлекателна внучка. Блакридж не се беше оженил по любов, а от отчаяние, защото това е била последната му надежда да спаси фермата, която е давала смисъл на живота му. Очевидно Уайт е бил доста хитър, тъй като договорът не позволяваше на Лари да се разведе, без това да погуби ранчото му. Ако Шарън от своя страна искаше да се разведе, тя щеше да прехвърли правото на собственост на Блакридж, но той трябваше да изплати всички заеми, а евентуалните деца от брака щяха да останат под нейна опека.

Лара въздъхна и сложи настрана договора. Едва сега успя да си отговори на въпроса, защо Лари не се беше оженил за майката на незаконното си дете. Той наистина е обичал Беки, но любовта му към земята е била по-силна. Колкото до Шарън, слуховете бяха, че в началото отчаяно е обичала младия и привлекателен мъж, който иначе никога не би спечелила без помощта на парите. По-късно тя бе започнала да го мрази с яростта на унижена и отхвърлена жена.

Лара посегна към останалите документи. В продължение на шест години по-късно не се случваше нищо съществено, с изключение на едно писмо от доктор Майо Клиник, с което той информираше, че Шарън Харингтън е стерилна и медицината не може да ѝ помогне. Три седмици по-късно се явяваше нов документ, който също не беше изготвен в кантората на Донован. В замяна на „определена сума“, която не беше посочена, анонимна жена се съгласяваше да даде за осиновяване детето си на семейство Блакридж. Два месеца по-късно, бебето ѝ Джо До официално става Карсън Блакридж, син и наследник на Шарън и Лари Блакридж. В деня на осиновяването на сметката на Рокинг Би постъпва сумата от сто хиляди долара, преведени от името на Монро Уайт.

От очите ѝ бликнаха сълзи. От проучването си знаеше, че последните три години преди осиновяването са били опустошителни за ранчото. Сякаш всички злини наведнъж са се изсипали върху Рокинг Би — цената на телешкото паднала, имало силни бури и много болести. Лари все по-дълбоко затъвал в дългове, накрая е трябвало да избира между мечтата си да има кръвен наследник и фермата. В нито едни записки Лара не намери и намек за любов към осиновения син. Навсякъде откриваше единствено страстта му към земята.

Несъзнателно постави ръка върху корема си, сякаш искаше да убеди нероденото дете, че е желано и че ще бъде обичано. Никога нямаше да бъде пионка в борбата между родителите му така, както е бил Карсън, никога нямаше да позволи да се чувства отхвърлено и пренебрегнато. Шарън е искала да има семейство и е купила съпруга и детето си — съгласието на Лари е струвало сто хиляди долара. Тя тъжно се замисли за детството на Карсън, как ли се е чувствал с баща, който не го е искал? Очите ѝ се насълзиха, но тя бързо се овладя. Ако се поддаде на емоциите, щеше да загуби обективността, която се изискваше за изследване като нейното. Остави за по-късно тъгата за малкото, самотно момче, което се бе превърнало в неин любим.

С мрачно изражение продължи да рови в купищата хартия. За малко щеше да пропусне документът, който разкриваше истината за нейното собствено раждане. Това беше още един договор за заем, подписан от Уайт, който пълнеше празната хазна на Рокинг Би и впоследствие щеше да позволи удвояване земите на ранчото. Така Лари щеше да постигне мечтата си и да създаде истинска империя.

Това, което ѝ направи впечатление, беше датата на документа — шест месеца преди нейното раждане. Той съдържаше отделна клауза, с която Лари се задължаваше по никакъв начин да не признава бъдещото си дете. В случай, че той почине преди Шарън, ранчото автоматично щеше да стане собственост на съпругата и на осиновения му син. Ако тя го изпревареше, нейната част трябваше да се наследи от Карсън, като Лари щеше да продължи да я управлява административно. В случай, че Лари преотстъпи правата си върху фермата на друг, ако я продаде или заложи, той щеше да е длъжен веднага да изплати всички заеми на Уайт в пълния им размер. Ако признаеше незаконното си дете, също щеше да загуби Рокинг Би, защото за него е било непосилно да изплати огромните заеми, трупани през годините, освен ако не продаде самата земя.

Господи — помисли си тя и с трепереща ръка постави листа настрана. — Сигурно Шарън до болка е мразела Лари, майка ми и мен. Четиридесет години е държала Рокинг Би като меч над главата на съпруга си. Той от своя страна, вероятно ѝ е отговарял със същото заради това, че го е принудила да осинови Карсън и го е лишила от кръвния му наследник. Това е била голямата му мечта — неговото дете да остане в земите, които от гражданската война насам винаги са били на Блакридж.

Разкритието облекчи старата ѝ болка — баща ѝ не я беше признал, не защото се срамуваше от нея. Мъжът, който се усмихваше толкова нежно пред обектива на Беки, не презираше детето от незаконната си връзка. Той беше попаднал в жестоки обстоятелства и въпреки че до известна степен сам беше виновен за това, резултатът за него беше истинско нещастие.

Изведнъж през ума ѝ мина смразяваща мисъл. Карсън трябва силно да е мразел нея и майка ѝ, защото баща му е обичал истински единствено тях.

— О, Карсън! — възкликна тя като продължаваше да гледа листа хартия, без да го вижда. — Колко ли ужасно си се чувствал? И каква ирония, че от такава омраза се роди толкова красива любов. Ако преди четири години не се беше запознал с мен, воден от желанието за отмъщение, едва ли някога щеше да ме видиш като нещо повече от жив символ на твоето нещастие. — При спомена за онази ужасна вечер преди четири години, от очите ѝ бликнаха сълзи, но вече не от

унижение. Тя плачеше от облекчение, че най-накрая е успяла да разбере Карсън и да сподели болката му. — Моя любов, как си успял да ме пощадиш, как си надмогнал желанието за отмъщение, което те е терзало цял живот? — прошепна тя.

Затвори очи, опитвайки се да не заплаче при мисълта, че едва сега започва по-дълбоко да познава своя любим, съпруг, приятел и баща на детето ѝ. Съдбата му е била толкова жестока, че той все още отказваше да говори за миналото и не можеше да повярва в любовта. Не го обвиняваше — ако тя беше израснала, наблюдавайки как любовта съсипва толкова хора, едва ли щеше да има смелостта да рискува с чувство, което очевидно носи само нещастие.

— Някой ден ще разбереш, Карсън — промълви тя, прокарвайки длан по дебелия, гладък лист хартия в скута ѝ. — Миналото е зад нас, тяхната омраза и нещастие не ни засяга. Ние вече извоювахме любовта си.

Сълзи обливаха лицето ѝ. Няколкото реда, които прочете, промениха представите ѝ за миналото и настоящето. Това, което разбра беше тъжно, но много полезно, защото вече нямаше да се изненадва от мрачния поглед, с който понякога я наблюдаваше мъжът ѝ. Той никога не е бил обичан и все още му се струва невъзможно да повярва в любовта ѝ, защото живее в постоянен страх, че ще му бъде отнета.

Да погребем завинаги мъртвите и да живеем с живите. Миналото може да унищожи настоящето. Колко пъти Карсън ѝ беше казвал тези думи в една или друга форма? Омразата му към миналото беше по-дълбока от нейната любов към историята. Това бе напълно обяснимо, защото миналото почти го беше разрушило и той все още се бореше срещу мъртвия, леден товар на спомените. Лара знаеше, че ще е дълъг и мъчителен процес. Миналата нощ се събуди и видя как седи буден в леглото. Докосна го и усети, че кожата му е студена и влажна от пот. Помисли, че отново има грипна треска, но когато го попита какво му е, той ѝ отговори, че е сънувал, че тя си отива. После правиха любов — той вложи толкова емоции и страст, сякаш искаше да станат едно същество и никога да не се разделят. Накрая заспа, но дори в съня си здраво я притискаше към себе си, като че ли се страхуваше да не я изгуби. А тази сутрин, преди да я остави, затрупана от документи ѝ каза:

— Стой тук! Чакай ме докато се върна!

Лара напразно се опитваше да пресуши сълзите, които се лееха като река по лицето ѝ. Толкова силно му съчувстваше, че самата тя изпита болка. Искаше да отиде при него, да се хвърли в прегръдките му и да му каже, че го обича и че никога няма да го напусне. Това щеше да успокои повече нея, отколкото него, защото той отдавна беше свикнал със страданието, а нейното сърце за първи път така се късаше.

— Мисли с главата си! — заповяда си тя и избърса сълзите. — Не можеш за един ден да промениш неща, които са се трупали години наред. Ти вярваш в любовта, защото винаги си била обичана. Карсън ти позволи да го обичаш, дай му време любовта да стане част не само от настоящето, но и от миналото му и той ще може да погледне бъдещето без страх. Само така можеш да го излекуваш. Прегръщай го нощем, когато се събуди, бъди до него сутрин, обичай го.

Лара си наложи да престане да мисли за него и отново се зае за работа. Прегледа и сортира правните документи, които обхващаха последния двадесетгодишен период от историята на Рокинг Би. Когато накрая свърши, сложи надписи върху спретнатите купчини и въздъхна с облекчение. Обичаше работата на изследователя, но последните няколко часа бяха мъчителни за нея. Най-трудната част — събирането на фактите, беше приключена и сега ѝ оставаше само да го подреди и напише. Като награда за усърдната си работа реши да отдели време за дневниците на Чейен, които Карсън ѝ беше донесъл от къщата му. Обичаше да чете дълбоките, вдъхновени описания на земята, с които бяха пълни записките и се забавляваше от чувството му за хумор, с което разказваше за хората и за живота. Беше прочела всичките му дневници с изключение само на един, писан по нейно време, защото книгата ѝ не обхващаше този период. Освен това, досега все още не се чувстваше достатъчно силна, за да се срещне със собственото си минало, но след като разкри обстоятелствата в живота на Карсън, нейната собствена история ѝ изглеждаше като песен. Лара взе тежката, подвързана с кожа книга, сложи я в скута си и се облегна назад. Един от нейните най-трайни детски спомени беше как Чейен отключва шкафа, изважда оттам дневника и отива в кухнята. Много нощи го беше заварвала да пише, внимателно да лепи снимки и да прикрепва писма и бележки към записките си. Често го молеше да ѝ даде да прочете книгата, но той винаги отказваше като твърдеше, че всяка история трябва да се чете, след като бъде написан краят ѝ. Тогава Лара

не можеше да спори с него, но все пак дойде времето, когато беше казана и последната дума.

Тя разгърна първата страница и пред очите започна да тече собственото ѝ минало. Попадна на снимка на майка си, когато е била на четиринадесет години, на която тя бе изправена между двама едри мъже — Чейен и Лари. Беше обгърнала двамата с ръце и засмяна гледаше към Лари с кокетството на жена, в близост до привлекателен мъж.

Той от своя страна я гледаше малко изненадано, сякаш не е очаквал от нея такова отношение. Снимката беше направена две години преди раждането на Лара, но под нея Чейен беше написал със стегнатия си почерк: „Понякога си мисля, че всичко започна оттам, с датата на рождението ѝ“. За миг ѝ се прииска да затвори дневника, защото сякаш шпионираше чужд живот, но после се усмихна — всеки историк надничаше в съдбите на другите, но най-трудно беше да се срещнеш със собственото си минало.

„Притеснявам се за Беки.“ — беше първото изречение от цяла страница тревожни размисли на бащата за твърде красивата му дъщеря, но името на Лари Блакридж никъде не се споменаваше. Следващите няколко месеца Чейен почти не беше отварял дневника, с изключение на няколко стандартни кратки бележки за добитъка и земята. Накрая тя стигна до няколко реда написани и подчертани по-късно, като датата на подчертаването им беше отбелязана в полето — една година преди раждането ѝ.

„Жената на Лари сигурно е истински ад за него, защото той е по-често у нас, отколкото вкъщи. Бети обича да готви за «своя мъж», на него очевидно също му харесва. Никога не съм го виждал така весел.“

По-нататък имаше още няколко страници, разказващи за живота в ранчото. Следващите листа бяха откъснати, като беше останало само едно лаконично обяснение: за някой неща е по-добре да не се говори. Лара веднага се досети, че липсващите страници са описвали чувствата му, след като е научил за бременността на дъщеря си. Тя затвори очи при мисълта, че раждането ѝ е причинило толкова мъка на

хората, които обичаше. Прехвърли следващата страница и на гърба ѝ видя портрет на новородено бебе, малко и набръчкано, което гледаше ококорено в обектива. Снимката беше залепена по-късно върху записките на Чейен за отглеждането на добитъка при студено време. В долния ѝ край беше написано с почерка на майка ѝ:

„Това е денят на твоето раждане, дъще. Родих те моя и само моя. Ти си единственото нещо, което имам. Ще те нарека «Лара», което означава «даряваща светлина», защото ти си светлината, която ми донесе любовта на Лари. Здравей Лара Чандлър, с твоите розови бузки и малки пръстчета. Обичам те“.

От очите ѝ потекоха сълзи. Лара прокара пръсти по редовете, сякаш искаше да погали жената, която ги беше писала и която не доживя да види дъщеря си пораснала. Изведнъж усети колко много неща не беше казала на майка си, между които и това, че също много я обича.

Върху снимката имаше още няколко реда, добавени по-късно от Чейен:

„Открих я след погребението на Беки. Мисля, че това е по-добър начин да се приветства раждането на едно дете от отровата, която бълвах, след като разбрах, че е бременна“.

Четейки тези редове Лара си помисли, колко трудно е било за Чейен да преодолее разочарованието и да го превърне в силна любов. През целия ѝ живот, той я караше да се чувства като най-обичаното и желано дете в семейството, достойно продължение на рода му.

— Ти беше рядък човек, дядо — прошепна тя. — Даде ми толкова много, радвам се, че живя достатъчно дълго, за да мога да ти се отблагодаря със своята обич.

Страниците минаваха една след друга под пръстите ѝ, разкривайки любовта на Беки към Лари. Чейен приемаше със стоицизъм това, което не можеше да промени. Само от време на време гневът му се появяваше на повърхността, насочен единствено срещу несправедливото страдание на най-невинния участник в историята — Лара.

„Кралица кучка днес отново се появи пред къщата на кон. Каза ми да не водя «копелето» на Коледното тържество. Отговорих ѝ, че по-скоро бих я пратил по дяволите, отколкото да огорча единствената си внучка и ако не иска да ни вижда там, ще трябва да застане с пистолет на вратата.“

Няколко дена по-късно беше добавил:

„Лари се извини заради жена си и каза, че Лара е добре дошла на тържеството. Аз му напомних, че е крайно време да сложи намордник на кучката. Не я обвинявам, че мрази Беки, но защо трябва да си го изкара на най-сладкото дете“.

Страниците хвърчаха една след друга. Пред погледа ѝ течеше историята, чиито смисъл се променяше с всеки ред, с всяка нова мисъл и с всеки нов поглед към нея. Беки загива в буря като оставя след себе си малката си дъщеря, която не може да разбере къде е отишла мама. Любовницата на Лари е починала като оставя след себе си един съкрушен мъж, който с всеки изминал ден без любов, става все по-жесток и коравосърдечен. Умира дъщерята на Чейен, за която той е знаел единствено, че обича силно, но неразумно. Починала е конкурентката на Шарън, оставяйки на госпожа Блакридж единствено желанието да отмъсти на съпруга, който никога не я е обичал.

През всичките тези години осиновеното момче мечтае за любов, но никога не я получава, накрая той решава, че единственото трайно

човешко чувство е желанието за отмъщение.

Смъртта на Беки по странен начин сплотява Лари и Чейен. Те често се търсят, понякога за да говорят, понякога само за да помълчат заедно. Всяка криза в живота на Лари беше записана с все по-неясния почерк на дядо ѝ. По времето, когато Лара навършва четиринадесет, Шарън вече е болна от рак и ѝ правят първата операция. След това настъпват усложнения и мъжът ѝ се среща с Чейен.

„Лари настоява да направя всичко възможно Лара да не се омъжи, преди Шарън да е починала. Аз му отговорих, че тя е едва на четиринадесет и все още е рано да мислим за това. Той не каза нищо, само ме погледна. Знаех, че е бил с Беки преди тя да навърши петнадесет. В този момент ми идваше да го убия. Отдавна не се бях ядосвал толкова.“

След това името на Лари дълго не се споменаваше. Чейен пишеше за живота в ранчото, за гордостта си от оценките ѝ в училище и за съжалението, че не е достатъчно богат, за да я изпрати в колеж. Годишите минаваха с всяка страница. Стигна до времето, когато работеше в кафенето.

„Притеснявам се за Лара“ — беше записал той и през нея мина ледена тръпка. Тревогите му бяха ехо от спомена му за Беки.

„Чух, че Карсън я обикаля. Той е добър човек и от него става фермер, но му липсва нежност, а тя е крехко същество. Мислех да я предупредя, но няма да го направя, всеки сам решава за себе си. На осемнадесет е, а го харесва от тринадесетгодишна.

По дяволите, трябва да благодаря на Бог, че Карсън не я е забелязал по-рано или може би я е забелязал, но е бил достатъчно почтен, за да не прельсти дете.

Добре че Кралица кучка е много болна и не и е до клюки, иначе щеше да направи черен живота на мъжа и сина си.“

От тук нататък с влошаване здравето на Чейен, той все по-рядко беше писал в дневника си. Отбелязваше първия удар, който получи Лари, както и своята сърдечна криза. Дългата агония на Шарън също се споменаваше като написаното за нея свършваше с датата на погребението ѝ.

Лара разгърна следващата страница, започна да чете и усети как ужасяващата реалност я сграбчва в ледените си ръце. Прочете един пасаж, после го препрочете — не вярваше, не желаше да му вярва. Въпреки че ѝ беше трудно да приеме истината, тя беше пред нея и разкриваше съвсем нови факти от миналото, които сразиха душата ѝ. Искаше да хвърли настрана дневника, да изкрещи, че не му вярва, да скъса страницата и да я изгори, но вместо това мълчаливо препрочиташе редовете.

„Изписаха ме от болницата и за първи ден съм вкъщи. Приятно ми е у дома, но знам, че се върнах тук, за да умра. Отдавна ми е време, единственото, което ме задържа на този свят е малката Лара. Тя е толкова крехка и беззащитна. Надявам се да намери достоен мъж, но се съмнявам, че ще доживее да го види. Не се заглежда много по мъжете, откакто с Карсън скъсаха преди няколко години. Чудя се дали...“

Тук изречението беше прекъснато. После Чейен продължаваше:

„Лари дойде. Каза ми, че най-накрая е успял да надхитри Кралица Кучка. Тя си мислеше, че е направила всичко възможно, за да лиши евентуалните му кръвни наследници от ранчото, но веднага след като починала, той променил завещанието си. След смъртта на Лари, ако Карсън до една година не се ожени за Лара, губи наследството. Освен това, бракът трябва да е пълноценен — до две години Лара трябва да роди дете или да докаже, че е стерилна“.

Лара с мъка откъсна очи от редовете, които четеше за стотен път надявайки се, че не е разбрала добре. Със студена, трепереща ръка обърна страницата — това беше последното, написано от дядо ѝ. Отново се върна назад като си помисли, че въображението ѝ си прави шеги, но съдържанието на текста беше същото. Затвори очи, светлината, която нахлуваше през прозореца направо я ослепяваше. Опита се хладно и рационално да обмисли разкритието си, но мисълта ѝ се въртеше около едно и също — Карсън жестоко я беше измамил.

Всичко е театър. Никога не ме е искал, нито преди четири години, нито сега. Всичко е театър. Никога не ме е искал. Никога.

По-добре щеше да се почувства, ако можеше да заплаче, но от очите ѝ не потекоха сълзи. Изведнъж цялата ѝ сила се изпари и тя се почувства стара и изморена, неспособна на гняв и страдание, сякаш беше в чуждо тяло, сякаш това не бе нейният живот.

Беше толкова сигурна в себе си и в любовта си, толкова вярваше на Карсън, но сега разбра, че е грешала. Това е била причината да не ѝ казва, че я обича. Никога не чу от него тези думи. Преди четири години е искал чрез нея да отмъсти на баща си, но не му е стигнала жестокост, за да го направи. Преди четири месеца отново е имал нужда от нея, но този път, за да получи Рокинг Би. Това беше „грешката“, която ѝ каза, че е направил, когато я молеше да се върне при него. Преди четири години я беше оплел в мрежите си и после я беше изпуснал, защото не е знаел за условията, които Лари щеше да добави към завещанието си.

Вече беше ясна и причината, поради която Карсън не я предпази от бременност. Не е било заради силната му страст, нито защото е имал желание за дете. Няма е търпение по-скоро да подsigури собствеността си над фермата. Също като Лари, Карсън обичаше единствено земята и също като него, заради фермата се ожени за жена, която не обича.

Тя чу, че входната врата се хлопна. Искаше ѝ се да я няма тук, да замине някъде далеч, но беше твърде късно — беше затворник на собствените си илюзии, вече бе омъжена и бременна. Освен това обичаше мъж, който се интересуваше единствено от ранчото. Дали така се бе чувствала и майка ѝ — като в капан, който сама си е поставила? Влюбена в неподходящ човек, прикована със златни вериги за любовта си и затова неспособна да избяга. Историята се повтаряше една и съща от поколение на поколение. Дъщерята беше като майката и

синът като бащата — амбициозен и алчен. Тя с горчивина си помисли, че може би историците бяха прави като считаха, че не любовта, а именно алчността движи света. Такъв беше животът.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лара, тази канадска буря е прогонила няколко гмуркача към нашите места — извика Карсън от прага. — Ако бурята престане, можем да отидем на езерото и да ги послушаме как пеят на изгряващата луна. Това е най-прекрасното... — Той видя изражението ѝ и думите застинаха върху устните му. — Лара, какво ти е, мила? Да не би отново да си болна, да извикам ли доктор Скот?

Тя затвори очи и направи уморен жест с ръка.

— Няма нищо, Карсън, не е необходимо да се преструваш повече.

Загрижеността му се смени с объркване.

— Да се преструвам? За какво да се преструвам?

— Че се интересуваш...

— Че се интересувам от...? Скъпа, не те разбирам.

— Че се интересуваш от мен — отговори тя и сложи ръка върху утробата си. — Че се интересуваш от нас.

— За какво говориш? — попита той и усети, че кръвта му се смразява.

— За греховете на бащите — с горчивина каза тя и усети как я връхлита неудържим гняв. Едва сега погледна към него, очите ѝ бяха черни от мъка и разочарование. Тонът ѝ бе напълно равен, сякаш лишен от всякаква емоция. — Говоря за историята, за ранчото и за неговите наследници. За мъжете, които обичат земята повече от всичко друго, дори от жените, които са им посветили живота си. За Лари, Шарън и Беки, за теб и мен, за Рокинг Би и за брака.

Тя наблюдаваше лицето му — изражението му стана по-мрачно от собствения ѝ глас. Той видя отворения дневник и прочете последния пасаж. Изруга тихо, но най-ужасното беше, че в гнева му нямаше никакво разкаяние. Обърна се към нея и се опита да я прегърне.

— Лара... — започна той.

В този момент тя бе напълно сигурна, че жестоко я е излъгал и се дръпна назад.

— Недей, театърът свърши. Ти имаш своя мечта, аз моя, жалко само, че и двете ще останат неизпълнени.

Карсън хвана с ръце лицето ѝ и го обърна към себе си.

— Не е така, както си мислиш. Искях те много преди Лари да напише проклетото си завещание. — Той пое дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее. Нещастieto, от което най-много се страхуваше, все пак го сполетя. — Любовта ни е прекрасна, не трябва да я губим! Когато мине гневът ти, сама ще го разбереш — настойчиво я убеждаваше той. — Трябва да го разбереш, защото аз няма да те пусна да си отидеш, малка лисичке!

— Защо? Ти получи това, което искаше — отмъщение и Рокинг Би. Или може би в завещанието на Лари има още нещо, което Чейен е пропуснал да спомене — например минимум срок съпружески живот? — срязва го тя и устните ѝ се свиха в болезнена гънка.

Той леко премигна и това беше единственият признак на вълнение, който си позволи да покаже. Знаеше, че това ще се случи, но отчаяно се надяваше, че животът, който изградиха заедно, ще издържи на удара. Но в този момент го скова дълбоко, ледено съмнение. Твърде скоро се случи — тя изглеждаше бледа, отчуждена, студена и недостъпна като луната през зимата. По кожата му полазиха тръпки.

— Искаш ли да видиш завещанието? — мрачно попита той.

— Естествено, че искам. Омръзна ми да ме правиш на глупачка!

— Искаш отмъщение, нали? — каза той отчаяно и бавно отдръпна ръцете си от нея. — Не мога да те виня за това.

— Искам да разбера колко дълбоко съм затънала в измисления си рай — поправи го тя.

— Измислен рай, така ли виждаш времето, което прекарахме заедно?

— Спести ми фалшивия сантимент! Достатъчно ми е.

— Лара — умолително каза той и протегна ръце към нея.

Тя отново рязко се дръпна и ръцете му увиснаха във въздуха. Очакваше, че ще я загуби, но не знаеше, че ще бъде толкова болезнено. Успокояваше се с това, че го обича и се надяваше да разбере, че държи на нея, но не стана така. Беше рискувал, залагайки на силните ѝ чувства, но загуби.

Карсън бавно отвори очи. Нищо не издаваше емоциите му, освен двете дълбоки бръчки край устните.

— Чейен е казал най-важното, останалото е просто — проговори той като с усилие поддържаше абсолютно равен тон. — В случай на развод, собствеността преминава в ръцете на децата ни, като аз ще управлявам имота до смъртта си. Ако разводът е по твое обвинение, внуците на Лари отново получават всичко, а аз просто изчезвам от ранчото, все едно никога не съм бил раждан, никога не съм живял тук... — Той изведнъж замълча.

— А ако няма внуци? — спокойно попита Лара. Карсън стана бял като платно, искаше да ѝ отговори, но от устата му не излезе звук. Тя видя жестокия му страх при намека, че може да прекъсне бременността си и за миг гневът ѝ се пропука от съжаление.

„Да можеше да ме обича поне малко — помисли си тя. — Защо дори в момента го съжелявам? Кога ще свърши всичко това? Нима детето, което нося, също е осъдено да носи кръста на миналото?“

— Не се притеснявай, Карсън — изморено каза тя. — Няма да загубиш Рокинг Би на този етап на играта. Няма да абортирам, само за да ти отмъстя. Историята на фермата е пълна с жестокост и отмъщения, не искам да продължава по същия начин.

Бавно затвори дневника на Чейен и го остави настрана. В този момент Лара осъзна много факти от миналото, за които досега нямаше обяснение.

— Разбирам защо не искаше да се ровя в архива на Блакридж, страхувал си се да не открия истината! Кога щеше да ми кажеш, след като се роди детето? Или може би въобще нямаше да ми кажеш?

— Ти беше щастлива — лаконично каза той. — Какъв смисъл имаше да те натъжавам?

Лара не отговори, единственото, което усещаше, беше собствената ѝ болка, която заплашваше да я погълне. Не трябваше да позволява на страданието да я сломи, защото сега трябваше да мисли, да действа и да реши какво ще прави с остатъка от живота си. Въпреки усилията, не можеше да събере мислите си. Затвори очи и си пожела поне да заплаче. Усети как твърдата му ръка нежно се плъзна по лицето ѝ.

— Толкова ли е лошо да си ми съпруга, малка лисичке?

— Беше хубаво докато си мислех, че наистина ме желаеш... и че някой ден може би ще ме заобичаш. — Гласът ѝ се задави от сълзите, които напиреха. Преглътна, но това не помогна — устните и очите ѝ

бяха сухи като пустиня. Цялото ѝ тяло трепереше. — Животът ми с теб беше много красив, но сега вече знам, че никога не си ме искал. Господи, трябваше да ми кажеш защо толкова държиш да се върна в ранчото!

— Години наред те чаках. Ти се страхуваше от мен, ако ти бях казал, отново щеше да избягаш. С времето страхът ти изчезна. — Той жадно гледеше потъмнелите ѝ очи и бледите, красиво изрязани устни. — Обичах да те виждам щастлива, лисичке, обичах да си в моето легло, да тичаш срещу мен усмихната.

— Да, вероятно много си се радвал, защото това са били сигурни признаци, че Рокинг Би ти е в кърпа вързано.

— Не е вярно... — започна Карсън.

— Престани! — извика тя изведнъж, като с мъка се овладя. — Истината е написана черно на бяло! Разбирам защо си направил всичко, дори бих могла да ти простя. Но неппростимото е, че допусна отново да се влюбя в теб, или може би в това се състоеше отмъщението ти, че съм копелето на Лари?

Настъпи дълга тишина, Карсън изглеждаше остарял, самотен, съсипан.

— Спомни си за последните няколко месеца и ми кажи, вярваш ли в това, което ми казваш?

— А мога ли след като съм видяла проклетото завещание да вярвам в нещо друго?

Отново настъпи дълга, напрегната пауза. После той проговори с леден тон, който не бе чувала от месеци, а очите му добиха цвета на февруарско утро. Дори зад студенината тя усещаше мъката му и сърцето ѝ се късаше.

— Точно затова не ти казах. Твърдиш, че ме обичаш, но знам, че не съществува любов, която би могла да приеме подобно нещо и не би могла да ми повярваш, че те искам, независимо от волята на Лари. Затова не ти казах нищо. Исках и двамата да се излекуваме от раните и да забравим миналото. Исках... — Устните му се свиха в тънка, тясна линия. — Не ти беше глупачката, а аз, защото познавам любовта по-добре от теб и въпреки това, продължих да се надявам. Шарън обичаше Лари и той направи живота ѝ истински ад, Лари обичаше Беки и я съсипа, ти обичаше мен и аз... — Той направи рязко движение с ръка. — Любовта е ад. — Изведнъж Карсън се обърна и

излезе от стаята. След няколко секунди тя чу как входната врата се хлопна.

Дълго лежа неподвижно, опитваше се да мисли, но съзнанието ѝ бе сковано от болка. Накрая реши, че повече не може да стои в спалнята, наметна едно яке и бързо се отправи към единственото място, където щеше да се почувства добре — къщата на Чандлър.

Но и тук сякаш нещо се беше променило. Тя огледа познатите, остарели мебели озадачена, че се чувства чужда в собствения си дом. Познаваше всяка драскотина и всяка дупчица по стените и пода, избелелите цветове на килимите, звуците на порцелановите чинии и на сребърните прибори, скрити в очуканите дървени чекмеджета. Всяка стая, всеки прозорец, всяка светлина и сянка в старата къща сякаш мълчаливо я питаше: Помниш ли ме? Да, тя помнеше всичко. Но защо се чувстваше изгубена, самотна?

Обикаляше, оглеждайки всеки кът на къщата. Дойде тук, за да обмисли нещата, защото в ранчото на Блакридж това бе невъзможно. Всеки предмет там ѝ напомняше за разочарованието.

Не искаше да си спомня как изглеждаше Карсън, преди да излезе от стаята. Имаше фермата, нали това искаше, земята, а не любовта? Тогавя защо беше толкова тъжен и гневен? Дали не бе разбрала нещо съществено, дали не прави грешка или вижда нещата единствено от своя гледна точка? Може би категоричните заключения ѝ пречеха да разбере цялата истина?

Веднъж вече ѝ се бе случило да види изкривена реалността. Преди четири години беше толкова сигурна, че Карсън си тръгна, защото тя е незаконното дете на Лари. Толкова беше сигурна, а се оказа, че е грешала... Тръгнал си е, защото съвестта не му е позволила да прельсти едно девствено момиче, за да си отмъсти. Завещанието на Лари не променяше този факт — Карсън имаше съвест.

В университета неведнъж беше чела научни теории, които деформираха историческите факти така, че да подкрепят предразсъдъците на автора. Винаги си мислеше, че подобни книги въплъщават най-страшната измама — интелектуалната, която се маскира като истина. Ето, и тя сега си спомняше единствено лошите неща от последните няколко месеца и очерняше добрите.

„Защо погледът му угасна, когато разбра, че съм открила истината? Та той вече е спечелил това, което иска. Нали така?“ —

Отговори ѝ само дивият вой на канадския вятър, който бързо носеше облаците над планините.

Изведнъж усети, че се задушава, не я побираше кожата ѝ, стаята, къщата. Трябваше да излезе навън, над нея да бъде само сивото небе, да вижда единствено планините, да чува провлачените стонове на вятъра. Едва сега разбра защо майка ѝ обичаше да се разхожда сама в най-силните бури — трещящите гръмотевици са заглушавали виковете ѝ.

Вихърът на вятъра грабна вратата от ръката ѝ и я удари в стената, но тя не забеляза. Изкачи се на един от хълмовете, които се извисяваха над къщата. Огромни облаци летяха край нея и се разбиваха от вятъра. Някои бяха с перлен цвят, други — черни като върховете, около които се виеха. Продължи пътя си, знаеше точно къде отива. Това беше едно място, където майка ѝ я беше водила като малка, но тогава, вместо гръмотевици над земята се изливаше слънчева светлина. Беки ходеше там сама по време на буря, за да пие от силата на дивите ветрове.

Преди първите гръмотевици да разцепят въздуха, Лара стигна мястото. От гъстата трева се издигаше дълъг, скалист гръбнак. Някой камъни бяха заоблени и меки, други остри сочеха към небето. На едно място се беше образувала плитка пещера. Тя се сви в нея и обгърна коленете си с ръце. Мислите летяха в главата ѝ като облаците, подгонени от яростния вятър, не можеше да ги спре, не можеше да забрави това, заради което избяга от къщата на Блакридж. Спомените кипяха в главата ѝ, жестоките истини се бореха с вярата в любовта. Аргументите я връхлитаха един след друг.

Понякога, когато я докосваше, ръцете му трепереха.

Лъст, нищо повече, биологичен инстинкт, който няма нищо общо с любовта и нежността. Той не я обича.

Имаше търпение да изчака да отшумят страховете ѝ. По никакъв начин не я притесняваше сексуално. Държеше на обещанието си дори когато тялото го болеше от желание.

Ако беше прибързал, тя можеше да избяга отново и той да загуби Рокинг Би.

Позволи ѝ да го съблече, да го докосва, остави се гол и напълно уязвим в ръцете ѝ. Каза, че целият ѝ принадлежи и сам пое всички рискове. Можеше да не го прави, защото знаеше, че с всяка негова усмивка, с всеки поглед на прекрасните му очи, задръжките ѝ малко по

малко падаха. Можеше много по-бързо да постигне целта си, ако сам не си беше вързал ръцете с обещанието. Когато беше сигурен, че е готова да го приеме, отново не направи нищо и я остави сама да дойде при него.

Тя седеше неподвижно, в главата ѝ беше пълен хаос. Ако единствената цел е била да я прелъсти, би било глупаво сам да си поставя ограничения, а Карсън не беше глупав мъж. Спомените ѝ се върнаха в момента, когато той разбра колко силно я е наранил преди години — Лара отново видя съжалението и болката, които се изписаха върху лицето му тогава.

— Господи, малка лисичке — беше ѝ казал той. — Понякога ми се иска сам да се обеса.

Изведнъж силно потръпна и от устните ѝ се откъсна стон, който потъна в шума на вятъра — спомни си и други негови думи: Любовта е лъжа, измама.

Наистина тя беше лесна плячка. Хвърли се в прегръдките му, сякаш не я бе предал в миналото. Но всъщност не беше, не съвсем, защото беше спрял, преди да извърши жестокото си отмъщение.

После отново дойде студеното, обективно опровержение на топлината и любовта. Накрая все пак я излъга. Не ѝ каза за завещанието на Лари.

Вятърът се виеше в долината и носеше студения дъх на приближаващата буря. Някъде в далечината тътнеха гръмотевици и тя усещаше вибрациите им с цялото си тяло. В краката ѝ, разпилени по ръба на обширната равнина се виждаха ранчото и къщата на Чандлър. Това беше нейният дом, той ѝ даваше сигурността, за която Карсън винаги бе копнял. Както всеки и той имаше нужда от свое място, което цял живот му беше отказвано само заради това, че не е плът от плътта на Лари. Самата тя не би могла да съществува, без да е сигурна, че има къде да се приюти, уморена от борбата с живота. Как е оцелял Карсън без незабележимото, но вечно присъствие на дома и без любовта на най-близките си?

Нищо чудно, че толкова силно иска Рокинг Би, защото за него ранчото олицетворява сигурността, която му е липсвала. След смъртта на Лари, фермата е трябвало да премине в неговите ръце, той го беше заслужил с години страдание и най-накрая беше спечелил дома, който по право му принадлежеше. Но завещанието на баща му изведнъж

променя всичко — ако Карсън иска да получи наследството, трябва да се ожени за Лара и да я направи майка. Тя мълчаливо се запита дали наистина е очаквала от него да се откаже от мечтата на живота си, само за да пощади едно момиче, което преди четири години така бе наранил.

Мина й през ум, че Карсън започна с опитите си да я върне обратно в ранчото още преди година. Той сам се е обадил на университетския й наставник и му е предложил да изпрати представител на факултета в Рокинг Би. Тогава Шарън и Лари все още са били живи и той не е можел да предполага за завещанието на баща си.

„От години мечтаех за теб. Сънувах те ноци наред и се събуждах разкъсан от желание“ — спомни си тя думите му и в главата й се роди нова мисъл — желанието, единствено то е ръководило поведението му. Но Лара сама не вярваше в това, защото обяснението беше доста елементарно за богатството от чувствата, което й показа Карсън. Нима един мъж полудял от нагон, би проявил такава нежност и търпение към една напълно неопитна жена. Или би седял дни наред край леглото й, докато тя е почти в несвят и сексът е напълно изключен? Едва ли само желанието би могло да накара Карсън да захвърли работата си и да се върне вкъщи, за да я заведе на езерото и да й покаже патицата с малките й. Ако виждаше в нея единствено сексуален обект, не би заплакал при мисълта, че иска дете от него. Не.

След това отново я обхванаха съмнения и разсеяха топлите спомени. Всичко това е направил, за да подсигури владението си над ранчото. Сватбата е била само първата стъпка, следващата е трябвало да бъде детето, без което Карсън не би могъл да е напълно спокоен. Тя потръпна, въпреки че беше застанала на завет и вятърът почти не стигаше до нея. Не можеше да повярва, че той би могъл да е толкова студен и пресметлив, че така да планира и до край да симулира толкова нежни и искрени отношения, само за да е сигурен в наследството. Просто не вярваше в това. Мисълта й отново се върна назад в спомените, търсейки истината, която й се изплъзваше. Погледът й се рееше над полетата под краката й, сякаш земята можеше да даде отговор на въпросите, които я вълнуваха. В главата й като светкавица на фона на сивото небе прозвучаха гласовете на доктор Скот и на Карсън:

— Искам Лара да е добре... нужна ми е.

— Не държиш ли на бебето?

— Да, разбира се, но тя е по-важна за мен.

Карсън не би могъл да знае, че в този момент тя е чула думите му, което означаваше, че са искрени. Той държеше на нея повече, отколкото на детето, което щеше да му осигури контрол над ранчото. Въпреки това Лара продължаваше да е твърдо убедена, че над всичко за него е земята. А защо не? Той имаше право на дом, на свое собствено място, където винаги да бъде добре дошъл, където може да хапне, да се стопли и да поспи, а на сутринта да види до себе си някой, който нежно да му се усмихне. Място, където да бъде обичан, независимо от това, кои са родителите му и какви са недостатъците му.

„Аз не съм идеален. Запомни го и се опитай да ми простиш, ако те разочаровам“ — беше й казал той.

Дали я беше разочаровал?

— Той не ме обича! — Лара несъзнателно извика тези думи и ехото й ги върна.

Обичай ме, обичай ме, мен, мен! Тя скри лице в ръцете си, но мисълта й продължи трескаво да търси друга гледна точка, друга частица от миналото.

Нима това, че Карсън не я обича беше предателство? С какво щеше да е по-различен животът й, ако той наистина я обичаше? Дали щеше да е още по-нежен и страстен или може би по-загрижен, докато е болна, може би щеше да й обръща по-често внимание и да я обсипва с повече изненади и подаръци?

— Стига! Стига! — извика тя сякаш освен нея, там имаше и някой друг, който я измъчва. Но спомените й продължиха безпощадно да прииждат. Мисълта й трескаво работеше, подреждаше фактите, преосмисляше ги. Трябваше да оценява делата му — те, а не думите, щяха да разкрият истината. Никога не й беше казал, че я обича, но се отнасяше към нея като към най-ценното нещо, което има на света. Ако това не е любов, какво е тогава? А тя, която твърдеше, че го обича, го лиши от всички надежди само с няколко кратки, жестоки изречения. Нима това беше акт на любов?

Къде ли е сега мъжът, когото обича? Може би скита някъде в бурята, защото не може да понесе връщането в празната къща, която вече не може да бъде негов дом. Тя бързо изскочи от прислона на скалата. Вятърът се завъртя във вихър около нея и хвърли леден дъжд в

лицето ѝ. Нищо не чувстваше, не чу дори тътенът от гръмотевиците, който разлюля върховете. В главата ѝ беше единствено ехото от собствените ѝ мисли.

Изведнъж чу вик, първоначално ѝ се стори, че е плод на въображението ѝ, но вятърът отново донесе гласът на Карсън, който я викаше по име. Обърна се и погледът ѝ се блъсна в синьо-черната стена на бурята, която се осветяваше само от светкавиците, танцуващи между небето и земята. Карсън яздеше през бурята толкова бързо, че сърцето ѝ се сви. Извика го, въпреки че знаеше, че е невъзможно да я чуе. След няколко минути вече стоеше пред нея. Спря само за миг, колкото да я вземе на седлото пред себе си. Конят бясно препусна обратно, бързайки, подгонен от бурята към сухия обор. Бялата светлина на светкавиците осветяваше земята, а звукът на гръмотевиците беше толкова силен, че тишината в кратките промеждутъци беше като балсам. Лара се вкопчи в него, потрепвайки от ужас при всеки нов пристъп на бурята. Единственото, за което си помисли, беше, че сигурно дълго я е търсил под дъжда, без да предполага, че тя стои на сухо под скалата. Леденият дъжд е шибал тялото му, конят е можел да се подхлъзне или той да падне и да остане да лежи безпомощен в бурята, докато умре. Точно така се беше случило с майка ѝ — пътят е бил хлъзгав, тя е паднала и не е успяла да се пребори със студа.

Лара го погледна в очите — искаше да го помоли да ѝ прости за това, че не е била способна да го разбере, искаше да му каже, че го обича, искаше да му каже и толкова много други неща. Той също се опита да промълви нещо, но Лара видя само как се раздвижиха устните му, защото думите им потънаха в тътена на гръмотевиците.

Надигна се на пръсти, прокара ръце през тъмната му коса и го придърпа към себе си. Устните им бяха студени от вятъра, но Лара знаеше, че отвътре тялото му гори така, както нейното. Той я вдигна в прегръдките си и така я притисна, сякаш искаше да стане част от нея. Целуваше я едновременно диво и нежно, думите бяха излишни.

Бурята постепенно утихваше, заедно с нея заглъхваха гръмотевиците и наоколо се възцари тишина.

— Извинявай...

— ... прости ми.

— Трябваше да ти повярвам...

— Моя любов. Обичам те. Обичам...

Разпокъсаните думи потънаха в тишината — фрагменти от споделени чувства и мисли. Никой от тях не разбра, кой моли за прошка и кой прощава. Любовта принадлежеше на двамата.

ЕПИЛОГ

— Карсън? Ти ли си? Свърши ли вече? — попита Лара, надигна се над екрана на компютъра и му се усмихна с любов, когато го видя да влиза в библиотеката. Чудеше се какво ли пак е донесъл да ѝ покаже. Миналата седмица беше малко речно камъче, което приличаше на цвете със зелена тичинка, преди това клонче от вечнозелено растение, което блестеше от дъждовни капчици. Веднъж, през есента, я изнесе навън на ръце, за да послушат песента на гмуркачите, докато нощта постепенно се сгъстяваше около тях.

— Искам да ти покажа нещо — каза той, наведе се и я целуна по разголената шия. — Имаш ли време?

Тя се обърна и сложи длан върху лицето му.

— За теб винаги имам време.

Карсън взе ръката ѝ, нежно я целуна гледайки я с обожание, после бавно я изправи от стола, радвайки се на доверието, с което се обляга на ръката му.

— Как върви? — попита той като посочи към компютъра.

— По-добре. Много ми помогна като свърза спомените на работниците с дагеротипите на Блакридж — каза тя и обгърна врата му с ръце. — Не си спомням дали ти благодарих.

— Отблагодаряваш ми се с всяка минута присъствие, с всяка своя усмивка. — Той се наведе над нея и я целуна. — Обичам начина, по който ми благодариш, обичам и аз да ти отвърщам със същото. — Нежно я придърпа към себе си, наслаждавайки се на топлия ѝ дъх и на заоблената форма на бременността. Поколеба се, преди да я пусне. — Ако още малко се забавим, пак ще започне буря и няма да можем да излезем до следващата пролет — засмя се той и без да чака отговор я поведе към колата. Спря пред нисък хълм, чиято форма събуди спомените ѝ. Заедно се заизкачваха нагоре. Лятната тучна трева беше попарена от сланата и образуваше плътен кафеникав килим, който се раздвижваше от есенните дъждове и ветрове. Скоро щяха да дойдат

зимните бури и земята щеше да заспи под бяло одеяло, събирайки сили за пролетното пробуждане.

— Затвори очи.

Тя го послуша. Краката ѝ се отделиха от земята и Лара склони глава на гърдите му. Усети как я носи нанякъде и след малко той я пусна да стъпи на земята.

— И сега? — попита тя.

Без да ѝ отговори той застана зад нея и я прегърна, за да ѝ прави завет от вятъра.

— Сега погледни.

Тя отвори очи. Пред нея се простираха обширните пасбища на Рокинг Би, разположени от двете страни на криволичетската река. Едно стадо се беше разпиляло под краката им и каубоят го събираше на кон. Откакто първите Блакридж бяха дошли по тези места и бяха поставили началото на нов живот, само оградите се бяха променили. Точно това я доведе да види. На по-малко от ръка разстояние пред нея стоеше първият граничен камък, който беше поставил началото на историята на ранчото.

— Ти си го намерил! — развълнувано извика тя.

— Ето оттук е започнала мечтата на Блакридж и Чандлър и аз мога да докосна този камък, да видя същата долина, да застана на същия хълм. Всичко е тук такава, каквото е било! Вече нищо не липсва!

Тя се обърна и го дари с най-лъчезарната си усмивка. Ръката му се плъзна по заобления ѝ корем. Сякаш усети под дланта си нетърпението на бъдещето им дете по-скоро да излезе на бял свят и да стъпи на земята, населявана от неговите предци и където щяха да живеят неговите внуци. Всеки път, когато полагаше ръка върху утробата ѝ, се удивяваше на мистериозното усещане, че в нея расте живот.

— Да, наистина, нищо не липсва — каза той и докосна устните ѝ. — Всичко е тук между ръцете ми и името му е любов. Обичам те, Лара.

Усети как тялото ѝ потръпна. Целувката им беше сладка и дива като вятъра, който обикаляше света и свързваше миналото и настоящето в едно красиво бъдеще.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.